MARY MEREDITH

Naufragiaţii

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Avionul plonjă periculos, iar Ashleigh închise ochii, strâgând în mâini cu toată forţa braţele scaunului. Doamne, ura să călătorească în avion!

Ca întotdeauna, familia ei exagera! în astfel de ocazii, aproape regreta că nu era orfană. Fata zâmbi fără să vrea, amintindu-şi chipul trist al mamei, care venise s-o însoţească la aeroport.

Toată lumea cunoştea frica ei iraţională de zbor, dar cu toate astea, hotărâseră într-o unanimitate scandaloasă s-o trimită în misiune ca s-o salveze pe Gemma. Sărmana Gemma! După spusele mamei, fata era expusă celor mai grozave pericole şi risca ceva mai grav decât moartea! Preocupată acum mai mult de propria ei soartă, Ashleigh se strâmbă, încercând să-şi alunge frica.

De fapt, înţelegea prin ce trebuia să treacă mama ei, cu şapte fete de măritat! O sarcină dificilă şi nu tocmai de invidiat. Peste o lună avea să vină rândul lui Ashleigh. Astfel, nu-i vor mai rămâne decât trei de "cazat", se gândi fata, cu un zâmbet amuzat.

Ashleigh îşi admira mult părinţii, pentru că reuşiseră să ducă la bun sfârşit sarcina creşterii şi educării numeroaselor lor odrasle, mai ales că micul trib nu se arătase întotdeauna docil...

îşi amintea foarte bine de acea după-amiază de vineri, când fusese nevoită să înfrunte consiliul de familie alcătuit din mama şi cele patru surori. Tocmai se întorcea acasă. Nici nu-i trecea prin minte ce o aştepta când intră fericită pe strada Levănţicii şi opri maşina ei Mini în faţa vechii locuinţe coloniale care adăpostea familia Craig de două generaţii. Ce fericire! Era în vacanţă pentru şase săptămâni, iar într-o lună avea să se mărite cu un bărbat fermecător şi atent, alături de care îşi va petrece restul vieţii!

Ashleigh intră pe porţile mari, întotdeauna deschise, şi parcă sub magnoliile care umbreau faţada. Era atât de bine acasă!

Nu bănui nimic, nici nu o zări pe Debbie, mezina familiei în vârstă de doisprezece ani, jucându-se în curte alături de o mulţime de alţi copii. Numărul lor mare trebuia să-i trezească suspiciuni, pentru că asta însemna că toţi nepoţii şi nepoatele familiei se adunaseră aici, lucru neobişnuit pentru o zi din săptămână. Ashleigh nu luă însă în seamă acest avertisment şi îi sărută pe rând, în ordinea în care se adunaseră în jurul maşinii mătuşii Ash.

- Bună, Deb! zise Ash, aruncându-i înapoi mingea roşie. Sunt atât de bucuroasă că am scăpat de elevi. Am o lună jumătate de vacanţă.

- Mă dezamăgeşti, Ash, remarcă Debbie pe un ton important. Credeam că profesorii sunt pasionaţi de ceea ce fac.

- Ei bine, te înşeli! Mie îmi plac mai mult vacanţele, adăugă ea râzând, pentru că de fapt îşi iubea mult profesia şi nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

- La fel şi mie! Nu mai am ore de matematică... sunt fericită!

- Vii, Deb? o strigă Melissa.

- Acum!

Debbie se îndreptă spre ea, apoi se opri brusc şi îi aruncă surorii ei pe un ton ironic:

- Baftă!

- Pentru? întrebă Ashleigh, nepricepând aluzia.

- O să vezi tu., răspunse Debbie cu subînţeles, prinzând mingea din zbor.

Ashleigh urcă în grabă scările şi străbătu veranda. în camera de alături se auzeau voci. Era o discuţie animată. Lăsându-şi fericită geanta pe o masă, Ash intră în salon şi salută adunarea, care o primi cu o bucurie evidentă. Aşezată în mijlocul numerosului grup, mama îi reproşă cu un mic zâmbet:

- Ashleigh, draga mea, ai întârziat!

- Colegii au dat o mică petrecere în cinstea mea, explică fata. Am primit un serviciu de ceai foarte frumos. Ah, l-am uitat în maşină, mă duc să-l aduc!

Mama ei o opri si îi făcu semn să rămână.

- O clipă, draga mea, vrem să discutăm ceva cu tine.

Ashleigh remarcă abia atunci scrisoarea pe care mama ei o ţinea
în mână.

- Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă ea, aşezându-se pe braţul fotoliului preferat al tatălui. Parcă ar fi o reuniune la vârf.

Cele patru surori izbucniră în râs, iar mama se încruntă, supărată.

- E ceva foarte serios, fetelor.

Si, agitând scrisoarea în direcţia lui Ashleigh, adăugă:

- E vorba despre Gemma.

- Gemma? repetă Ashleigh, alarmată. I s-a întâmplat ceva? E bolnavă?

- Din nefericire, lucrurile nu sunt atât de simple, răspunse mama, ridicând ochii spre cer. S-a logodit, anunţă ea pe un ton sumbru, catastrofal.

- Da? exclamă Ash, stupefiată.

Gemma avea douăzeci de ani şi era cea mai rezervată fată a familiei. Niciodată nu reuşise să strălucească printre personalităţile puternice ale clanului. în plus, fusese întotdeauna foarte timidă cu bărbaţii.

Cu şase luni înainte fusese trimisă de banca unde lucra la filiala din Queensland, pe coasta de est a Australiei, cu misiunea de a instrui noile angajate. Gemma fusese nevoită să-şi prelungească sejurul din pricină că un angajat avusese o

problemă de sănătate.

- Eşti sigură? întrebă Ashleigh, neîncrezătoare.

- Crede-mă, aş fi preferat să mă înşel! zise doamna Craig, clătinând din cap, cu un aer trist. Doamne, mor de îngrijorare! Nici că se putea să pice mai rău povestea asta. Eu sunt imobilizată din cauza entorsei ăsteia blestemate, iar tatăl tău e la colocviul de la Sydney şi nu se întoarce decât la sfârşitul săptămânii. Dacă aş fi fost sănătoasă, mă urcam în primul avion şi plecam la ea. Gemma e foarte vulnerabilă! oftă ea. Cum putem şti că bărbatul ăsta e bun pentru ea? Ar putea fi oricine!

- Ce zice mai exact Gemma? întrebă Ash.

Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp.

- Din câte se pare, e o partidă bună, zise Louise, dar e cam bătrân. Cred că are vreo trezeci, nu?

- Nu îl cunoaşte de mult timp, interveni Nina. Nu a mai vorbit niciodată despre el până acum.

- Se pare că e un tip bine, insistă Adrie, încercând să desfacă pumnişorii copilului care i se prinsese de păr. Gem nu-i tâmpită, nu s-ar fi aruncat aiurea în braţele primului venit.

- Se pare că e bogat, adăugă doamna Craig pe un ton acuzator.

- Si ce ai împotriva acestui fapt? răspunse Louise. Mai e şi frumos. Ce vrei mai mult?

- Gemma spune că vor să se căsătorească peste două luni. Asleigh, aşa ceva e imposibil! Fata mea are nevoie de

mine şi eu sunt imobilizată aici ca o infirmă.

- Bine, dar ce ai putea să faci ducându-te acolo? Dacă Gemma a luat decizia asta, nu cred că se va răzgândi doar ca să-ţi facă ţie o plăcere. Cu ce se ocupă tipul? întrebă Asleigh.

Doamna Craig îşi puse ochelarii, căută pasajul elocvent şi cită:

- "E un bărbat fermecător, adorabil. Familia lui are câteva iahturi şi face transporturi spre insula Withsunday. Joel - ăsta e prenumele lui, explică doamna Craig cu un tremur al buzelor - se ocupă de gestiune."

- Citeşte-i pasajul despre fratele lui, mamă, interveni Louise.

- Da. da. Ah, uite-l. "Ryan, fratele lui Joel, şi soţia lui, Liv, sunt proprietarii unei staţiuni balneare la Craven Island. Cred că îi ştiţi numele, e celebră."

- Chiar am auzit de ea, încuviinţă Louise. E un loc foarte la modă. Nu pricep de ce eşti atât de îngrijorată, mamă. Par foarte bogaţi.

Crezi că ne vor oferi vacanţe gratuite acolo?

- Banii reprezintă ultima mea grijă, când e în joc fericirea fetelor mele, zise doamna Craig. Mai întâi trebuie să ştiu sigur că soţul pe care l-au ales este bun, drăguţ, atent.

- Joel pare să corespundă perfect profilului, îi aminti Adrie.

Această observaţie nu-i fu deloc pe plac doamnei Craig.

- Mamă, zise Ash, Gem are douăzeci de ani, nu mai e un copil. E deşteaptă, responsabilă, nu cred că are nevoie de părerea ta.

- Ashleigh, cum poţi spune aşa ceva, cu atâta dezinvoltură? Acest. Joel Denison încearcă probabil să profite de naivitatea ei şi s-o seducă. Până la urmă, noi nu ştim nimic despre el, iar Gemma e încă tânără şi atât de inocentă.

- Haide, mamă, cred că exagerezi, Gem nu e o gâscă! protestă Louise.

- Louise! o certă mama.

Ashleigh izbucni în râs, dar îşi regăsi îndată seriozitatea în faţa expresiei severe a mamei.

- De ce nu-i dai telefon? sugeră ea, timid.

- Nu, răspunse ferm doamna Craig. Nu voi putea să stau liniştită până nu aflu despre băiatul ăsta ce mă interesează.

- Doar nu ai de gând să pleci într-o călătorie! Nu te-ai vindecat. Tata s-ar înfuria rău!

- {tiu că nu pot pleca! oftă ea. Dar tu, Ash, tu vei putea merge în locul meu.

- Eu? strigă fata. A, nu, în nici un caz, protestă ea, sărind de pe braţul fotoliului. Am prea multe lucruri de făcut, trebuie să mă ocup de pregătirile de nuntă. Nici nu se pune problema.

- Ashleigh, draga mea, sufăr şi aşa din pricina imobilizării mele forţate. Nu mă mai supăra şi tu, o rugă mama.

Un ciudat sentiment de vinovăţie o copleşi atunci pe Ashleigh şi aruncă o privire imploratoare către surorile ei, dar nici una nu-i sări în ajutor.

- Numai tu poţi pleca, continuă mama. Nina şi Rex vor pleca la părinţii lui trei săptămâni; Adrie nu-şi poate lăsa copilul singur, iar Vicki e gata să nască.

- Dar eu m-am oferit voluntar, interveni Louise, veselă.

- Mă opun plecării tale! zise mama. Eşti cu capul în nori! Am fi nevoiţi să plecăm în căutarea ta. Vezi bine, Ashleigh, tu eşti singura noastră scăpare, adăugă ea.

- Dar, mamă, obiectă aceasta pe un ton rugător, cred că nu-ţi dai seama de situaţie! Trebuie să mă mărit peste o lună şi nu-i nimic încă gata.

- Dar nu vei lipsi mai mult de două zile. Dacă pleci luni, miercuri te-ai întors.

- Mamă, ştii foarte bine cât urăsc să zbor, imploră Ashleigh. Si apoi, suntem în plin sezon, nu cred că voi reuşi să fac rost de bilet.

Dar doamna Craig îi arătă triumfătoare un plic.

- Cineva şi-a anulat călătoria. Problema e rezolvată şi i-am trimis deja o telegramă surorii tale ca să-i spun ora la care soseşti, anunţă femeia, cu un zâmbet ingenuu.

- Mamă! zise Ashleigh pe un ton expasperat.

- Nu dispera, interveni Louise. Poate că mai are un frate de care te vei îndrăgosti!

- Scuteşte-mă de prostiile tale! o certă Ashleigh.

- Atunci, cu atât mai rău pentru tine. Va trebui să te mulţumeşti cu Jonathan, continuă sora ei.

- Sunt perfect mulţumită! replică Ashleigh, furioasă. Imaginează-ţi că sunt îndrăgostită de el.

- Dar nu semănaţi deloc! E atât de liniştit şi de. bătrân!

- Treizeci şi opt de ani mi se pare o vârstă rezonabilă, îl apără Ashleigh.

- N-o mai supăra pe Ashleigh, Louise, interveni Adrie. Jonathan e un tip bine.

Ashleigh aruncă o privire pe geamul avionului şi se strâmbă de groază. Din fericire, într-o oră va ajunge la destinaţie.

Cuvintele surorii ei nu-i dădeau pace. "Jonathan e un tip bine” îşi repetă ea, încruntându-se. Nu-şi mai amintea şi alte comentarii. Cu toate astea, Jonathan era drăguţ, distins, imaginea perfectă a reuşitei sociale. Iar viitorul îi era deschis. era un contabil conştiincios, cu o carieră importantă în faţă.

Se cunoşteau de şapte ani şi cele optsprezece luni de logodnă le consolidaseră relaţia. Aveau aceleaşi gusturi, aceleaşi dorinţe. Le plăcea muzica, le plăcea să citească, să facă sport. şi aveau aceleaşi aşteptări de la viaţă.

După căsătorie, vor locui în casa cumpărată de Jonathan. Ashleigh va continua să predea pentru câtva timp, apoi, peste un an sau doi, vor avea un copil. Totul era atât de simplu!

Ashleigh se agită în scaun. Cuvântul "plictisitor" îi trecu deodată prin minte. Oare ce îi venise? Toate dorinţele ei erau pe cale să se îndeplinească. Jonathan era prudent şi inteligent, calm şi aşezat, întreaga lui fiinţă inspira încredere absolută.

Câteodată i se părea însă prea rezonabil. De câte ori o sărutase oare cu pasiune? se întrebă ea. Nu de prea multe ori. Dar Jonathan o respecta, îşi răspunse, încruntând din sprâncene. Si apoi, la douăzeci şi opt de ani, devenise şi ea mai înţeleaptă, depăşise vârsta efuziunilor adolescentine.

Sigur, fusese şi ea tânără şi fără griji altădată, dar destinul

crud o împiedicase să-şi îndeplinească visele şi-i distrusese entuziasmul.

Inima i se strânse dureros la amintirea celor câteva luni nebune de la începutul facultăţii. Trăise atunci la intensitate maximă fiorii primei iubiri şi descoperise toate nuanţele acestui minunat sentiment cu o putere care acum o uimea.

Ce ciudat. Nu se mai gândise la asta de foarte mult timp! Dar, chiar şi acum, la zece ani după, îi revedea chipul şi simţea durerea pierderii sale. Sărmanul Robbie, atât de plin de viaţă. Părul lui blond, lung, care îi cădea pe frunte. ochii lui albaştri, faţa aurită de soare. Ce mult îl iubise! De altfel, toată lumea îl iubea. Era simpatic. era cel mai popular tip din facultate. Si, printr-o neaşteptată şansă, o alesese pe ea, Ashleigh Craig, atât de simplă, de banală.

Evocarea acestei amintiri trezi în ea un sentiment ciudat, aproape uitat. Robbie voise să petreacă un week-end întreg alături de ea şi închiriase o mică vilă pentru ei doi. Ashleigh ştia foarte bine la ce se angajează, acceptând invitaţia lui, dar nu ezitase nici o clipă, în ciuda unui straniu sentiment de vinovăţie. Tot ce conta era dragostea ei pentru Robbie. Dar, venind spre ea în acea fatală zi de vineri, maşina îi derapase pe şoseaua udă şi Robbie pierduse controlul volanului. A murit pe loc.

Ashleigh nu-şi revenise niciodată complet din doliu. Anii treceau, dar nu putea uita; totuşi, prezenţa discretă a lui Jonathan îi oferise un confort pentru care îi era recunoscătoare. Dar se simţea totuşi nesigură. Oare se putea

construi un mariaj solid pe un sentiment de recunoştinţă?

Ashleigh se certă în sinea ei pentru astfel de gânduri. Unde erau încrederea şi buna dispoziţie de vineri după-amiază, când se întorsese acasă? Călătoria asta stricase totul! Ah, regreta acum că cedase rugăminţilor mamei! Dar ce putea face? Cum îi putea refuza o astfel de favoare?

Ashleigh îşi puse centura. Avionul începuse să coboare, iar inima fetei bătu mai repede. îşi ţinu răsuflarea până când simţi că aparatul atinge pământul. De-abia atunci inspiră profund, uşurată că totul trecuse cu bine. Degeaba încerca să-şi domine frica, încercările nu-i foloseau la nimic. Călătoriile cu avionul îi inspirau o teamă îngrozitoare.

Intrată în micul aeroport, îşi căută din ochi sora, dar nu o zări. îşi recuperă valiza, apoi, cum Gemma încă nu sosise, se instală confortabil într-un scaun. Urechile îi vâjâiau, iar capul îi era greu. în această atmosferă umedă şi ploioasă se simţea foarte vulnerabilă.

Unde putea fi Gemma? Oare nu primise telegrama mamei? se întrebă Ashleigh, neliniştită după douăzeci de minute de aşteptare. Se hotărî să mai aştepte încă o jumătate de oră, apoi să ia un taxi.

După câteva minute, o impozantă siluetă masculină se ivi în hol, părând să caute pe cineva. Ashleigh îngheţă, pradă unei emoţii violente. Pentru o clipă, crezu că-l revede pe Robbie. Asemănarea era frapantă: aceeaşi culoare a părului, de un blond foarte deschis, acelaşi fel de a merge, nepăsător şi sigur pe sine. Dar Robbie murise!

Necunoscutul studie atent pasagerii şi se îndreptă spre Ashleigh în pas alergător şi cu o privire hotărâtă. Fata îl privi cum se apropie. Chipul lui nu semăna deloc cu cel al lui Robbie. Pe faţa lui dură, parcă tăiată în piatră, nu se citea nici o sclipire de umor. Fata îşi întoarse privirea strângând din buze, enervată de grosolănia acestui individ care nu se jena s-o privească din cap până în picioare. Doamne, ura genul ăsta de bărbat!

îmbrăcat într-un şort albastru şi într-un tricou de aceeaşi culoare, încălţat în tenişi şi cu părul ciufulit, părea un uriaş conştient de forţa sa. Fascinată la rându-i de statura lui impresionantă şi de siguranţa pe care acest individ o emana, Ashleigh trebui să recunoască faptul că era, în felul lui, un tip impresionant.

El se opri în faţa ei, îşi puse mâinile în şold şi întrebă cu o voce serioasă, încruntându-se:

- Domnişoara Ashleigh Craig?

- Da? zise ea, cu un aer dezgustat, fără să priceapă de ce era atât de iritată de prezenţa acestui om.

El o privi insolent şi un zâmbet cinic îi apăru pe buze, când binevoi să-i ofere o explicaţie:

- Gemma m-a trimis.

- De ce nu a venit chiar ea? întrebă ea, ridicându-se.

Chiar în picioare, fata fu nevoită să ridice privirea pentru a-i vorbi, iar acest lucru îi spori enervarea.

- A avut un uşor accident de maşină pe drum, anunţă el.

- Doamne! Ce s-a întâmplat? Sper că nu e ceva grav.

- Nu cred. Nu mi-a dat detalii.

- Dar ai fi putut s-o întrebi tu! zise ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

- M-a asigurat că nu e rănită, dar maşina nu mai poate fi folosită. De asta a apelat la mine, explică el cu dezinvoltură.

- Mulţumesc, dar pot foarte bine să iau un taxi, îl anunţă Ashleigh pe un ton agresiv, ridicându-şi de jos valiza.

- O clipă, drăguţă domnişoară! o opri el, prinzând-o de braţ. Gemma mi-a încredinţat o sarcină şi sunt hotărât s-o duc la bun sfâşit.

- Lasă-mă! explodă ea, fulgerându-l cu privirea.

Dar, aparent puţin impresionatul domn necunoscut clătină din cap în semn de dezaprobare.

- Chiar eşti sora Gemmei? întrebă el, sceptic.

- Sigur că da! replică ea furioasă. în schimb, tu nu ai avut bunul simţ de a te prezenta! constată ea, sec. Doar nu eşti chiar tu Joel Denison! se miră ea, cu un brusc fior.

- îmi pare rău să te dezamăgesc! răspunse el cu un zâmbet ironic. Dar nu-mi pot imagina că drăguţa şi timida ta surioară ar putea fi vreodată cu mine. Cred că aş teroriza-o!

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine eşti?

- Băiatul rău al familiei! răspunse el râzând. Mitchell Patterson, Mitch, pentru prieteni. Sunt verişorul lui Joel.

- Ei bine, domnule Patterson, voi renunţa la serviciile tale şi voi lua un taxi. Cred că voi ajunge în siguranţă.

- Nici să nu te gândeşti. Am plecat de la serviciu la rugămintea surorii tale şi trebuie să te duc personal la ea.

Maşina mea e parcată chiar în faţa intrării.

- Mulţumesc, zise ea ironic. Vin cu tine doar ca să n-o supăr pe Gemma.

- Sunt la dispoziţia ta, domnişoară Craig! se plecă el, ceremonios.

îi luă valiza şi porni înainte. Ajunşi la maşină, îi ţinu portiera cu o politeţe exagerată şi batjocoritoare. Ashleigh se urcă fără un cuvânt, remarcând pe caroserie sigla firmei D.J. Denison & Cio.

-Apartamentul Gemmei e departe? întrebă ea, cu un aer destins, punându-şi ochelarii de soare.

- Nu foarte, nu, răspunse el, schimbând viteza. Spune-mi, domnişoară Craig, ce aştepţi de la vizita asta? Crezi că o vei descuraja pe sora ta?

- Ce vrei să spui? întrebă Ashleigh, nedumerită.

- Nu te mai preface surprinsă. Gemma a anunţat familiei că s-a logodit săptămâna trecută. Iar imediat după aia apari tu. Nu trebuie să fii ghicitor în stele să ghiceşti motivele călătoriei tale.

- Nu mă interesează oricum părerea ta, domnule Patterson, răspunse Ashleigh cu un calm aparent. Am venit pur şi simplu s-o văd pe Gemma şi nu cred că trebuie să-ţi ţie dau socoteală.

El izbucni în râs.

-Atunci, e o coincidenţă curioasă! Sora mai mare şi necăsătorită apare la ţanc.

- Dar. începu Asleigh, uimită de obrăznicia lui, eu nu sunt paznica Gemmei.

- Nu? Foarte interesant! comentă el, ridicându-şi ochelarii de soare şi privind-o cu un aer critic.

- Eşti vulgar şi prost crescut, domnule Patterson, zise fata, cu buzele strânse. Un tip grosolan ca tine nici nu are cum să înţeleagă legăturile care există în familia noastră. O iubim pe Gemma şi soarta ei ne preocupă foarte mult. De aceea, am fost trimisă să-l cunosc pe logodnicul ei. Poţi să interpretezi asta cum vrei, nu mă interesează.

Spunând acestea, fata îşi întoarse ostentativ capul, privind cu interes palmierii de pe marginea drumului.

- Te pricepi să pui oamenii la punct! răspunse el după o lungă pauză. Nu mergi pe ocolite.

Tăcu, în aşteptarea ripostei ei, apoi adăugă, râzând, spre enervarea fetei:

- Cred că mă placi foarte mult, Ashleigh!

- Nu mai încerca să faci pe cavalerul! replică ea printre dinţi, în timp ce bărbatul parcă în faţa unei vile.

- Eşti foarte diferită de Gemma, observă el, clătinând din cap. Din punctul de vedere al caracterului, vreau să spun. Mi-ar plăcea să cunosc o a treia soră, dacă există, la mijloc între voi două. Să aibă temperamentul tău şi calmul Gemmei.

- Mai sunt cinci surori, domnule Patterson, dar am să fac în aşa fel încât să nu le cunoşti! decise ea, deschizând dispreţuitoare portiera.

- Poate că până la urmă şi tu eşti destul de convenabilă! în

orice caz, ar fi amuzant de încercat! o şicană el.

- Nu ai nici o şansă! ripostă fata, arătându-i mândră inelul de logodnă. Mă mărit peste exact trei săptămâni şi trei zile!

Fericită că avusese ultimul cuvânt, Ashleigh coborî din maşină şi o zări pe Gemma care traversa peluza, şchiopătând. Avea genunchiul bandajat.

- Ash, Ash! Cât mă bucur să te văd! strigă Gemma, sărindu-i de
gât.

- Si eu, draga mea! Totul e bine? Cum te simţi?

- Sunt bine. în afară de problema cu genunchiul şi câteva echimoze, răspunse Gemma, cu o strâmbătură.

Apoi, întorcându-se timidă către Mitchell Patterson, adăugă:

- Drăguţ din partea ta că te-ai deranjat să te duci la aeroport, Mitch. Cum Joel e plecat e insulă, nu aveam cui să cer o astfel de favoare. Sper că nu ai ratat vreo întâlnire importantă la serviciu.

Mitch Patterson îi răspunse cu un zâmbet fericit. Ashleigh fu uimită de ciudata lui amabilitate şi de metamorfoza chipului său. în mod curios, simţi o invidie inexplicabilă faţă de sora ei. Mitchell mângâie uşor obrazul Gemmei, la care fata roşi violent, şi o asigură:

- Sunt încântat că am putut să te ajut, ştii foarte bine, Gem.

- Ai timp să bei o cafea cu noi? întrebă Gemma.

- Nu, mulţumesc. Poate altădată. Trebuie să mă întorc la muncă.

Surâsul său deveni cinic când se adresă lui Ashleigh:

- Mă bucur că te-am cunoscut, domnişoară Craig.

- Mulţumesc că te-ai deranjat pentru mine, răspunse ea, politicoasă.

- La revedere, Mitch! zise Gemma.

- Pe curând, răspunse bărbatul pe un ton calm şi cu un aer gânditor, urcând în maşină fără s-o slăbească din ochi pe Ashleigh.

Capitolul 2

- Ash, nici nu ştii cât mă bucur să văd în sfârşit pe cineva din familie! spuse Gemma, fericită, aşezându-se pe canapea. îmi lipsiţi atât de mult!

- Tu ai lăsat în urma ta un gol foarte mare! Nu mai avem pe nimeni care să arbitreze certurile! glumi Ashleigh, încercând să-şi uite proasta dispoziţie şi pe Mitchell Patterson. Dar spune-mi, cum s-a întâmplat accidentul?

-A, nu a fost nimic grav. Dar s-au blocat roţile şi nu am mai putut folosi maşina. Am lăsat-o la un atelier. îmi pare rău, pentru că voiam să-ţi arăt regiunea. Mi-am luat chiar două zile de concediu pentru asta! oftă ea.

- Important e că nu ai păţit nimic.

- Dar mi-ar fi plăcut atât de mult să ne plimbăm împreună.

- Stai liniştită, nu cred că ne vom plictisi. Vom avea timp să vorbim.

- Ah, Ash, sper că mama nu a fost foarte uimită de scrisoarea mea, zise Gemma, roşind ca o şcolăriţă.

- Din pricina ei mă aflu aici, cred că ţi-ai dat seama, replică Ashleigh.

- Da, cred că da, oftă Gemma. îmi pare rău că ţi-am dat peste cap planurile; cred că te afli în plină pregătire pentru nuntă. Jonathan a fost de acord să pleci?

Ashleigh ridică din umeri, evitând să răsundă.

- Dar nu stau decât două zile. Nu e ceva extraordinar. Povesteşte-mi despre Joel. Cum e?

- E minunat, Ash!

Văzând chipul fericit al surorii ei, inima lui Ashleigh se strânse dureros. Oare ea păruse vreodată atât de entuziastă, vorbind despre Jonathan?

- Bineînţeles, eu nu pot fi foarte obiectivă, ştiu asta, continuă Gemma. Dar sunt sigură că îţi va plăcea şi ţie. Iar mama şi tata vor fi cuceriţi. E atât de. adorabil! concluzionă ea, râzând jenată.

- Cum v-aţi întâlnit?

- La bancă, închipuieşte-ţi. Imediat după sosirea mea. Dar nu am povestit nimic despre el în scrisori pentru că. nu aveam chef să divulg toate secretele. Mă înţelegi, nu-i aşa? o întrebă ea, pe un ton rugător.

Ashleigh o aprobă, indulgentă.

- Joel venise la directorul băncii, domnul Donovan, şi ne-am ciocnit pe hol, reluă Gemma. A fost vina mea. Am fost foarte stânjenită şi i-am cerut scuze, dar el mi-a zâmbit.

încă emoţionată de această amintire, ea continuă, cu voce scăzută:

- Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare; nu am avut curajul să spun nici un cuvânt, m-am înroşit. Era atât de frumos. înalt, brunet, cu ochii albaştri şi avea cel mai minunat zâmbet din lume.

- Ca un adevărat actor, comentă Ashleigh descrierea surorii ei, pe un ton vesel.

Ciudat, dar chiar în acea clipă, chipul sever şi posomorât

al lui Jonathan îi apăru înaintea ochilor.

- Da, chiar arată ca un actor, răspunse Gemma, foarte serioasă. După această primă întâlnire, ne-am mai văzut în oraş, a doua zi şi. m-a invitat la masă. Am vorbit toată după-amiaza. E foarte deschis şi simpatic. Nu mai vorbisem niciodată atât de mult cu un bărbat. dar a fost atât de frumos. De atunci, am început să ieşim împreună şi săptămâna trecută m-a dus la cel mai bun restaurant de aici şi. m-a cerut în căsătorie. Am zis da fără să stau pe gânduri.

- Pari foarte îndrăgostită, observă Ashleigh.

- Da, sunt îndrăgostită. Câteodată, îmi vine greu să mă obişnuiesc cu atâta fericire. Am mare noroc. Pentru că şi el mă iubeşte, chiar dacă nu sunt o frumuseţe şi nici nu am farmecul şi strălucirea ta, Ash.

- Ce idei tâmpite, Gem! o întrerupse Ashleigh. Eşti fermecătoare şi Joel ştie, se vede foarte bine asta.

Nu minţea. Dragostea o transfigurase. Părea să radieze.

- Mulţumesc, Ashleigh, răspunse sora ei. Dar. nu prea am încredere în mine, oftă ea. Mi se pare că trăiesc un vis minunat. Joel a aşa de. Ah, de-abia aştept să ţi-l prezint!

- Si când voi avea plăcerea? Familia noastră m-a învestit cu o sarcină foarte grea în ce-l priveşte! glumi Ashleigh. Am de făcut un raport despre el. Aşa că nu fi uimită dacă te zăpăcesc cu întrebările.

Gemma izbucni în râs.

- Vă veţi înţelege foarte bine, Ash, sunt convinsă. Se va întoarce de la Craven Island după-amiază şi va veni la cină

aici. Am vorbit adineaori cu el la telefon şi i-am povestit de accident, aşa că va aduce mâncare gătită, ca să mă scutească pe mine de pregătit masa. întotdeauna mă protejează. Poţi s-o asiguri pe mama că totul merge bine. în plus, intenţiile lui sunt foarte onorabile, oricât de desuet ar suna asta.

- Sunt deja pe jumătate cucerită, zise Ashleigh.

Fata spera sincer să-l găsească simpatic pe Joel Denison, pentru că, din câte se părea, Gemma îl adora. Dacă era să te iei după spusele ei, bărbatul ăsta era aproape perfect! se gândea Ashleigh, pregătindu-se pentru cină. Si când se gândea că îl confundase cu nemernicul de Mitchell Patterson!

Slavă Domnului, se înşelase!

Ashleigh evita întotdeauna cu grijă categoria asta de invidizi. Prea siguri pe ei, probabil foarte aroganţi şi autoritari cu femeile, îi găsea detestabili şi se enerva numai la gândul că un reprezetant al lor îi vorbise atât de cinic şi de obraznic.

Probabil că lucra pentru familia Denison, dar Ashleigh nu şi-l putea imagina în poziţia de subordonat, primind ordine de la oricine ar fi fost.

Fata îşi pieptănă părul blond şi neted care îi încadra chipul şi îi cădea uşor pe umeri. Se observă cu un aer critic în oglindă. Nu era extraordinar de frumoasă, cum pretindea sora ei, dar fizionomia ei expresivă atrăgea atenţia. Pometţii înalţi şi bărbia rotundă impresionau prin conturul delicat şi expresiv, iar ochii ei albaştri aveau interesante reflexe mov. Dar gura părea severă, ca şi cum nu ar fi ştiut ce e zâmbetul. Si într-adevăr, fata nu se simţea în largul ei decât în familie.

Chipul serios al lui Jonathan îi apăru în minte. Acceptase cu mare greutate această călătorie inoportună şi fusese prost dispus până în momentul plecării. Dar chiar şi în condiţii normale, se întâmpla rar ca ei doi să râdă împreună.

- Gemma e destul de mare pentru a-şi conduce singură viaţa, îi spusese el. Iniţiativele voastre o sufocă şi probabil că nu-i va conveni să te vadă acolo, pentru că-şi va da seama că vii în misiune de supraveghere.

- Dar nu înţelegi, replicase ea calm. Nu cred că o protejăm exgerat. aşa sunt mamele, îngrijorate. Si mama vrea să ştie mai multe despre logodnicul fiicei ei. Si apoi, mi-ar face şi mie plăcere să stau câteva zile cu sora mea. Ne iubim foarte mult.

-Mama ta se alarmez' inutil. Gândeşte-te puţin la asta şi ai să vezi că am dreptate. Mai bine rămâi acasă şi nu-ţi mai pierde banii şi timpul.

- Prea târziu. Mama mi-a luat deja bilet de avion şi mi-a rezervat loc. Jon, ea contează pe mine şi nu o pot dezamăgi, insistase ea, în faţa expresiei grave a lui Jonathan.

Dar el nu se îmblânzise.

- Sper că familia ta îşi va schimba atitudinea după ce ne vom căsători. Nu cred că aş suporta să se amestece în viaţa noastră.

- Nu fi ridicol, Jonathan! protestase Ashleigh, iritată. Suntem o familie foarte unită, dar nimeni nu se amestecă în viaţa celuilalt decât dacă e absolut necesar.

- Ei bine, nu vei mai avea timp să-i ajuţi când vei fi soţia mea.

Apoi, se uitase la ceasul de mână şi adăugase, pe un ton sarcastic:

- Acum îţi spun la revedere, de vreme ce ţii neapărat la călătoria asta gratuită. Am o întâlnire importantă şi nu pot să te conduc la aeroport.

- Nu va fi nevoie. Adrie şi Vicky mă conduc, împreună cu mama. Mă întorc miercuri după-amiază.

- Sună-mă când ajungi acasă. Am să încerc să vin să te iau.

La plecare, o sărutase indiferent pe obraz, fără să-şi dea măcar seama de răceala logodnicei lui. Ashleigh se lupta cu sentimente contradictorii; nervoasă şi nesigură, nu ştia dacă trebuie să se simtă vinovată sau decepţionată.

Zgomotul de voci ce venea din salon o aduse la realitate. Viitorul său cumnat sosise. Ashleigh se ridică în grabă, netezindu-şi rochia şifonată la poale.

Venise momentul să judece în numele familiei Craig personalitatea lui Joel Denison.

Un zâmbet îi lumina chipul şi îi dădea la iveală două adorabile gropiţe în obraji, făcând-o foarte seducătoare.

Dar expresia ei se transformă la vederea însoţitorului lui Joel, Mitch Patterson, care era ocupat să care pachete mari şi cutii de tot soiul, în care probabil se găsea cina lor din acea seară.

- Ti-l prezint pe Joel, Ash, zise sora ei.

Fără să fie vreun donjuan, Joel Denison avea un chip

plăcut şi vesel, o statură impozantă şi un fel de a fi într-adevăr fermecător.

- Bună, Ashleigh. Cred că ai sughiţat tot timpul. Gem mi-a vorbit mereu despre tine! zise el.

Ashleigh îi răspunse cu un zâmbet, considerându-l imediat un tip foarte simpatic.

- Sper că nu a povestit chiar totul despre mine! glumi ea.

- Tot ce mi-a zis au fost numai laude! răspunse el, strângând-o la piept pe Gemma. A, scuză-mă, Mitch, dar cred că o cunoşti deja pe Ashleigh.

- Perfect, zise verişorul lui. Domnişoară Craig, o salută el, înclinând capul cu un aer ironic.

Atitudinea lui arogantă o enervă din nou pe fată. Ashleigh se înroşi şi inima începu să-i bată cu putere. Nu reuşi să spună nimic, dar îl privi cu atenţie.

Pantalonii maro închis îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi îi accentuau aerul de felină. Părul blond foarte deschis şi îngrijit îi cădea în bucle pe gât şi pe gulerul tricoului albastru.

Presimţind stânjeneala surorii ei, Gemma se grăbi să rupă tăcerea:

- Din fericire, Mitch a reuşit să-şi facă timp s-o ia pe Ashleigh de la aeroport.

- Cum să nu? El e tot timpul disponibil când vine vorba despre femei frumoase. Nu, Mitch? zise Joel, dându-i o palmă prietenească peste umăr. Nu are decât un rival în materie de

cuceriri: Ryan.

- A ieşit de mult din cursă, zise Mitch, râzând. Viaţa de familie l-a cuminţit definitiv.

- Ryan e fratele meu mai mare, îi explică Joel lui Ashleigh. El şi soţia lui, Liv, sunt foarte fericiţi. Au deja doi copii şi în curând va sosi al treilea.

- Ceea ce nu cred că ţi se va întâmpla ţie, domnule Patterson, nu-i aşa? observă Ashleigh pe un ton dulce.

- Cum de ţi-ai dat seama? răspunse el, pe acelaşi ton. îmi iubesc prea mult libertatea ca să-mi pun singur cătuşele.

Enervată fără să-şi dea prea bine seama de ce, Ashleigh îl privi mândră. în fond, ce-i păsa ei de stilul lui de viaţă?. Totuşi, nu rezistă şi replică, dispreţuitoare:

- înţeleg, nu ai curajul să-ţi asumi nici o responsabilitate.

- Ba nu! răspunse el, privind-o cu subînţeles. Dar nu vreau să le accept pe termen lung.

Ashleigh surprinse un schimb de priviri între Joel şi Gemma.

- Propun să mergem la masă imediat, sugeră Joel. Altfel, cina se va răci. Sper că îţi place mâncarea chinezească, Ashleigh.

- Da, foarte mult, Joel. Mulţumesc, răspunse ea, încercând să evite privirea ironică a lui Mitch.

Spre marea uimire a lui Ashleigh, se trezi aşezată între Gemma şi Mitch Patterson. De mai multe ori în timpul mesei, el îi atinse piciorul, fără îndoială, intenţionat. Uimită de ciudata atracţie fizică pe care o simţea pentru el, îl privi cu

luare-aminte. Părea atât de sigur de el, de farmecul lui! Probabil că-şi dăduse seama de tulburarea fetei, pentru ca pe buzele lui apăruse din nou eternul zâmbet ironic.

Ashleigh reuşi totuşi să-şi păstreze calmul şi să pară foarte interesată de conversaţie.

-Ai terminat lucrul la motor? întrebă Gemma.

- Da. Sper să-l încerc mâine, deasupra insulelor. Mi-e dor de un zbor în avion.

Ashleigh continua să-l observe pe furiş. Personalitatea acestui tip era fascinantă. Trebuia să se ferească de el, îşi zise ea, fără să ştie de unde venea această presimţire a pericolului. Prefera însă să nu analizeze motivele fricii sale şi avea de gând să-l uite cât mai repede.

- De ce nu o iei şi pe Ashleigh? sugeră Joel.

- A, nu, imposibil! protestă violent Ashleigh, terorizată la ideea de a zbura din nou. Eu. Gemma şi cu mine avem multe de vorbit. Vom sta liniştite acasă să povestim.

- Dar trebuie să vizitezi împrejurimile, insistă Joel. Nu poţi să pleci fără să vezi insulele Whitsunday. Si, cum nu avem timp să mergem cu vaporul, ai putea să-ţi faci măcar o idee asupra recifurilor de corali. Nu vei regreta. E un spectacol foarte frumos.

- Mi-ar plăcea să fac excursia asta, dar. eu. se bâlbâi Ashleigh.

- Si mie mi-ar face plăcere să pilotez, hotărî Mitch, privind-o cu un aer maliţios şi provocator.

Asleigh se uită spre sora ei cu ochi rugători.

- De fapt, Ashleigh nu suportă prea bine zborul cu avionul, interveni Gemma.

- Ai rău de înălţime? întrebă Joel.

- Nu. chiar. răspunse fata, căutând cu disperare o scuză valabilă.

- Atunci, poate ţi-e frică de mine! o luă Mitch peste picior.

- Deloc! replică Ashleigh cu răceală.

- Atunci, vin să te iau la prânz, decise el, pe un ton care nu-ţi lăsa replică.

- Peisajul e foarte frumos, Ashleigh, se scuză Gemma.

- Si pe urmă, vom lua cina cu toţii la părinţii mei, zise Joel, vesel. Tatăl meu va fi foarte bucuros să te cunoască. Vrea să-ţi ofere toate garanţiile în ce mă priveşte. Gemma va stârni multă invidie printre fetele din înalta societate, pricepi? Sunt un bărbat foarte bine văzut,
o partidă excelentă.

Izbucni în râs şi spuse cu sinceritate:

- O iubesc mult pe sora ta, Ashleigh, şi voi avea grijă de ea. Familia ta nu are de ce să se îngrijoreze în privinţa ei.

- Sunt convinsă, Joel, şopti Ashleigh.

- Ce noroc pe Gemma să se mărite cu cel mai bogat şi mai frumos bărbat din locurile astea! interveni Mitch Patterson, ironic.

- Si, o dată ce locul a rămas vacant, poate te gândeşti să-l ocupi, lansă Ashleigh, privindu-l inocentă. Sau poate nu faci faţă?

El schiţă un zâmbet, dar furia i se putea citi în ochi.

- Nu ştiu dacă voi putea accepta vreodată să-mi pierd libertatea pentru o femeie, răspunse el. îmi place prea mult singurătatea pentru a mă lăsa prins în cuşcă de bunăvoie.

- Sper că fetele de prin împrejurimi sunt puse în temă, comentă Ashleigh, sec. Ar fi păcat să-si piardă timpul şi energia încercând să te cucerească.

- Dar nu pot să spun că nu-mi plac întâlnirile romantice! zise el, cu dezinvoltură. De fapt, îmi place compania feminină

şi nici nu am dus lipsă de aşa ceva vreodată.

- Nu mă îndoiesc de talentul tău de seducător! ripostă Ashleigh, un pic ruşinată de îndrăzneala ei.

- Ar trebui să iau remarca ta ca pe un compliment? întrebă el, dulce, cu un ton senzual.

Ashleigh nici nu clipi şi îl privi direct în ochi, în timp ce bărbatul îi spunea Gemmei, uşor mirată de înfruntarea lor:

- Sora ta are limba foarte ascuţită, Gemma. Dar vreau să te întreb ceva: urăşte pe toţii bărbaţii la fel şi deopotrivă sau eu sunt singurul care-i provoacă atâta dispreţ?

- Haide, Mitch, să nu exagerăm. Sunt convinsă că Ashleigh te consideră simpatic, se grăbi Gemma să răspundă. Cât despre relaţiile ei cu bărbaţii, dacă asta te poate linişti, află că se mărită în curând.

- Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe fericitul ales! zise el, ironic. Trebuie să fie o fiinţă excepţională şi să aibă o răbdare de fier. Altfel, cum ar fi putut-o câştiga?

- O, Jonathan e un tip absolut fermecător, aprobă Gemma, privindu-şi sora cu coada ochiului. E foarte distins şi. extrem de serios, încheie ea, stângace.

- Sunt nerăbdător să-l cunosc, atât pe el, cât şi întreaga ta familie, afirmă Joel, punându-şi braţul după gâtul Gemmei.

- Va fi destul de greu! îl tachină Gemma, mult mai destinsă deodată. Suntem un adevărat trib.

- Si dacă toate fetele Craig sunt la fel de frumoase ca voi două, voi regreta probabil că nu am mai aşteptat un pic înainte de a mă decide! glumi Joel, cu bună-dispoziţie. Admir

sincer rezistenţa şi curajul tatălui vostru; cât trebuie să fi suferit, înconjurat de opt femei!

- Tata nu a fost un nefericit. L-am răsfăţat destul de mult, remarcă Gemma. Si apoi, acum nu mai e singurul bărbat din familie! Are deja trei gineri şi cât de curând vor mai fi doi.

- Stai puţin. Trei plus doi fac cinci. îi mai rămân deci încă două fete de măritat, observă Joel. Mai ai şanse, Mitch.

- Dar trebuie să aibă răbdare, zise Gemma. Louise are doar optsprezece ani, iar Debbie, doisprezece.

- O, nu, glumi Mitch. Dacă nu reuşesc s-o cuceresc pe Ashleigh, abandonez lupta.

încurcată de insistenţa privirii lui, Ashleigh deveni stacojie şi plecă privirea.

Capitolul 3

- De ce nu ai spus că ţi-e frică de avion? întrebă Gemma. Mitch nu ar fi insistat. E foarte înţelegător.

Neîncrezătoare, Asheligh se strâmbă comic.

- îţi spun sigur, Ash, reluă Gemma. Si apoi, nu-i vina lui că femeile i se aruncă în braţe.

- Dar ce naiba găsesc la el? întrebă Ashleigh, sarcastică. Nu prea au gusturi.

- Dar e foarte frumos! protestă Gemma. Sigur, îl prefer pe Joel. Dar înţeleg de ce fetele îşi dau atâta silinţă să-l cucerească.

- Ei bine, eu nu pot pricepe! replică ea, încăpăţânată.

- Nu e foarte obişnuit să i se opună rezistenţă. De asta te şi place atât de mult, Ash!

-Pe mine? întrebă ea, pe un ton sceptic. De-abia ne suportăm reciproc.

- Atunci, de ce vă pândiţi mereu? Si Joel a remarcat asta. De altfel, îi pare chiar rău că te vei căsători în curând, pentru că, după el, tu şi Mitch formaţi un cuplu perfect.

- Cum? îl credeam mai deştept! strigă Ashleigh, nervoasă.

De ce remarca lui Joel o deranja atât de mult? Chiar dacă ar fi suscitat într-adevăr interesul lui Mitch Patterson, asta nu trebuia s-o tulbure. La vârsta ei, trecuse deja de multă vreme de ridicolele emoţii adolescentine, şi apoi, îl cunoştea pe acest om de mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

- Ash, îţi place Joel, nu-i aşa? întrebă deodată Gemma.

- Da, Gem, bineînţeles. E un tip fermecător, nici că ai fi putut alege mai bine, o asigură Ashleigh. Vă potriviţi foarte bine.

Foarte emoţionată, Gemma clătină din cap, iar lacrimile îi umplură ochii.

- Sunt atât de fericită, Ashleigh! Ne iubim foarte mult şi aş vrea să ne căsătorim cât mai repede. Aşteptarea este atât de lungă şi sunt nerăbdătoare să trăiesc fiecare zi alături de el! Dar cred că ştii foarte bine despre ce vorbesc. Tu şi Jonathan aţi fost probabil nebuni de fericire.

Ashleigh se întrebă cu toată sinceritatea dacă sentimentele sale erau cu adevărat atât de puternice. Era oare încântată să se mărite cu Jonathan? Dar îşi reveni imediat. Ce întrebare ridicolă! De ce se îndoia de fericirea ei? Nu mai departe de ieri, nici nu-şi putea imagina altceva mai bun. Atunci, de unde această nehotărâre bruscă?... Un bărbat foarte frumos, foarte seducător părea să fie interesat de ea. foarte simplu, îşi spuse ea.

Foarte supărată, Ashleigh se încruntă. Nu era vorba de Mitch Patterson. Chiar ieri, în avion, avusese nişte gânduri ciudate vizavi de relaţia ei cu Jonathan. Poate din pricină că acesta părea să n-o înţeleagă întotdeauna?

întâlnirea cu Mitch nu făcuse decât să-i sporească nedumeririle.

Dar nu trebuia să cedeze acestor ezitări stupide, decise ea ferm. în orice caz, mâine se va întoarce la Brisbane şi siguranţa lui Jonathan îi va alunga această ciudată incertitudine. Dar poate că era perfect normal să-şi pună întrebări înaintea căsătoriei. Mai ales că va avea atât de puţin timp la dispoziţie.

- Aud maşina lui Mitch, anunţă Gemma, aducând-o la realitate. Dar, Ash, nu trebuie să pleci dacă nu te simţi în stare.

- Stai liniştită, totul va fi bine, promise Ashleigh, ridicându-se să se uite pe fereastră.

Teama o cuprinse însă la vederea lui Mitchell Patterson, care sări imediat din maşină şi se îndrepta acum cu paşi mari către uşa de intrare.

Dar nu trebuia să-şi arate teama. Cum ar mai râde de ea, dacă ar afla! Nu, niciodată nu-i va da această satisfacţie.

- Gata? întrebă el pe un ton amuzat, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca fata să se răzgândească.

- Da, răspunse ea, afişând un calm înşelător.

- Foarte bine. Pe curând, Gem! zise el, la plecare.

Ashleigh îl urmă. Sub costumul lui de blugi se putea ghici o siluetă puternică. Părul lui blond, răvăşit de vânt, strălucea în lumina soarelui. în ciuda eforturilor sale, fata nu-şi putea dezlipi privirea de la el.

- Mă întrebam dacă mai vrei să vii, zise el pe drumul spre aeroport. Nu păreai foarte entuziasmată de idee!

- Dar cred că nu aş fi putut rata ocazia asta, nu? Barierele de corali, peisajul atât de frumos., răspunse ea, cu dezinvoltură.

- Merită, într-adevăr, chiar cu preţul de a mă suporta câteva ore!

Ashleigh simţi cum se enervează, dar nu răspunse, hotărâtă să-l

ignore de acum înainte. Deja aproape regreta faptul că îi acceptase invitaţia; dacă trebuia să mai înfrunte şi sarcasmul lui nesărat, pe lângă frica de avion, după-amiaza promitea să fie foarte puţin distractivă!

Restul drumului îl străbătură în tăcere. Fata rezistă tentaţiei de a-l întreba ce motive avea să zâmbească aşa cum o făcea, de teamă să nu-i interpreteze greşit vorbele. Câtă aroganţă! Niciodată nu mai întâlnise un bărbat atât de enervant!

- Am ajuns! anunţă el, parcând maşina lângă un imens hangar.

Ashleigh tremură, zărind mica maşinărie de tortură, iar stomacul

i se strânse dureros.

- Credeam că e mai mare, remarcă ea, încercând să-şi ascundă panica.

- Genul ăsta de avioane nu sunt foarte mari. Hai la bord, zise el, îndreptându-se spre de avionul alb-portocaliu. Atenţie la scară.

Când Mitch o luă de talie ca s-o ajute să pătrundă în interior, Ashleigh tresări şi fu gata să cadă, în graba ei de a scăpa de mâinile lui puternice, frumos bronzate. Tulburarea ei nu trecu neobservată în ochii bărbatului.

De-abia se aşeză pe scaunul pasagerului, că Ashleigh îşi simţi gâtul uscat, iar crampele din stomac se accentuează. în plus, prezenţa lui Mitch Patterson lângă ea într-un spaţiu atât de strâmt nu făcea decât să-i agraveze starea de nervozitate. Cu ochii pe cadranele tabloului de bord, fata începu să regrete amarnic faptul că orgoliul ei era totuşi mai mare decât frica.

Ah, dacă şi-ar fi permis să cedeze panicii şi să fugă mâncând pământul!

Tresări văzându-l că se apleacă peste ea să-i prindă centura

de siguranţă. Atingerea lui Mitch părea s-o ardă chiar prin haine, iar inima îi bătea atât de puternic încât nu credea că va supravieţui acestei călătorii.

îşi şterse fruntea cu un gest obosit; motorul fusese pornit, iar Mitch se ocupa de comenzi. înnebunită de teamă, cu corpul vibrând de trepidaţiile avionului, fata se prinse cu toată puterea de braţele scaunului. Ce prostie din partea ei să accepte această călătorie! Nu va reuşi niciodată să-şi învingă spaima. De ce se lăsase atrasă în aventura asta penibilă? Deschise gura pentru a-i cere să se oprească, dar el se pregătea să vorbească la microfon, iar avionul începuse să se deplaseze deja de-a lungul pistei, pentru a ajunge în poziţia de decolare.

în secunda următoare părăsiră solul. Ashleigh închise ochii.

- Ashleigh?

Vocea lui Mitch îi răsună în urechi ca un ecou îndepărtat, dar ea rămase nemişcată, strângând pleoapele cu încăpăţânare.

Mitch îi atinse braţul, iar ea îi întoarse încetişor capul spre el. Sclipirea ironică din ochii lui se stinsese, iar el privea cu îngrijorare paloarea fetei.

- Dar eşti de-a dreptul înfricoşată. de ce naiba nu mi-ai spus? îi reproşă el. Ne întoarcem îndată.

- Nu!

Acest cuvânt îi scăpă fără să vrea de pe buze, apoi urmă:

- Nu, va fi mai bine peste câteva minute. Nu. sunt bolnavă. trebuie doar să mă obişnuiesc. Nu face cale întoarsă.

- Vom fi în aer destul de mult timp. Nu văd scopul pentru care ar trebui să te chinui singură, zise el, dur.

- Dar te asigur că. mi-ar. plăcea foarte mult să văd recifurile de corali şi să fac nişte poze. Am adus aparatul. Am să mă obişnuiesc cu înălţimea.

Ashleigh se forţă să arunce o privire în jos, la valurile albastre şi la insulele ca nişte pete verzi.

Se apropie din instinct de Mitch Patterson, care o privea enigmatic. După câteva clipe, el îşi întoarse privirea şi bolborosi ceva greu de înţeles, după care îşi concentră atenţia asupra manevrelor.

- Cum doreşti, domnişoară Craig, zise el, sec.

Coborâră puţin pentru a obţine o perspectivă mai bună asupra insulelor. Mitch i le arătă pe rând, spunându-le numele şi descriindu-le în două trei cuvinte.

- Insula Whitsunday, din stânga ta, e cea mai mare din arhipelag, anunţă el. E rezervaţie naturală, iar în partea ei cea mai înaltă atinge patru sute de metri peste nivelul mării.

Pe nesimţite, Ashleigh îşi uită complet frica, entuziasmată de frumuseţea peisajului. Preocupată să fotografieze, fata căuta poziţiile cele mai bune şi începu să-şi dea seama că excursia asta putea deveni interesantă.

- Următoarea insulă se numeşte Craven, arătă Mitch. Aparţine lui Ryan, fratele lui Joel. Hotelul se află pe partea celaltă, iar casa lor e chiar aici, aproape de plajă. O vezi?

Ashleigh aprobă din cap.

- Da. E o staţiune balneară foarte cunoscută, nu?

- Exact. Si asta în ciuda faptului că e deschisă de numai un

an. Ryan e foarte încântat de rezultat. în orice caz, succesul este meritat, pentru că a muncit mult şi s-a străduit să ofere clienţilor servicii de calitate. Si apoi, are un simţ al afacerilor înnăscut.

-Joel deţine şi el procente din această afacere? întrebă ea, privind întinderea de nisip auriu şi palmieri.

- Nu, Ryan este singurul proprietar. Dar nu fi dezamăgită, domnişoară Craig, zise el pe un ton dispreţuitor. Joel e foarte bogat. E o partidă excelentă, cred că ţi-am mai spus.

Cinismul lui o şocă din nou pe fată, care roşi.

-Gem nu e interesată de bani, replică ea, acidă. Nici tot aurul din lume nu ar fi făcut-o să se căsătorească dacă nu ar fi simţit că Joel e bărbatul alături de care vrea să-şi petreacă restul vieţii.

- Dar bogăţia şi luxul nu sunt de dispreţuit, remarcă el, cu un surâs.

- Bănuiesc că eşti foarte gelos, domnule Patterson! contraatacă ea pe un ton mieros.

Chipul lui Mitch Patterson deveni furios.

-Ei bine, te înşeli! zise el nervos.

Dar îşi reveni destul de repede şi adăugă cu o voce batjocoritoare:

-Te înşeli în privinţa mea, Ashleigh. în fond, nu ştii nimic despre mine. Dar dacă aş fi cel mai bogat om din Australia? Nu ai regreta că nu ai cultivat această relaţie?

- O, nu, mulţumesc! afirmă Ashleigh pe un ton calm. Propriile mele venituri îmi sunt suficiente.

-Haide, viitorul tău soţ nu o fi un terchea-berchea, fără un

ban în buzunar! glumi el.

-Jonathan Randall are o poziţie foarte bună din punct de vedere finaciar, îl informă ea, accentuând mândră silabele numelui. Dar asta nu te priveşte, oricum.

- Cred că ar trebui să-ţi arăt şi contul meu! replică el, izbucnind în râs.

Ashleigh se hotărî să-l ignore şi se concentră asupra aparatului de fotografiat.

După o lungă tăcere, vocea lui Ashleigh se auzi, entuziastă:

- Priveşte bancurile de corali! Ce culori splendide! Nu am mai văzut niciodată atâtea nuanţe de albastru şi violet! Ce minunăţie!

-Coralii cei mai frumoşi plutesc la suprafaţa apei, în larg, explică el, survolând cât mai aproape de valuri

-Ecologiştii au dreptate să lupte pentru conservarea acestui loc, se gândi Ashleigh cu voce tare.

- Ne vom întoarce, anunţă Mitch, uitându-se la ceas. E păcat că nu putem să rămânem mai mult, dar norii care se adună nu-mi spun nimic bun.

Ashleigh aruncă o privire distrată spre masa albă şi pufoasă care se profila la orizont, apoi se întoarse la contemplarea peisajului. După ceva timp, uimită de tăcerea prelungită a lui Mitch Patterson, întoarse capul spre el şi-şi dădu seama că era ceva în neregulă. Mitch părea preocupat. Cu un gest scurt îi arătă obiectul îngrijorării sale: în câteva minute, norii albi se transformaseră într-o masă ameninţătoare de o culoare gri care

devenea din ce în ce mai întunecată. Bleul turcoaz al mării căpătase o nuanţă mult mai închisă.

- Suntem obligaţi. să traversăm. furtuna?... întrebă Ashleigh.

- Ar fi imposibil. Va trebui să coborâm şi să aşteptăm la adăpost, declară el, pe un ton neutru.

- Să coborâm? Dar unde? Nu văd decât apă!

- Ştiu o insulă, nu foarte departe, unde ne putem adăposti într-o cabană. Am mai folosit-o în circumstanţe. asemănătoare, o informă el, calm.

- Dar dacă ocolim furtuna? Sau dacă trecem pe deasupra? întrebă Ashleigh încercând să-şi ascundă teama.

- Nu, tehnic nu se poate. Uite insula de care îţi spuneam, anunţă el, deodată.

- Doar nu vei încerca să aterizezi pe bucata asta minusculă de pământ! ţipă ea, cu voce temătoare.

- E singurul lucru pe care-l putem face, zise el, foarte liniştit. Calmează-te, Ashleigh, adăugă el, zărindu-i paloarea. Dacă aş încerca să trec prin norii ăştia groşi şi opaci, fără să am o bună vizibilitate, aş risca să-mi pierd direcţia şi să pic direct în mare.

în timp ce vorbea, bărbatul începu să coboare. Solul se apropia cu o viteză vertiginoasă.

- Stai liniştită, Ashleigh. Eşti pe mâini bune! Am de gând să te cunosc mai bine şi nu vreau să te pierd atât de repede! o ironiză el.

Cele două roţi din spate atinseră nisipul cu o uşoară zguduitură, apoi cea de-a treia intră în contact cu pământul. Conştient de natura nesigură a solului, Mitch frână prudent şi

încetini cât mai uşor posibil. Erau gata să se oprească. dar, deodată, aparatul se înfipse într-un sol mai moale şi avionul pică în bot, aruncându-şi pasagerii în faţă. Elicea se blocă în nisip. în ciuda faptului că avea centura pusă, Mitch se lovi violent de geam.

înnebunită de tăcerea care urmă loviturii, Ashleigh întinse mâinile şi strigă:

- Mitch! Mitch! Eşti rănit?

îi atinse fruntea şi simţi sângele curgând pe degetele ei. Gata să leşine, fata începu să urle cu o voce ascuţită:

- Mitch! Mitch! Răspunde-mi, te implor.

El deschise încet ochii şi clipi cu un aer rătăcit. Dar îşi reveni foarte repede şi schiţă un zâmbet ghiduş, luând mâna fetei care se afla pe fruntea lui.

- Nu mi-ai mai zis niciodată Mitch, remarcă el, pe un ton scăzut. Dacă ştiam reţeta mai devreme, aş fi leşinat de la prima noastră întâlnire.

Roşie de ruşine, Ashleigh îşi trase rapid mâna.

- Cum naiba poţi să glumeşti într-un moment ca ăsta? întrebă ea, furioasă.

- Păstrează-ţi energia ca să ieşim de aici, o sfătui el.

Ceea ce se dovedi a nu fi chiar un lucru simplu, dat fiind unghiul de înclinare al avionului. Mitch sări primul şi îi întinse braţul fetei, care se agăţă de umărul lui, liniştită de calmul şi siguranţa bărbatului.

Pentru câteva clipe privi de aproape buzele lui senzuale şi ochii de un albastru pur şi transparent, apoi privirea sa întâlni

rana adâncă de pe frunte şi firul de sânge care se scurgea încet pe obraz. La vederea rănii fata îşi pierdu din nou curajul şi întoarse capul, incapabilă să-şi reţină lacrimile. El îşi pipăi fruntea cu degetele şi spuse cu o expresie enigmatică:

- Te-ai înduioşat?

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul, fetei, apoi adăugă:

- Nimeni nu a mai plâns vreodată pentru mine.

- O, Mitch! şopti Ashleigh, pur şi simplu sufocată de strânsoarea bărbatului.

Simţi sub palme bătăile inimii lui şi strânse instinctiv pânza cămăşii. El o trase spre el şi o sărută încetişor de mai multe ori direct pe buze, trezind în ea senzaţii minunate. De fiecare dată când bărbatul se îndepărta puţin, ea fremăta decepţionată, iar când gura lui o săruta din nou, suspina mulţumită, subjugată, şi-i răspundea avidă, ca şi cum întreaga voinţă îi fusese anihilată. Furnicături ciudate îi traversau corpul şi un zgomot intens îi umplea urechile, pe când sângele îi năvălea în obraji.

Sentimentul că picioarele lor se ating născu deodată în Ashleigh o dorinţă stranie şi un suspin rugător îi scăpă din piept. El îi mângâia şoldurile, iar săruturile coborâră spre gât şi spre deschizătura bluzei. Ah, dacă ar fi putut să-şi alunge din minte viaţa de până acum, prea cuminte şi prea liniştită, şi să se lase purtată de această emoţie tulburătoare!

- Doamne! Ashleigh, nu-i momentul. începu Mitch, ridicând fruntea.

Dar se răzgândi imediat, sărutând-o din nou:

- La naiba cu momentul potrivit şi alte tâmpenii.

Văzându-l atât de aproape de a-şi pierde controlul, Ashleigh se sperie şi raţiunea prelua din nou frâiele. Cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi reducă la tăcere simţurile înfierbântate şi se eliberă brusc din strânsoare. Cu picioarele tremurânde, se sprijini de carlinga avionului.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră astfel, incapabili să se mişte, nici să-şi întoarcă privirea. Mitch îşi reveni primul şi începu să râdă sarcastic, ridicând geanta de pânză pe care o aruncase la pământ cu câteva clipe înainte.

- Haide să ne adăpostim înainte să înceapă ploaia, ordonă el pe un ton neutru.

- Mitch, îmi pare rău, începu Ashleigh. Nu am. eu. nu sunt aşa. Cred că e efectul accidentului, bolborosi ea.

- Domnişoară Craig, nu-mi mai umili orgoliul, te rog! replică el pe un ton ironic. Eu voiam să cred că acest succes este datorat exclusiv irezistibilului meu farmec de seducător, nu mă dezamăgi! Acum, urmează-mă! zise el brusc. Furtuna va începe dintr-un moment într-altul şi va trebui să mă întorc să fixez roţile.

Ashleigh îl urmă, încă tremurând. Cabana nu se afla prea departe. Se zărea dincolo de primul rând de copaci. Era o căsuţă foarte modestă, cu acoperişul din frunze de palmier.

- Nu ne va ploua. Joel şi cu mine am construit coliba asta anul trecut, când am trecut printr-o aventură asemănătoare. Simte-te ca acasă, zise el. Eu trebuie să mă întorc la avion. Dar

nu va dura mult.

- Si rana?...

- Vei avea timp să faci pe infirmiera cât de curând, spuse el, ducându-i cu un aer indiferent mâna la buze. Sănătatea mea e chiar atât de importantă pentru tine? Ce surpriză neaşteptată! Asta înseamnă că am vreo şansă, Ashleigh? Te pot cuceri?

Ridicând din sprâncene cu o mirare jucată, Mitch se întoarse şi plecă. Când fata se hotărî să se mişte, îşi dădu seama că picioarele abia o mai ţineau. Se lăsă jos pe nisip, în aşteptare.

Evenimentele de dimineaţă începură să se estompeze în mulţimea de întâmplări recente. Cât de departe i se păreau acum plimbarea cu avionul şi recifurile de corali!... Mintea îi era ocupată de ciudata izbucnire pasională de pe plajă. atunci când timpul se oprise brusc şi misterios.

începu să tremure din tot corpul, amintindu-şi felul în care reacţionase. Dacă acum bărbatul ăsta nesuferit o va considera o fată uşoară, nu avea cum să-l contrazică. O ruşine imensă îi scutură trupul. Cum putuse să uite atât de uşor de logodnicul ei, de apropiata lor căsătorie? Cum de o clipă de plăcere putuse echivala în ochii ei cu întreaga ei viaţă, pe care era gata s-o arunce în umbră? Strânse pumnii, amintindu-şi cu amărăciune îmbrăţişarea lor exaltată.

Dar bărbatul ăsta era atât de fascinant! Personalitatea lui era de-a dreptul magnetică! O forţă aproape animalică se degaja din fiecare gest al lui. Era convinsă că nici o femeie nu-i putea rezista. Era frumos, seducător, înalt, blond, puternic. Reputaţia lui de donjuan nu era deloc inventată. şi va fi probabil încântat

să adauge pe lista lui un nou nume, foarte tentant.

Ei bine, nu! Ashleigh nu-i va da această satisfacţie! în trecut, reuşise să respingă avansurile inoportunilor şi va face acelaşi lucru şi cu Mitch Patterson. Nu va ceda farmecului lui. De altfel, atracţia faţă de el era exclusiv fizică. Personalitatea lui o lăsa indiferentă.

"Să fie oare adevărat?" se întrebă ea. Atunci, de ce numai gândul la el o făcea să se înfioare? în braţele lui, nu mai avea voinţă. Cât de ridicolă fusese! Se purtase ca o adolescentă naivă şi lipsită de experienţă!

Dacă lucrurile vor continua astfel, nu va mai putea să-l privească în ochi pe Jonathan mâine, la întoarcere.

Mâine! Doamne! Gemma va fi îngrozitor de speriată dacă nu se vor întoarce! în două ore va fi noapte şi vor fi nevoiţi să doarmă aici. Cât va dura oare ploaia? Cum puţin noroc, poate că ploaia nu va începe. Dar chiar în acea clipă, picături mari loviră acoperişul cu un zgomot surd.

Unde era Mitch? Oare avea nevoie de ajutor? se întrebă ea, ridicându-se. Ploaia se îndesise, iar Ashleigh încercă să distingă afară silueta bărbatului, prin perdeaua de apă. Hotărâtă să plece în căutarea lui, îl zări în sfârşit alergând spre cabană, ud până la piele. Părul ud i se lipise de obraz. Ridică mâna să-şi şteargă fruntea. dar deodată se poticni şi căzu pe nisip.

Fără să mai stea pe gânduri, Ashleigh îi sări în ajutor. El clătină din cap cu un aer furios.

- N-am nimic! o certă el. Trebuia să fi rămas la adăpost. Haide, grăbeşte-te! O să te ude de tot!

Se îndreptară în grabă spre cabană. Abia atunci, Ashleigh îşi dădu seama cât de rece era ploaia. Dinţii îi clănţăneau de frig.

Mitch îşi scoase cămaşa şi o agăţă într-un cui. Picăturile de ploaie curgeau pe pieptul lui şi străluceau în lumina difuză.

-Ar trebui să existe pe undeva pe aici un prosop, zise el, căutând în geantă şi scoţând două pături. Uite! Sterge-te pe cap!

Ashleigh îl ascultă, apoi i-l întinse.

-Ai face bine să te dezbraci, o sfătui el, desfăcându-şi cureaua.

- în nici un caz! obiectă ea, roşie de furie, în timp ce Mitch îşi scoase pantalonii cu o dezinvoltură revoltătoare.

- Nu fi stupidă, Ashleigh! Afară e foarte frig şi nu pricep de ce ar trebui să faci gripă sau vreo penumonie dacă te poţi înveli într-o pătură caldă şi uscată!

Fata auzi desfăcându-se fermoarul blugilor lui. Fără să vrea, bătăile inimii i se accelerară şi gâtul i se uscă.

- Nu e momentul să facem pe pudicii! urmă el cu un ton amuzat. Am mai văzut femei goale la viaţa mea. De mai multe ori chiar!

- Ei bine, nu am să-ţi acord şi eu favoarea asta! replică Ashleigh.

- Asta e, făcu el, flegmatic. Dar să ştii că se ghicesc destul de bine formele corpului tău sub hainele astea ude! adăugă el, venind în faţa fetei.

Ashleigh contemplă piepul lui bronzat şi puternic şi şoldurile

musculoase. Apoi, jenată, plecă privirea, luptându-se cu dorinţa subită de a întinde mâna ca să-i simtă pielea. Când ridică fruntea, îi surprinse privirea fixată pe cămaşa care i se mula pe trup.

- Eşti un mitocan! se enervă ea, întorcându-i spatele.

- Nu te teme, domnişoară Craig! zise el, râzând. Sunt un tip perfect onorabil şi nu voi atenta la pudoarea ta virginală! Si pentru a-ţi dovedi buna mea credinţă, voi accepta un suprem sacrificiu şi îmi voi acoperi faţa cât timp te dezbraci.

Nervoasă, Ashleigh îl privi pe furiş, îşi scoase hainele cât putu mai repede şi se înveli cu grijă în pătură.

- Nu-i aşa că te simţi deja mai bine? întrebă Mitch. O cană de supă te va încălzi.

Stupefiată, Ashleigh observă cum toarnă un pliculeţ de supă într-o mică oală aşezată pe un reşou.

- Trebuie să fii mereu prevăzător! începu el mândru, întinzându-i un biscuit.

- O, Mitch, răspunse fata, observându-i părul lipit de sânge. Nu te-am îngrijit.

- Mai întâi să ne punem pe picioare! zise el, arătând o cutie marcată cu o cruce roşie. Mai pot aştepta.

- Cât va dura furtuna? întrebă Ashleigh, bând din supa fierbinte. Mitch ridică din umeri.

- Ploile torenţiale sunt foarte violente, dar destul de scurte.

- Si poţi îndrepta avionul ca să putem pleca? întrebă fata, cuprinsă de o presimţire neplăcută.

- Depinde, răspuns el laconic.

- De ce?

- De mai mulţi factori.

Cum părea hotărât să evite un răspuns clar, Ashleigh explodă:

- Dar Gemma se va speria!

Apoi, un gând îi lumină faţa:

- Staţia de emisie. Să-i trimtem un mesaj!

- Am încercat, anunţă el, plat.

- Si. a funcţionat?

- Sper.

Ashleigh îşi reprimă reacţia nervoasă provocată de indiferenţa personajului. L-ar fi pălmuit cu cea mai mare plăcere.

- Ce vrei să spui?

- E stricată, dar am comunicat poziţia exactă unde am aterizat. Dacă nu l-a recepţionat nimeni, îl voi repara singur.

Ashleigh păli.

- Nu eşti sigur că a fost primit?

- Nu, răspunse el. Dar Joel va şti unde să ne găsească.

- Crezi că e posibil să decolăm pe timp de noapte?

Mitch dădu din cap cu un surâs ironic.

- Nu. îmi pare rău, Ashleigh, dar suntem forţaţi să rămânem aici până mâine dimineaţă.

Capitolul 4

- Dar trebuie să existe un mijloc de a scăpa de aici, obiectă Ashleigh.

- Va fi destul de dificil. Avionul e îngropat în nisip şi chiar dacă am reuşi să-l scoatem de acolo, elicea a fost supusă unui şoc şi probabil s-a îndoit.

- Glumeşti. nu?

- Aş putea să-ţi spun zeci de nume de fete care ar da orice să se afle în locul tău. îţi dai seama, Ashleigh, că suntem naufragiaţi pe o insulă pustie?

- Eşti bărbatul cel mai egoist şi cel mai orgolios.

- Nu e frumos din partea ta! îi tăie el vorba. în ce mă priveşte, sunt încântat de aventura noastră.

Furioasă, Ashleigh se ridică şi se întoarse, strângând la piept pătura.

- Haide, Ashleigh, reluă el pe un ton lejer. Fă şi tu haz de necaz!

Cum ea nu răspunse, bărbatul se ridică şi spuse:

- Nu ar trebui să te supere remarcele mele. Nu sunt cu adevărat răutăcioase. Dar îţi prezint totuşi scuzele mele sincere. Ce părere ai? Crezi că am putea să încercăm un armistiţiu, măcar pentru aceste ore, cât suntem nevoiţi să stăm împreună?

Ashleigh oftă. Părea atât de serios! Oricum, nu putea face nimic să îndrepte situaţia.

- Sunt de acord, răspunse ea, într-un final. Dar provocările tale trebuie să înceteze, cred că îţi dai seama.

Mitch înclină capul.

- Stai jos şi hai să încercăm să discutăm pur şi simplu, ca să mai treacă timpul. Joel o va linişti pe Gemma. Mă cunoaşte şi ştie că nu-mi asum riscuri inutile.

După ce băură supa, Ashleigh îi pansă bărbatului rana, încercând să apropie cât mai mult marginile tăieturii.

- Cred că ţi-ar trebui nişte copci, observă ea. Oricum, îţi va rămâne o cicatrice frumoasă.

- Dacă nu am fi semnat un armistiţiu mai devreme, aş fi riscat o glumă despre pagubele suferite de puterea mea de seducţie! zise el, zâmbind. Dar desigur, în aceste condiţii va trebui să mă abţin!

Ashleigh râse puţin forţat şi aşeză cutia de prim-ajutor la loc în rucsac.

- Eşti profesoară, nu-i aşa? întrebă el, după o scurtă tăcere.

- Da, anul ăsta am avut o clasă ceva mai mare. Au fost nişte copii adorabili.

- Pare că-ţi place ceea ce faci. Predai de multă vreme?

- De opt ani, răspunse ea.

Mitch păru mirat.

- Pari foarte tânără. Cu trei-patru ani mai mare decât Gemma.

- Am douăzeci şi opt de ani, îl informă ea. Sunt cea mai mare dintre surori.

- Nu pari, comentă el cu un aer ciudat şi o lumină greu de definit în privire.

Fără un motiv aparent, inima tinerei începu să bată nebuneşte. Trăsăturile lui îşi pierduseră din cinism, iar chipul îi devenise aproape blând, senin. Astfel, era parcă şi mai fermecător.

- Dar tu? întrebă ea, cu o voce ezitantă.

- Ei, eu sunt bătrân. am treizeci şi cinci de ani!

Izbucniră amândoi în râs.

- Nu, te întrebam despre meseria ta!

El nu răspunse imediat şi o expresie enigmatică îi apăru pe chip.

- Nu fac ceva precis, explică el. în momentul de faţă, pilotez avioanele cu turişti. Lucrez cu D.J.

- D.J.? întrebă Ashleigh.

- Tatăl lui Joel. D.J. Denison. El este iniţiatorul exploatării turistice a regiunii. Deţine monopolul pe această piaţă şi a reuşit s-o facă foarte profitabilă de unul singur.

- Dar Joel şi fratele lui nu-l ajutau?

- D.J. era un tip foarte autoritar şi conducea afacerea cu o mână de fier. Ryan şi-a încercat şansa şi a fost plecat foarte mult timp. La întoarcere, când a reuşit să cumpere Craven Island, D.J. s-a mai îmblânzit şi a mai slăbit frâiele. Acum, a

lăsat aproape toate responsabilităţile în seama lui Joel, consacrându-se mai mult carierei politice. Vrea să se folosească de influenţa căpătată pentru a încerca prezervarea frumuseţilor naturale ale regiunii.

Si sunt sigur că va reuşi, pentru că e foarte popular.

- Mi-l descrii ca pe un personaj extraordinar! comentă Ashleigh.

- Aşa şi este, aprobă Mitch. E foarte voluntar, ca toată familia. Mama e sora lui D.J., adăugă el, şi îi seamănă foarte bine!

Presimţind vag că sub aceste afirmaţii se ascund şi alte lucruri nespuse, Ashleigh îl privi cu un aer întrebător, gândindu-se dacă trebuie să insiste sau, dimpotrivă, să lase baltă subiectul.

Regăsindu-şi dispoziţia nepăsătoare şi dispreţuitoare, Mitch urmă:

- Dacă nu ai ghicit încă, sunt considerat oaia neagră a familiei.

- Si ce ai făcut pentru a merita acest titlu de onoare? glumi ea, ca să-l ajute să continue şi să renunţe la atitudinea cinică.

- Refuz să mă conformez tradiţiei lor! Fiind cel mai mare dintre copii, ar fi trebuit să preiau conducerea afacerii familiei. Dar nu am nici o înclinaţie către munca de fermă.

- Nici nu pari! constată Ashleigh.

-în plus, fratele meu geamăn, mai mic cu o jumătate de oră, este un as al muncilor agricole!

- Oh, ai un frate geamăn! strigă Ashleigh, râzând din toată

inima. Mi-e milă de toate fetele care au căzut victimă farmecelor şi glumelor voastre.

Prietenia născută deodată între ei îi plăcea foarte mult tinerei, pentru că acum se simţea cu adevărat în largul ei alături de el.

- Dar avem şi două surori, amândouă măritate, şi încă un frate mai mic, care e încă la şcoală.

- Si fratele tău - fermierul - e şi el singur? întrebă ea.

- Da. Suntem amândoi liberi şi deschişi provocărilor.

în mod ciudat, tonul său glumeţ părea să ascundă ceva.

- Semănaţi? reluă ea.

Mitch o privi întrebător.

- E orgolios, autoritar, autosuficient. mai ştiu eu? continuă ea, râzând.

- E foarte diferit de mine. Suntem gemeni. falşi!

- Atunci, ar trebui să mi-l prezinţi! îl tachină ea. Cred că îmi va plăcea.

- Nu mă îndoiesc, răspunse el sec, cu un aer crispat. Dar am vorbit destul despre mine. Povesteşte-mi câte ceva despre viaţa ta.

- Probabil că te vei plictisi, protestă ea.

- Cu ce se ocupă logodnicul tău? o întrebă el, privind-o în ochi.

- Jonathan? protestă ea cu senzaţia ciudată că numele logodnicului ei îi suna străin.

Viaţa ei de până acum părea atât de îndepărtată. Dar încercă să-şi revină şi explică:

- E contabil.

- Vă cunoaşteţi de mult?

- De aproape. opt ani.

- Oh! Oh! De ce nu v-aţi căsătorit mai devreme? întrebă el.

- Jon. adică. voiam să fim siguri. se încurcă ea.

Ashleigh roşi. De unde atitudinea asta atât de defensivă?

- Nu ar trebui să te căsătoreşti cu el, zise el deodată, cu un ton dur, care o uimi.

- Chiar aşa? Ei bine, domnule Patterson, cred că am să-ţi urmez sfatul cel plin de bune intenţii! replică ea, sarcastic.

Dintr-o dată, între ei reapăru ostilitatea. Mitch insistă:

- Desigur. Dacă poţi să aştepţi opt ani, înseamnă că nu vrei cu adevărat să-ţi împarţi viaţa cu celălalt.

- înainte de a te angaja la ceva atât de important, trebuie să fii sigur şi să te bazezi pe sentimente durabile. să ai siguranţă financiară.

- Vorbeşti atât de convinsă despre angajamente, atât de serioasă. Si totuşi, nimic nu durează etern, Ashleigh. Nu ai înţeles încă asta? Trebuie să te bucuri de momentele frumoase ale vieţii atunci când ai ocazia. Altfel, nu faci decât să-ţi pierzi viaţa degeaba. Ai ratat opt ani preţioşi cu dragul de Jonathan. Si mă întreb dacă are atâta tărie încât să aştepte.

- Nu ai nici un drept să-l critici pe Jonathan! Nu-l cunoşti şi, de altfel, nu mă cunoşti nici pe mine!

Ashleigh fierbea de mânie. Deodată, îşi aminti din nou de Robbie. Cât de diferită fusese relaţia cu el!... Atât de pasionat.

- Atunci, poate e momentul să ne cunoaştem mai bine! începu el, cu o voce joasă şi senzuală, privind-o adânc în ochi. Si, crede-mă, nu aş aştepta opt ani ca să.

- Cu riscul de a te dezamăgi, trebuie să-ţi spun că o relaţie pur fizică nu mă satisface, i-o tăie ea, afişând un aer calm.

- Lasă-mă să-ţi dau un sfat. Dacă nu ştii prea multe despre el în domeniul ăsta, nu merge prea departe cu pregătirile de nuntă! replică el, cu ochii la buzele ei. Dar poate mă înşel! Cine ştie dacă nu ai deja o mare experienţă în materie? Asta ar explica aşteptarea de opt ani!

Sufocată de indignare, Ashleigh nu-şi mai găsea cuvintele.

- Eşti... eşti. un . mojic! Si, de departe, cel mai grosolan şi. vulgar personaj pe care l-am cunoscut.

- Nu mi-ai răspuns! o persiflă el.

- Nici nu am de gând. Viaţa mea personală nu te priveşte. înţeleg acum de ce familia ta a fost fericită să scape de tine, adăugă ea, nemaiştiind cum să-l enerveze.

- Dar fetele de acolo mă regretă! comentă el, pe un ton dulce.

- Conversaţia asta mă plicstiseşte. Dar pe tine subiectul pare să te obsedeze! replică ea, furioasă pe sine însăşi.

- înseamnă că pe tine nu te interesează deloc latura fizică a unei relaţii? insistă el. Asta e deci problema dintre tine şi Jonathan? Poate că nu ştie să se poarte cu femeile.

Ashleigh nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, dar subiectul o enerva îngrozitor. Totuşi, perspicacitatea lui Mitch o înnebunea, pentru că nu suporta să fie atât de bine ghicită

de acest individ, nici să-l audă spunând despre ea adevăruri atât de dureroase.

Mângâierile lui Jonathan erau, desigur, plăcute, dar. niciodată nu reuşiseră să trezească în ea pasiunea, aşa cum se întâmpla cu Robbie. Poate că doar îmbătrânise.

- Se vede că nu te îndoieşti nici o clipă de darurile tale! zise ea, ironic.

- Nu! răspunse el, sigur pe sine, apropiindu-se de ea. Dacă vrei, poţi să le testezi chiar tu.

Aceste cuvinte o îngheţară pur şi simplu pe fată. Nu-l dorea oare pe Mitch Patterson cu toată fiinţa? Dar, din fericire, raţiunea ei încă nu capitulase. Stia că dacă o atinge nu-l va putea respinge, de aceea trebuia să-i ascundă cu orice preţ tulburarea pe care i-o provoca.

Privirile li se întâlniră. Cât de sigur era pe sine, cât de bine ştia să-şi folosească atuurile! Spera că va reuşi să-i umilească orgoliul şi să scape astfel de insistenţele lui.

- Cred că exagerezi în privinţa talentelor tale, Mitch! observă ea, pe un ton dulceag. Lauda de sine ascunde în general o lipsă gravă!

- Te joci cu focul, Ashleigh!

Se afla acum foarte aproape de ea şi farmecul necunoscut al acestui bărbat acţiona asupra simţurilor sale adormite care aşteptau doar ocazia de a se trezi.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să-i ţină piept:

- Insistenţele tale mă lasă rece! observă ea, detaşată. Nu vei reuşi să trezeşti în mine nici cea mai mică emoţie!

Chiar atunci îşi dădu seama că aceste cuvinte nu făceau decât să-l provoace. încercă să se îndepărteze, dar el o prinse de umeri şi o trase brutal către el.

- Ei bine, domnişoară Craig, nu crezi că nici un bărbat normal nu poate respinge o provocare? Pentru mine, va reprezenta o adevărată plăcere să-ţi demostrez că te înşeli.

- Lasă-mă! strigă ea. Du-te naibii!

- Doar nu vorbeşti serios, nu? glumi el, aplecându-se spre ea.

Ashleigh întoarse rapid capul, dar el i-l prinse în mâini şi o ţinu

cu fermitate, privind-o în ochi. Tânăra se aştepta la o astfel de pedeapsă. îndrăznise să-l jignească pe Mitch şi el nu va întârzia să se răzbune pentru o astfel de ofensă.

Se zbătea cu furie, fără să-l poată îndepărta. Până la urmă, îmbrăţişarea lor încetă să mai semene cu o luptă şi, când el reuşi s-o imobilizeze şi îi mângâie uşor spatele şi şoldurile, ea cedă fără voie.

Ashleigh se destinse şi mâinile ei începură să-i frământe bărbatului umerii.

De la îmbrăţişarea lor de după-amiază, se părea că amândoi aşteptaseră nerăbdători această clipă. Deodată, ploaia care lovea puternic acoperişul cabanei, vântul care trecea prin frunziş şi toate zgomotele din jurul lor se stinseră. Cei doi, îmbătaţi de extaz, păreau că plutesc dincolo de timp.

Ashleigh gemu uşor când buzele lui Mitch îi alunecară pe gât. îşi afundă faţa în adâncitura umărului bărbatului şi-l acoperi de săruturi mici şi tandre. Trase spre ea marginea păturii, dar aceasta căzu la pământ. Atunci, îl strânse cu un geamăt surd, iar el îi sărută buzele. Simţind aerul rece pe trup, Ashleigh îşi dău seama de propria ei nuditate. Mitch se îndepărtă puţin ca s-o poată privi, iar când o luă din nou în braţe, tânăra se abadonă, sfârşită.

- Ashleigh, m-ai vrăjit, îi şopti el la ureche. Si sper să nu pot rupe niciodată acest farmec.

Ashleigh închise ochii. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător. O febră ciudată puse stăpânire pe ea.

Deodată, fără să înţeleagă cum se petrecuse asta, fata se trezi întinsă pe una dintre pături, în penumbra cabanei, alături de Mitch. Sprijinit în cot, bărbatul o sorbea din ochi, plimbându-şi o mână pe trupul ei fierbinte.

- Doamne! şopti el, rugător. Cât eşti de frumoasă, Ashleigh! Te doresc atât de mult.

- Oh, Mitch! răspunse ea cu o voce pe care nu şi-o recunoscu. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva. niciodată.

El o sărută din nou, dar, brusc, se îndepărtă.

- Nu a mai fost nimeni. înaintea mea, nu? întrebă el, cu o notă de îngrijorare.

- Nu, Mitch, de ce? întrebă la rândul ei, uimită.

Fără să-i răspundă, bărbatul îi întoarse spatele. Ashleigh rămase fără glas, rănită. De ce nu o credea? Nu minţea.

- Mitch, ia-mă în braţe, asta îmi doresc.

- Destul, Ashleigh! ţipă el. Sunt doar un om, nu o stâncă!

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, se întoarse spre ea cu
un chip trist şi-i ordonă:

- înveleşte-te în pătură, înainte de a fi prea târziu!

Roşie toată de ruşine, Ashleigh ascultă imediat, simţind, totodată, o cruntă dezamăgire.

- Mitch? Ce ai? întrebă ea, nervoasă.

- Cum îndrăzneşti să-mi pui o astfel de întrebare? strigă el. Nu cred că eşti atât de naivă, Ashleigh! Dar să ştii că, în ciuda părerii tale foarte puţin măgulitoare despre mine, nu sunt nici un mojic, nici un tip grosolan.

Ashleigh îl privi în ochi, nedumerită.

- Foarte bine. Să punem deci punctul pe „i“, reluă el. Am o vastă experienţă şi nu sunt deloc un sfânt, dar nu am abuzat niciodată de inocenţa unei fete.

- Nu mă vrei? întrebă ea, umilită. Chiar dacă mă ofer ţie de bună voie? insistă ea.

El îşi trecu mâna prin păr cu un aer încurcat.

- Nu mă înţelege greşit, Ashleigh. Pentru mine, ispita e mare, pentru că mă atragi cu o forţă extraordinară. Dar m-aş dispreţui dacă aş capitula în faţa unei tentaţii trecătoare.

Râse sec şi urmă:

- Trebuie să fiu nebun! Dar îmi vei mulţumi, Ashleigh, când vei îmbrăca rochia albă de mireasă. O vei putea purta cu demnitate. Acum, ar fi mai bine să te culci; ai nevoie de odihnă.

- Unde te duci?

- Să caut ţigările rămase în avion, răspunse el, dispărând în noapte.

Capitolul 5

Multă vreme, Ashleigh rămase acolo, uimită, privind cercul de lumină al lanternei lui Mitch îndepărtându-se în noapte. Trupul nu-i mai asculta mintea. Complet aiurită, se topi recunoscătoare în întunericul greu, încercând să-şi ascundă suferinţa.

Ploaia se oprise, iar atmosfera se răcise. Ashleigh încercă să adoarmă, dar în zadar. Era prea tulburată pentru a-şi găsi somnul. Nu se va putea ierta niciodată pentru ce făcuse în noaptea asta. Scena îmbrăţişării i se derula fără milă în minte, în mod repetat. Ce umilinţă! Va avea oare puterea să-l mai privească în ochi pe Mitch? în orice caz, se aflau singuri pe această insulă, aşa că nu va putea evita confruntarea.

Ashleigh se chirci, chinuită de regrete. Cum de ajunsese să se arunce în braţele lui Mitch, călcându-şi în picioare orgoliul şi respectul de sine? Fusese slabă, naivă, iresponsabilă. De fapt, nu găsea un adjectiv destul de puternic pentru a descrie prostia ei incalificabilă. Cât de mizerabilă se simţea!

Si ca şi cum nu ar fi suferit destul, chipul lui Jonathan îi apăru în minte, trezind în ea o senzaţie de dezgust. Cât de vinovată se simţea! Cum va putea să-şi răscumpere o greşeală atât de gravă?

Se va întoarce la Brisbane ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi se va ocupa liniştită de pregătirile de nuntă? Va îndrăzni să-i facă viitorului soţ jurăminte de credinţă, când

deja îi înşelase încrederea? Desigur, nu se petrecuse nimic iremediabil, slavă Domnului, dar nu avea de ce să se mândrească, pentru că nu fusese la iniţiativa ei! Dacă Ashleigh şi-ar fi ascultat inima, s-ar fi dăruit lui Mitch fără ezitare şi fără nici un regret pentru logodnicul ei. Era de neiertat.

La întoarcere, va vorbi cu Jonathan şi va încerca să-i explice această întâmplare sordidă. Atunci, bărbatul va fi liber să rupă relaţia, dacă voia, iar ea nu ar fi putut să-l condamne. Jonathan ţinea mult la onoare şi principiile lui erau foarte stricte. El însuşi impunându-şi o moralitate exemplară, avea dreptul să pretindă de la soţia lui o conduită ireproşabilă.

Gândurile lui Ashleigh se întoarseră în timp, până la epoca tulburată pe care o trăise alături de Robbie. Si pe atunci fusese foarte aproape de a-şi pierde inocenţa. Oare ar fi mers până la capăt? Nu mai conta. în două ocazii diferite, onoarea ei fusese serios ameninţată, iar ea păruse ciudat de slabă.

Astăzi. Mitch Patterson. Amintindu-şi de el, o grimasă îi deformă chipul. De ce destinul fusese atât de crud cu ea? De ce fusese nevoie să-l întâlnească exact în această perioadă a vieţii? Acum, când viaţa începuse să-i surâdă şi se pregătea să devină o soţie model?

Ce va face de acum înainte? Chiar dacă Jonathan o va ierta, între ei apăruse deja o prăpastie. încrederea lui avea să fie zdruncinată şi ea nu va mai putea să-şi asume cu toată sinceritatea rolul de nevastă. Cine ştie dacă peste o lună, un

an sau cinci ani nu va întâlni un alt Mitch Patterson, de care se va simţi atrasă irezistibil?...

înainte de a cădea într-un somn agitat, Ashleigh îl auzi pe Mitch intrând şi aşezându-se la locul lui. Se prefăcu adormită şi încercă să respire lent şi regulat. Totuşi, i se părea că bătăile inimii se auzeau puternic în adăpost.

Deschise ochii o dată cu primele raze de soare şi se întinse. Umiditatea aerului o surprinse şi după câteva secunde observă acoperişul improvizat din crengi.

Apoi, întâmplările din ajun îi reveniră în minte şi îl zări pe Mitch Patterson întins lângă ea, contemplând-o cu un aer nonşalant. Fata roşi şi îşi trase rapid pătura peste ea, acoperindu-se până sub bărbie, ca şi cum privirea lui o ardea.

- Nu mai face pe timida, Ashleigh! zise el, sarcastic. Ieri, nu păreai atât de pudică.

Ea îi ignoră vorbele şi îi ordonă cu un calm suveran:

- Te rog să ieşi cât mă îmbrac.

- De ce? Mă simt foarte bine aici! replică el, insolent.

Ashleigh îl fulgeră cu privirea.

- Dacă ai avea un dram de bun-simţ şi. o minimă educaţie, ai. ai fi ieşit deja! îl certă ea.

- Eşti foarte derutantă, domnişoară Craig! observă el, dispreţuitor. Când mă faci măgar, când aştepţi de la mine să mă comport ca un cavaler medieval. Mă rătăcesc şi nu mai ştiu ce să fac.

- încetează să mai joci comedia asta! strigă ea, furioasă.

Zâmbetul sarcastic al lui Mitch se şterse când Ashleigh

aruncă
deoparte cuvertura şi se ridică să se îmbrace.

- Dacă tot eşti doritor de senzaţii tari, perfect. Te rog să nu te mai jenezi şi să priveşti spectacolul pe îndelete! explodă ea, trăgându-şi blugii. Dar trebuie să-ţi spun ceva: eşti cel mai oribil tip pe care l-am întâlnit vreodată.

Mitch se ridică brusc şi se repezi spre ea. în ochii lui se putea citi furia.

-Ashleigh, te sfătuiesc să-ţi măsori cuvintele. Nu mă mai provoca, pentru că s-ar putea să regreţi.

- Lasă-mă! strigă ea.

- Eşti mai energică în dimineaţa asta. Se vede că te-ai odihnit bine.

- Da! zise ea, cu glas scăzut, încercând cu disperare să-l ţină departe de ea.

- Ei bine, eu nu! spuse el, răguşit. Era cât pe ce să înnebunesc aici, lângă tine, fără să te pot atinge.

O trase spre el şi buzele lui înfometate îşi cerură dreptul la un nou sărut.

în trupul fetei se aprinse o scânteie de pasiune; îi răspunse cu ardoare. Sărutul lor reuşi să alunge cu o putere catastrofică toate argumentele raţionale pe care fata îşi construise apărarea inocenţei ei. Un val de dorinţă îi îndrepta unul spre altul. Ashleigh gemu încetişor cînd Mitch o acoperi cu săruturi îmbătătoare. Incapabilă să reziste rafinatei voluptăţi de senzaţii, se abandonă nebuniei simţurilor şi emoţiilor.

Deodată însă, un zgomot de avion îi făcu să se oprească.

- Trebuie să fie Joel, anunţă Mitch.

Apoi, aruncând o privire spre ţinuta dezordonată a fetei, adăugă pe un ton neutru:

- Dar poate că nu e exact momentul pentru salvarea mult aşteptată!

Fără un cuvânt, Ashleigh se smulse din braţele lui, pradă unor sentimente confuze. Nemişcată, îl privi pe Mitch luându-şi rucsacul şi ieşind în pas alergător, agitând deasupra capului o haină albă. Zgomotul se apropia; probabil că avionul se pregătea să aterizeze. La acest gând, Ashleigh se grăbi să se îmbrace, apoi alergă pe plajă, în căutarea lui Mitch.

- Va ateriza? strigă ea, ca să acopere zgomotul asurzitor. Si dacă nu va reuşi?...

- în cazul ăsta, vom fi trei naufragiaţi! glumi el. Patru! se corectă imediat, privind avionul cu mâna pusă pavăză deasupra frunţii. Gemma a venit şi ea.

- Gemma! strigă Ashleigh, când avionul ateriză. De ce a adus-o şi pe ea?

- Poate că sora ta nu credea că eşti în deplină siguranţă alături de mine! De altfel, se vede că avea dreptate! zâmbi el, îndreptânu-se spre avion.

- Cum vă simţiţi? întrebă Joel. Nu aţi păţit nimic, sper.

- Totul e bine, răspunse Mitch. Eu nu am decât o mică zgârietură. Ai primit mesajul meu sau ai ghicit că ne aflăm aici?

- Puţin din amândouă! zise Joel, râzând.

- Ash, nu ai păţit nimic, nu? se îngrijoră Gemma, încercând, nervoasă, să coboare din avion.

- Aşteaptă, draga mea, te ajut eu, interveni Joel, întinzându-i braţul.

O depuse cu grijă pe sol şi adăugă:

- Vezi? Am avut dreptate, nu aveai de ce să te îngrijorezi. Sora ta nu e rănită.

în acel moment, Ashleigh întâlni privirea lui Mitch şi roşi uşor, ghicindu-i gândurile. într-adevăr, tânăra nu avea nici o urmă vizibilă a mângâierilor şi săruturilor sale. Doar inima şi orgoliul ei fuseseră rănite, iar rana nu avea să se cicatrizeze multă vreme.

- Ryan m-a sunat ieri de la Craven Island, explică Joel. A interceptat doar o parte a mesajului tău transmis prin radio. Iar eu am ştiut imediat unde vă aflaţi.

- O, Ashleigh, mi-a fost atât de frică pentru tine! zise Gemma. Am fost atât de panicată încât am sunat şi acasă, la mama! Va trebui să o liniştim imediat ce ne întoarcem.

- Eu ştiam sigur că nu va păţi nimic, declară Joel, mângâind-i braţul. Cu Mitch, nu i se putea întâmpla nimic grav

Ashleigh era gata să izbucnească în râs, dar expresia sarcastică a lui Mitch o umplu de o furie surdă şi alese să păstreze tăcerea.

- Pagubele nu par foarte serioase, continuă Joel. Cum s-a întâmplat?

- Nici nu ştiu. Eram mult prea fermecat de Ashleigh ca să

mai îmi dau seama.

Nervoasă, aceasta i-ar fi pălmuit bucuroasă pe amândoi, când îi auzi izbucnind veseli în râs.

- Probabil că-l vom repara foarte repede, decise Mitch. Mă duc să mă îmbrac şi vin imediat!

- Cred că aţi fost udaţi până la piele, observă Gemma, văzând hainele şifonate ale surorii ei. Sper că nu ai răcit.

- Nu. Din fericire, Mitch ştie un adăpost pe aproape şi avea pături uscate la el, aşa că., răspunse ea, de pacă şi-ar fi cerut scuze.

- Probabil că muriţi de foame. Am adus câteva sandvişuri, anunţă Gemma, îndreptându-se spre avion.

- Lasă, vin eu acolo! spuse Ashleigh. Cu piciorul tău, nici nu ar fi trebuit să vii încoace. Mi se pare o inconştienţă!

- Voiam să aflu mai repede ce era cu voi. Muream de îngrijorare.

Mitch se întoarse tocmai când fata desfăcea mâncarea.

- Blugii mei au intrat la apă. Mi-a fost la fel de greu să-i închid ca şi ţie, Ashleigh, vorbi el, ironic.

Gemma îi privi rând pe rând cu un aer teribil de jenat. Ruşinată, Ashleigh ar fi acceptat bucuroasă să intre în pământ. De ce Mitch spusese ceva atât de deplasat? Nu-şi dădea seama de efectul pe care vorbele lui îl produceau? Dar o făcuse special, pricepu ea imediat, când îi zări zâmbetul dispreţuitor. Ce individ nesuferit!

- O să trimit un mesaj la Craven Island să-i anunţ că v-am găsit! anunţă Joel, urcând în avion. Liv va putea suna chiar ea

la mama voastră, s-o liniştească.

Cele două surori se aşezară pe nisip, la umbra aripii avionului. După ce ridicară aparatul, Mitch şi Joel reparară elicea şi o cercetau acum cu mare atenţie, înainte de a o pune la locul ei. Totul părea să meargă bine. Din fericire, nici o piesă nu fusese distrusă. Mitch coborî din carlingă cu zâmbetul pe buze.

- Vom putea lua prânzul acasă! declară el, vesel.

Cu fruntea transpirată, Ashleigh se simţi deodată cuprinsă de greaţă. După acest accident, nu va mai putea niciodată să se urce într-un avion. Deodată, simţi pe umeri greutatea mâinilor puternice ale lui Mitch şi se linişti ca prin farmec.

- Du-te tu, draga mea, să iei lucrurile noastre din cabană. Eu am s-o ajut pe Gemma să se aşeze, sugeră el.

Ea îl ascultă imediat şi se îndreptă ca un automat spre locuinţa lor improvizată. Adună obiectele răspândite peste tot şi le vârî în rucsac.

- Trebuie să te urci în avion, Ashleigh.

Ea tresări auzind vocea lui Mitch şi răspunse simplu:

- Nu cred că voi putea.

- Ba da, o asigură el, luându-i rucsacul din mână.

El se îndepărtă. Neputând să-l urmeze, Ashleigh rămase pe loc. Bărbatul se întoarse, o mângâie pe umeri şi o întrebă blând şi cu o mare gravitate în glas:

- Ce s-a întâmplat cu graba ta de a pleca de aici, Ashleigh? Credeam că eşti nerăbdătoare să scapi de singurătatea asta forţată, de compania mea.

Buzele lui le atinseră pe ale fetei într-un sărut tandru şi scurt, care îi strânse inima dureros.

- Haide, să mergem, îi porunci el, luându-i mâna.

- Mitch. începu ea, în faţa avionului.

Dar el o luă în braţe şi o aşeză ferm pe scaun. Când îi puse centura de siguranţă, îi strânse uşor mâna cu un gest reconfortant, iar fata închise ochii, învinsă de o tulburare fără nume. Când deschise ochii, Mitch se afla alături de ea şi pornea motorul. Decolară chiar în spatele avionului lui Joel. îngrozitor de înspăimântată, Ashleigh se strădui să rămână calmă şi să se destindă.

- întotdeauna ţi-a fost frică de zbor? întrebă Mitch.

- Da, mărturisi ea. Iar dacă sunt la munte, sufăr de ameţeală.

- După această aventură, călătoria pe o cursă regulată ţi se va părea o joacă de copil, glumi el.

- Chiar, îşi aminti fata, ar trebui să fac o rezervare pentru mâine. Din păcate, astăzi este prea târziu, zise Ashleigh, nemulţumită.

- O să ai ce povesti nepoţilor! o tachină el. Ai naufragiat pe o insulă tropicală. vei fi în ochii lor o eroină. Dar despre mine ce le vei povesti? Sunt tare curios.

- Poate că nici n-o să-mi mai aduc aminte de tine! i-o întoarse ea, privindu-i profilul frumos.

Stia însă foarte bine că trăsăturile chipului lui îi vor rămâne pentru totdeauna în memorie.

- O, nu mă vei uita, draga mea, o asigură el.

- Doar timpul va hotărî! replică ea, cu o aparentă dezinvoltură.

De altfel, spera ca, la întoarcerea la Brisbane, obişnuinţa să-şi
spună cuvântul şi să revină la viaţa ei atât de normală din care o smulsese această experienţă ciudată. Va reuşi să alunge departe de ea nebunia acestor două zile.

- Atunci, propun să ne dăm întâlnire peste cincizeci de ani! zise el, cu umor. Si dacă mai eşti şi atunci la fel de provocatoare, te voi îmblânzi cu un sărut. Acum, îţi cunosc punctele slabe.

Ashleigh îşi înăbuşi hohotul de râs. Amintirea îmbrăţişării lor era încă prea recentă pentru a se putea amuza pe seama ei.

îşi dăruise dragostea şi inima lui Jonathan, dar trupul i se înflăcărase la atingerea lui Mitch, trădând-o.

Dar reacţia ei era probabil uşor de explicat: fusese speriată de pericolul aterizării forţate, avusese în preajmă un bărbat care s-o apere şi s-o liniştească, iar decorul atât de romantic al insulei şi al cabanei izolate îi inflamaseră imaginaţia. în circumstanţe asemănătoare, probabil că oricine s-ar fi comportat exact la fel.

Dar nu şi Jonathan. protestă conştiinţa ei. El era demnitatea personificată. Niciodată nu şi-ar fi permis un gest deplasat. El nu ar fi reprezentat niciodată o ameninţare pentru

voinţa ei, nu ar fi făcut nimic care să-i pună la încercare onoarea.

Cu Jonathan, regretele nu ar fi torturat-o.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Mitch întrebă:

- îi vei povesti lui Jonathan de. escapada ta?

De ce îi răsucea cuţitul în rană? Ah, dacă ar putea să-i străpungă carapacea de orgoliu şi egoism cinic! Era oare atât de greu să-i găsească punctul slab?

- De ce i-aş ascunde aşa ceva? Oricum, Jonathan va înţelege. E foarte inteligent şi mă iubeşte.

- în general, dragostea poate transforma chiar un tip foarte blând într-un adevărat tigru. Nu e deloc gelos? întrebă el, sarcastic.

- Nu toată lumea reacţionează după o schemă dată, slavă Domnului! zise ea, furioasă.

- Ei bine, atunci una din două: ori nu are deloc personalitate, ori e un sfânt! o ironiză el. Orice bărbat, nu contează cât de inteligent şi iubitor, ar fi nebun de furie aflând că logodnica lui l-a înşelat.

- Nu l-am înşelat! negă ea, cu toată forţa, cuprinsă de un ciudat sentiment de culpabilitate şi. regret.

- Dar nici mult nu a lipsit, observă el. în locul tău, nu i-aş mărturisis nimic despre acest incident. Jonathan nu va înţelege poate atitudinea ta.

- Ce ştii tu? explodă ea.

- Nu semănaţi deloc, Ashleigh. Nu cred că e bărbatul

potrivit pentru tine, draga mea.

- Cum poţi să-ţi dai cu părerea despre nişte lucruri pe care nu le cunoşti?

Obrajii tinerei se înroşiră, amintindu-şi reacţiile ei în braţele acestui bărbat.

- Cât tupeu poţi să ai!

- Dar nu mă înşel. Jonathan nu-ţi place fizic. E absolut evident. Dacă nu ar fi fost aşa, nu ai fi rămas castă un timp atât de îndelungat.

- Jonathan e un tip aşezat şi foarte atent. Mă. respectă, spuse ea, pe un ton de scuză, apărându-l.

- Oh, oh! Si eu aş fi exact contrariul, nu? Ei bine, draga mea, cred că ai memoria scurtă şi nu eşti deloc corectă cu tine însăţi. ca de altfel majoritatea femeilor!

- Ba sunt perfect lucidă! replică Ashleigh.

- Fals! Sau, dacă spui adevărul, înseamnă că eu am visat toate cele ce s-au petrecut între noi! o luă el peste picior. Aminteşte-ţi propriile vorbe. Nu m-ai invitat chiar tu să...?

- Te urăsc! îl întrerupse ea.

El izbucni în râs.

- Aha, deci! Sinceritatea mea te sperie! reluă el, sarcastic. Dar poate mă înşel cu privire la ideea de a-i mărturisi totul lui Jonathan. Vorbeşte-i despre cât de aproape ai fost să te dăruieşti altui bărbat. Poate vei reuşi să faci lumină în relaţia voastră sau să o rupi.

în focul discuţiei, Ashleigh îşi uită frica de avion.

Pierduseră deja din altitudine şi se pregăteau de aterizare.

Mitch deschise fără un cuvânt carlinga şi sări jos. Apoi, dădu ocol aparatului şi se întoarse lângă ea, ca s-o privească în ochi, enigmatic. Ashleigh îl fulgeră cu ochii ei de un azuriu senin.

- L-ai privit atât de provocator şi pe Jonathan? o ironiză el.

- Nu mă atinge, Mitch Patterson!

Deloc impresionat, el o privi calm.

- Poate că asta e ultima mea şansă de a te săruta! Si nu vreau să mă privez de ea.

- Ai meritat-o! lansă ea, provocator.

- De ce? Pentru că te-am obligat să renunţi la masca ta de aparentă răceală? Pentru că am trezit-o la viaţă pe adevărata Ashleigh? Nu ţi-a convenit, nu-i aşa, să stai faţă în faţă cu tine însăţi. Jonathan te crede o femeie blândă şi calmă! Dacă ar şti cât poţi fi de pasională! Dar cum el nu bănuieşte focul din tine, acoperit cu grijă, vrei să rămâi aşa pentru el.

- Eşti prost crescut şi asbolut insuportabil! Priceperea ta în chestiuni de psihologie se rezumă la manifestările pur fizice! Dar nu e de-ajuns! în ochii tăi, femeile nu sunt fiinţe umane, ci simple obiecte de plăcere, numai bune să-ţi satisfacă pofta carnală. Am înţeles asta din prima clipă în care te-am văzut!

- Foarte interesant! comentă el, ironic. Continuă, domnişoară Craig.

- Seducătorii din specia ta nu pot avea prea multe secrete!

Eşti o fiinţă distructivă, care nu lasă în urma ei decât haos. Acum, te rog să te dai la o parte. Vreau să cobor! încheie ea.

El o privi cu răceală, apoi o luă de talie şi o lăsă jos. Fără s-o scape din braţe, îi răspunse:

- Deci, pentru tine, totul e foarte clar. Crezi că ai rezolvat toate problemele şi că deţii adevărul absolut. Totuşi, nimic nu e atât de simplu în realitate; te păcăleşti singură. Eşti o femeie senzuală, Ashleigh, şi dacă ai avea un dram de bun-simţ, ai înceta să-ţi reprimi adevărata natură. Nu e ceva ruşinos!

- Nu mi-e ruşine! protestă ea. Lasă-mă!

El clătină din cap cu un aer exasperat.

- Ashleigh, dacă te sărut iarăşi, corpul tău te va trăda imediat.

Cu un gest nervos, îi dădu un picior şi ascultă cu satisfacţie

expresia de durere a bărbatului.

- Si reţine o dată cu asta că nu mai ai voie să mă atingi niciodată! îi aruncă ea, plecând în întâmpinarea Gemmei şi a lui Joel.

- Cred că eşti bucuroasă că ai ajuns cu bine la pământ! îi spuse sora sa, observând cu mirare chipul crispat al tinerei şi expresia de furie a bărbatului.

- Da, chinul s-a terminat! replică Ashleigh.

- S-a întâmplat ceva, Mitch? întrebă Joel, cu o lumină amuzată în priviri.

înseamnă că cei doi au surprins cearta lor, se gândi

Ashleigh.

- Nici un incident pe parcusrul călătoriei. Cel puţin, nu cu avionul, răspunse Mitch.

Bărbatul se întinse, cu un aer obosit.

- Nu mai vreau decât să fac un duş cald, adăugă el. Sunt frânt!

- Poţi să mă laşi la birou? întrebă Joel. I-am împrumutat maşina mea Gemmei, pentru că are schimbător de viteze automat şi o poate conduce fără probleme, chiar şi cu rana de la picior.

- Da, încuviinţă Mitch. Haide!

- La revedere, Ashleigh. Pe diseară, spuse Joel. Pa, draga mea, adăugă el, sărutând-o pe Gemma.

Mitch demară imediat, cu scârşnet de roţi.

- Părea grăbit şi. nervos! comentă Gemma, aşezându-se la volan. V-aţi certat?

- Mitch Patterson e un tip insuportabil, plin de sine, exasperant! Dacă am reuşit să-l enervez, mă bucur, declară Ashleigh.

- Ash, Mitch e un tip foarte drăguţ. Nu e vina lui că.

- Femeile i se aruncă în braţe, ştiu. Dar asta nu scuză deloc manierele lui oribile.

- Mie mi s-a părut mereu o persoană foarte bine educată! protestă Gemma.

- Cu mine nu s-a purtat niciodată foarte civilizat. în fine, nu aş fi deloc supărată dacă nu l-aş mai vedea niciodată, în viaţa mea! adăugă ea, discretă în privinţa adevăratelor motive ale

disputei dintre ei. E arogant, autoritar, orgolios.

- Dar, Ashleigh! o întrerupse Gemma, stupefiată. Vorbeşti de parcă aţi fi împreună şi te-a deranjat cu ceva. în fine, e mult mai bine aşa. Pentru Jonathan, vreau să spun.

Ea îi adresă surorii ei un zâmbet de scuză şi demară.

Dintr-o dată, Ashleigh se simţi îngrozitor de vinovată. De când aterizaseră, nu se gândise nici o clipă că trebuia să-i liniştească pe cei de acasă. Pe mama ei, pe Jonathan.

- Opreşte la o cabină telephonică, Gem, hotărî ea. Trebuie să rezerv un loc pentru mâine şi să-i sun pe mama şi pe Jonathan.

Gemma opri puţin mai târziu, lângă trotuar.

- Mamă? Sunt Asleigh.

- A, ce bine îmi pare să te aud. Din fericire, cumnata lui Joel ne-a sunat de dimineaţă şi ne-a anunţat că sunteţi bine. Oh, draga mea, credeam că.

- Mamă, linişteşte-te, sunt bine! afirmă Ashleigh cu un zâmbet melancholic.

- Slavă Domnului! Tatăl tău se întoarce astăzi; mi-a lipsit mult, mai ales acum, când nu ştiam de tine. La ce oră soseşte avionul tău?

- Păi, e o mică problemă. Nu am putut obţine nici o rezervare. Locurile sunt ocupate până luni.

- Luni?

- E perioada vacanţei, explică Ashleigh. Toate cursele sunt pline. Te anunţ dacă intervine vreo schimbare. Si nu ai de ce să te îngrijorezi pentru Gemma. Joel e un tip fermecător şi de-

a dreptul adorabil! Acum, trebuie să închid. Vreau să vorbesc şi cu Jonathan.

- Stai, Ashleigh! strigă doamna Craig. Jonathan e la Sydney, cu un client, şi nu se va întoarce decât în seara asta. Sună-l acasă pe la opt jumătate. M-a rugat să-ţi transmit mesajul ăsta. Era şi el foarte îngrijorat din pricina ta.

- Da, înţeleg. Bine, la revedere, mamă!

- Ce e, Ash? întrebă Gemma remarcând expresia îngrijorată a surorii sale când aceasta urcă din nou în maşină.

- Cum? O, nimic. Mama a fost foarte fericită să mă audă.

- Si Jonathan?

- Nu era acasă. Trebuie să-i dau telefon în seara asta. Dar cred că va fi dificil, dacă mergem la cină la părinţii lui Joel, comentă ea, distrată.

- De ce? Nu e nici o problemă să-l suni de acolo. o contrazise Gemma.

Tăcerea se lăsă brusc între ele. Gemma se concentră asupra volanului, iar Ashleigh căzu pe gânduri. Ciudat, dar Jonathan o enervase cu lipsa lui din această zi. însemna că nu se îngrijora foarte tare de soarta ei dacă plecase liniştit într-o călătorie de afaceri la Sydney, când Ashleigh era crezută pierdută undeva deasupra Pacificului. Dacă ar fi iubit-o, ar fi plecat înnebunit în căutarea ei.

Mai ales dacă ar fi ştiut-o în compania lui Mitch Patterson. Dar, desigur, el nu ştia acest mic detaliu. Si, oricum, avea în ea o încredere neştirbită. Si ea avea încredere în Jonathan. încredere pe care nu i-ar fi acordat-o nici în ruptul capului

partenerului ei de naufragiu.

Diferenţa dintre ei era uriaşă! Pentru că nu-l iubea pe Mitch Patterson! Ura acest gen de oameni, prea siguri pe ei şi pe puterea lor de seducţie, de o autosuficienţă condamnabilă.

Dar de ce îl condamna atât de vehement? De ce anume se apăra?

Amintirea îmbrăţişării lor pasionale din ajun îi readuse în suflet un sentiment de umilinţă. Ah, cât de bine ştiuse acest bărbat să se folosească de farmecul lui pentru a-i manipula fiecare mişcare!

Reuşise chiar s-o facă să-l uite pe Jonathan şi să acţioneze ca şi cum el nu ar fi existat! Nu-şi găsea nici o scuză pentru o astfel de josnicie!

Pentru că ea nici măcar nu încercase să-i reziste. Dimpotrivă, toate faptele demonstrau clar că vina era şi a ei, dacă nu chiar purta în întregime toată responsabilitatea incidentului. De ce i se andonase atât de uşor, cu un elan atât de puţin explicabil? se întrebă ea cu durere, dezgustată de sine însăşi.

Poate că, într-adevăr, gustul plăcerii simţurilor şi natura ei impudică îi explicau purtarea.

Capitolul 6

Locuinţa impunătoare a familiei Denison le apăru în faţă, după ce luară curba. Casa, luminată puternic, părea un imens vas de croazieră. De altfel, zgomotul valurilor spărgându-se pe plaja aflată în apropiere accentua această impresie.

- E superbă, nu-i aşa? zise Gemma, entuziasmată. Ziua, pare un castel! Si stai să vezi interiorul! Din salon, priveliştea e superbă, se vede marea.

- E foarte impresionantă, într-adevăr, încuviinţă Ashleigh, uimită de atâta lux.

- Când am venit prima dată aici, am rămas înmărmurită, reluă Gemma. în plus, mi-era şi foarte frică de întâlnirea cu părinţii lui Joel.

Opri maşina în faţa scării. Uşa se deschise şi Joel le ieşi în grabă în întâmpinare.

- Bună, draga mea! zise el, strângându-şi iubita în braţe. Pot s-o îmbrăţişez şi pe viitoarea mea cumnată? o întrebă el pe Ashleigh, glumeţ.

Ashleigh îi întinse mâinile, râzând.

- Văd că te simţi în elementul tău în familia noastră de femei! răspunse ea, veselă.

- Ryan şi Liv au venit şi ei astăzi, anunţă el, luându-le de braţ pe cele două fete. Aşa că vei putea cunoaşte toată familia laolaltă. Toată lumea o place pe Gemma. Sper să fac şi eu o impresie bună în familia Craig.

- Nici nu mă îndoiesc, Joel, îl asigură Ashleigh.

- Liv de-abia aşteaptă să te întâlnească, Ash.

- Si eu. A fost foarte drăguţ din partea ei să telefoneze mamei, răspunse ea.

Joel le conduse într-un salon cu pereţii acoperiţi de oglinzi imense, cu un frumos covor persan pe jos. Gemma o trase îndată către fereastră, ca să-i arate priveliştea.

- E minunat, nu-i aşa?

- Da, aprobă sora ei.

- D.J. trebuie să coboare. Vrei să bei ceva? propuse Joel. Un cinzano, Gem?

Gemma acceptă.

- Si tu, Ashleigh?

- Si eu la fel, mulţumesc, răspunse ea, contemplând peisajul.

- Pentru mine, doar o bere foarte rece, se auzi o voce gravă, care o făcu pe Ashleigh să tresară fără să vrea.

Când se întoarse, o privi cu un zâmbet cinic în colţul buzelor, ca şi cum ar fi fost perfect conştient de efectul pe care-l producea asupra ei.

Ashleigh tremura.

- Bună, Mitch! Se pare că nu ai păţit nimic în urma accidentului. Iar Ashleigh la fel. Nu aţi rămas cu sechele?

- Deloc! răspunse Ashleigh ferm, fără să-l scape din ochi pe Mitch Patterson.

Era foarte hotărâtă să nu-i mai permită acestui individ să-şi facă jocul. Nu avea să-i mai cadă în mreje niciodată.

- Unde e D.J.? întrebă Mitch, luându-şi paharul.

- Vorbeşte la telefon, dar trebuie să apară îndată.

- Apropo, interveni Gemma. Ashleigh vrea să-l sune pe Jonathan în seara asta. Nu e, cred, nici o problemă dacă-l sună de aici, nu?

- Bineînţeles că nu! Vrei să încerci acum? o întrebă el pe Ashleigh.

- O, nu. Pe la opt şi jumătate.

- Când vrei, poţi suna. Nu-ţi face griji.

Atunci, tatăl intră în cameră şi Joel făcu presentările.

- Sunt încântat să te cunosc, Ashleigh. O apeciez foarte mult pe sora ta şi îmi face plăcere să cunosc pe cineva din familie. Am înţeles că şi tu te vei căsători.

- Da, în curând.

- Păcat! constată el. Nu-i aşa, Mitch?

- Asta e şi părerea mea, răspunse acesta, privind-o ciudat pe Ashleigh.

- Bun! Să trecem la masă! propuse D.J., luând-o de braţ pe Ashleigh.

Se aşezară cu toţii în fotoliile confortabile din jurul mesei din salon, când Ryan şi Liv Denison sosiră şi ei. Formau un cuplu uimitor: el, înalt şi brunet, iar ea, blondă şi fragilă.

Liv se îndreptă direct spre Ashleigh, zâmbindu-i călduros.

- Tu trebuie să fii Ashleigh. Eu sunt Liv Denison, zise ea, aşezându-se lângă ea pe canapea. Ce mai excursie aţi avut, nu?

- Da! Genul ăsta de peripeţii nu se întâmplă decât în romane! glumi ea, imediat cucerită de graţia acestei fete.

- Si nu cred că puteai găsi un erou mai romantic decât

Mitch! interveni Joel, râzând. în afară de mine, bineînţeles.

- Ar fi bine să se ferească de Casanova ăsta! îl completă Ryan. Ashleigh ar fi fost mai în siguranţă cu tine.

Foarte jenată de această discuţie, Ashleigh simţi cum roşeşte. Bătăile inimii i se accelerară la amintirea îmbrăţişărilor lor. Sprijinit neglijent într-un cot, Mitch îşi schimbă poziţia şi răspunse ironiilor verişorilor lui:

- Hei! Mi-am dat multă osteneală să-i fac o impresie bună fetei. Aşa că vă rog, nu-mi stricaţi socotelile.

- Stai liniştit, Mitch. De obicei, rămân la prima mea impresie despre oameni! şopti Ashleigh, observându-i reacţia.

Ochii bărbatului deveniră duri, în timp ce ceilalţi izbucniră în râs. Lovitura ei nimerise în plin şi era bucuroasă că-i zgruncinase puţin amorul-propriu.

- Dar unde sunt gemenii? o întrebă Joel pe cumnata lui.

- La familia Castello, pentru câteva zile. Sunt nişte prieteni foarte buni de-ai noştri, explică Liv către Ashleigh. Dino şi Sophie, cei doi copii ai lor, vin de obicei la noi să-şi petreacă vacanţa. De data asta, i-au invitat pe Luke şi pe Mellie la ei. Astfel, poate să-şi ia şi Maria liber şi pot şi eu să mă odihnesc. Peste două luni nasc şi am nevoie de puţină linişte.

- Sper că totul decurge bine, zise D.J., încruntându-se.

- De minune! îl asigură ea.

- Gemenii aşteaptă cu nerăbdare copilaşul, zise Joel. în paranteză fie spus, Luke ar prefera un frăţior, iar Mellie - o soră!

- Ei bine, unul dintre ei va fi cu siguranţă dezamăgit!

comentă D.J., râzând. Doar dacă nu aveţi din nou gemeni!

- O, nu, ai milă! exclamă Ryan, luâdu-şi soţia pe după umeri. Unul singur ne ajunge de data asta.

Ce fericiţi păreau! se gândi Ashleigh, căutându-l fără să vrea pe Mitch cu privirea. El zâmbea privindu-i pe cei doi. Simţindu-se observat, el ridică ochii, iar tânăra fu surprinsă să citească în privirea lui o blândeţe nebănuită. Inima îi tresări în piept. Dar dacă.

întoarse în grabă capul, de teamă ca el să nu-i citească gândurile. Dacă lucrurile ar fi stat altfel între ea şi Mitch. Dacă el nu ar fi fost atât de.

Haide, încetează, se admonestă ea, cu duritate. Ce o apucase iarăşi? Stia foarte bine că Mitch Patterson era ultimul bărbat din lume alături de care ar fi visat să trăiască. Era un tip instabil, infidel. Exact contrariul lui Jonathan.

Jonathan! Era ora nouă fără un sfert! constată ea, privindu-şi discret ceasul. întârziase deja cu cincisprezece minute. îl întrebă în şoaptă pe Joel dacă putea telefona.

- Sigur că da! răspunse el imediat. Aparatul e în birou, prima uşă pe stânga. Dacă vrei, vin cu tine, se oferi el.

- Nu te deranja, Joel; mă descurc, îl asigură ea, ridicându-se.

- îţi arăt eu drumul, spuse Mitch luând-o autoritar de braţ.

- Foarte drăguţ din partea ta, dar cred că ştiu să mă întorc! zise ea pe un ton tăios când ajunseră în faţa biroului.

- în casa asta, te poţi rătăci uşor! replică el, calm. Si de la

experienţa nopţii trecute, mă simt responsabil pentru tine.

- Renunţ bucuroasă la protecţia ta, domnule Patterson! declară ea intrând în birou.

- Domnişoară Craig! spuse el, ironic. Cred că mă cunoşti destul de bine ca să nu-mi mai spui domnule, nu-i aşa? Prenumele meu îţi e cunoscut. de altfel, l-ai pronunţat foarte natural ieri seară şi azi-dimineaţă.

Ashleigh încercă să rămână calmă.

- Ti-ai îndeplinit sarcina cavalerească, domnule Patterson. Acum, sper că ai amabilitatea să pleci. Vreau să fiu singură cât vorbesc, zise ea, sec, formând numărul.

- Ashleigh? Ce s-a întâmplat? întrebă voea lui Jonathan.

- Mama nu ţi-a spus nimic? replică ea, pe un ton de şcolăriţă.

- Ba da, ba da, că ai fost surprinsă de o furtună şi avionul a aterizat pe o plajă. Dar o cunoşti pe mama şi felul în care vorbeşte. Nu am putut înţelege nimic din toată povestea!

- Mama era supărată, protestă Ashleigh, iritată de criticile lui.

- îmi dau seama. Povesteşte-mi tu ce s-a întâmplat! insistă el.

- Survolam deasupra recifurilor de corali şi atunci a început frutuna. Avionul s-a dezechilibrat la aterizare şi am avut nevoie de ajutoare pentru a putea pleca.

- Dar ce naiba ţi-a venit să faci o excursie cu avionul? Doar ştii.

- Eu. adică Gemma şi Joel au insistat mult să văd insulele

înainte de plecare.

Si cu vaporul nu aş fi avut timp să merg, adăugă ea, stângace.

- Sper că nimeni nu a păţit nimic. Câţi eraţi în avion?

- O, numai doi. Eu şi pilotul. din fericire, un tip foarte priceput. Cunoştea perfect regiunea şi m-a dus la un adăpost unde am aşteptat să treacă furtuna.

Pe când vorbea, Ashleigh răsucea nervoasă cordonul telefonului.

- Ashleigh, îţi dai seama ce şansă ai avut? Dacă era cineva mai puţin experimentat, lucrurile se puteau sfârşi prost! Să-i transmiţi pilotului că îi sunt foarte recunoscător.

- Sigur.

- Cât timp ai stat acolo, pe insulă?

Lui Ashleigh îi fusese frică de întrebarea asta. Dar nu avea de gând să mintă.

-Ai stat toată noaptea pe insulă cu pilotul? se miră el.

- Da. Dar nu aveam ce să fac, replică ea, apărându-se.

- în sfârşit, bine că eşti sănătoasă, âsta-i principalul! La ce oră ajungi mâine? Vin să te iau de la aeroport.

- Nu mă întorc decât luni.

- Luni?

- Da.

- Dar, Ashleigh, am amânat o întâlnire importantă la Sydney ca să fiu liber când te întorci. încearcă să rezolvi cumva.

Ashleigh îşi imagina cuta apărută între sprâncenele lui

Jonathan.

- Nu pot, îmi pare rău. Nu există altă posibilitate. Toate cursele sunt pline.

- Trebuia să se întâmple şi asta. Eram sigur! mormăi el. Ti-am spus să nu pleci. Toate astea sunt foarte enervante.

- îmi pare rău că te-am supărat, Jonathan, şi că ţi-am stricat planurile, dar nu e vina mea. Nu poţi să-ţi aranjezi altfel deplasarea?

- Poate.

- E vorba de un client nou?

- Nu. nu chiar. Ti-o mai aminteşti pe June Sanders? Soţul ei a murit acum câteva luni.

- Da. Aveau un lanţ de magazine, nu?

- Exact. Au două şi la Sydney, şi cum June nu se descurcă deloc în afaceri, m-a rugat s-o ajut puţin.

-Jon, uite ce e. nu are rost să-ţi dai peste cap planurile pentru mine. Adrie şi Vicky vor veni oricum să mă ia de la aeroport.

- Bine, voi încerca să schimb ziua întâlnirii. Oricum, mai sună-mă. La revedere, Ashleigh.

-Jonathan!

- Da?

- Mi-e dor de tine

După o scurtă tăcere, el răspunse:

- Si mie mi-e dor de tine. ştii foarte bine.

- Da, cred că da. La revedere, Jonathan.

- La revedere.

Ashleigh închise, nemulţumită de această conversaţie. îşi trecu nervoasă mâna prin păr. De ce se simţea atât de nesigură, de dezorientată? îndoiala o cuprinsese deodată, ca o apăsare.

Absentă, se îndreptă spre uşă.

Tresări zărindu-l pe Mitch sprijinit nepăsător de cadrul uşii.

Deci rămăsese aici, ca s-o pândească! Ce fiinţă!

- Credeam că te-am rugat să pleci! îi aruncă ea, pe un ton biciuitor. Dar cred că am cerut prea mult de la un mitocan ca tine.

- M-ai făcut deja mojic. acum, mitocan. câte vorbe dintr-astea drăguţe mai ţii în rezervă? întrebă el, încrucişându-şi nonşalant braţele la piept.

- Dar tu? Câte suprize mai ai pentru mine? Nu mă aşteptam să ai şi obiceiul nefericit de a asculta pe la uşi.

El ridică din umeri.

- Credeam că-ţi voi fi de folos. în cazul în care s-ar fi dovedit necesar, l-aş fi liniştit eu pe Jonathan!

- Ei bine, după cum ai putut observa, prezenţa ta s-a dovedit a fi absolut inutilă, explodă Ashleigh, extrem de nervoasă. Ti-am mai spus o dată, Jonathan e un tip calm şi de un mare bun-simţ.

Mitch se încruntă şi o privi insistent.

- Cum a reacţionat când a aflat că ne-am petrecut împreună o noapte?

- Nu am făcut nimic împreună, domnule Patterson. Si,

repet, Jonathan are încredere în mine.

Ashleigh realiză că i-ar fi plăcut ca logodnicul ei să se fi arătat măcar puţin gelos. De ce nu-i putea aprecia la adevărata valoare generozitatea şi toleranţa, ea care nu putea suporta meschinăria?

- Dar omul se înşală în privinţa asta, nu-i aşa, Ashleigh?

Mitch se apropie. Gata să bată în regtragere, Ashleigh se hotărî să-l înfrunte.

I-ar fi dat o satisfacţie prea mare dacă i-ar fi arătat că-i e teamă.

- Ashleigh? Nu răspunzi nimic?

Agăţându-se de ultimele rămăşiţe de demnitate, tânăra replică:

- Nu am de gând să mă las hărţuită mereu de povestea acelui incident neplăcut, e drept, dar fără consecinţe grave. Recunosc că mi-am pierdut capul pentru o clipă, şi eram gata să fac cea mai mare prostie a vieţii mele. Dar am totuşi circumstanţe atenuante: teama mea în timpul zborului, romantismul situaţiei, frumuseţea peisajului.

Ridică mândră fruntea şi adăugă:

- Oricine ar fi reacţionat la fel în locul meu. Si dacă, printr-o mare neşansă, iremediabilul s-ar fi produs, nu aş fi simţit acum faţă de tine nimic mai mult decât ură şi dezgust.

Mitch păstră tăcerea.

După câteva clipe, Ashleigh reluă, cu un aer sfidător:

- Nu ţi-am mulţumit. pentru că nu ai abuzat de slăbiciunea mea. Ti-ar fi fost simplu s-o faci. îţi exprim acum, o dată

pentru totdeauna, recunoştinţa mea, pentru că pe viitor nu am de gând să mai evoc împreună cu tine acel episod regretabil.

- Nu am nevoie de mulţumirile tale! şopti el, ca pentru sine, frecându-şi distrat fruntea.

- Dar ce vrei?

- Lasă-mă să termin. Când sunt cu tine, Ashleigh, îmi pierd controlul. Chiar şi acum, nu doresc decât.

Se întrerupse brusc şi se întoarse, cu mâna pe uşă.

- Ce? întrebă ea, făcând un pas spre el.

Se juca acum cu focul, dar nu se putea abţine.

Mitch o prvi cu înflăcărare, intens, oprindu-se asupra buzelor ei.

- Dumnezeule, Ashleigh! Nu mă mai ispiti! Stiu că eşti conştientă de ceea ce faci. Nu poţi fi atât de naivă.

în timp ce vorbea, se apropia de ea. O trase la pieptul lui şi-i sărută pasional pleoapele, tâmplele şi buzele.

Cu mâinile pe pieptul lui, Ashleigh îi simţea bătăile inimii.

Mitch îi mângâie şoldurile, trezind în ea senzaţii de o violenţă necunoscută. îi muşcă încet lobul urechii şi atunci tânăra îi rosti numele cu un geamăt.

El o strânse mai aproape de el.

- Mai spune, Ashleigh! o rugă el, şoptit.

- O, Mitch! Te rog! exclamă Ashleigh, încercând să se smulgă din strânsoare, cu o mişcare disperată.

în loc de răspuns, el îşi cufundă faţa în părul ei.

- Mitch. nu. nu trebuie.

Dar cuvintele îi muriră pe buze când el începu s-o mângâie

iarăşi şi, fără scăpare, buzele lor se uniră.

După un lung moment, el o privi şi clătină din cap, apăsându-şi palmele pe umerii ei.

- Doamne, Ashleigh! Nu am mai dorit niciodată o femeie atât de mult! zise el, pe un ton nefericit.

Cu vârful degetelor, îi mângâie obrazul, apoi conturul buzelor ei tremurătoare.

- întoarce-te cu mine, o imploră el cu o voce gravă, senzuală. Vino la mine în seara asta.

Ashleigh nu ar fi suferit mai rău nici dacă ar fi primit o lovitură de pumnal!

închise ochii ca să-şi ascundă durerea şi răspunse:

- Nu.

El îi luă faţa în mâini şi întrebă:

- De ce?

Temându-se de focul pasional din ochii lui, Ashleigh îşi păstră încăpăţânată ochii închişi, pentru a rezista tentaţiei.

Drept răspuns, scutură violent din cap.

- De ce? insistă el. Din pricina lui Jonathan?

- Nu, zise ea, cu greutate. Din pricina mea.

-Ashleigh, şi tu arzi de dorinţă. Nu mai nega, pentru că ştiu asta. De altfel, şi tu o ştii, adăugă el, mângâindu-i gâtul.

Ashleigh tremură.

- Nu. nu neg. Cred că eşti foarte seducător.. şi mă atragi. fizic, mărturisi ea.

-Atunci, de ce? Uită-te la mine, Ashleigh! ordonă el.

Ashleigh deschise ochii şi spuse:

- Nu vreau o aventură cu tine, Mitch!

Dintr-o dată, el o lăsă şi începu să se plimbe nervos prin cameră.

- Ai câştigat, Ashleigh, zise el, calm. Sunt gata să mă târăsc în faţa ta, să-ţi implor dragostea. Nu-ţi pot rezista.

- îmi pare rău. Dar eu. Nu e uşor nici pentru mine, răspunse ea. Nu sunt obişnuită cu astfel de situaţii, nu sunt ca toate fetele, modernă, emancipată.

- Dar ce fel de femeie eşti tu? o întrebă el, agresiv. Nu, nu-mi răspunde, lasă-mă să ghicesc. Eşti tipul tradiţional, nu-i aşa? Visezi să te măriţi într-o rochie albă, de prinţesă, şi să ai o ceremonie solemnă. şi, normal, să-i juri soţului tău credinţă eternă. îţi vei cumpăra o casă şi vei trăi într-o armonie burgheză alături de nenumăraţi copii! o ironiză el.

- Nu pot nega nevoia mea de siguranţă şi stabilitate, răspunse ea, blând. Poate că ţie îţi pare demodat, dar eu consider că toate astea sunt nişte aspiraţii legitime, pe care ar trebui să le aibă toată lumea.

- Ei bine, eu nu sunt ca toată lumea! Nu sunt eu bărbatul de care ai nevoie, Ashleigh. Nu cred în jurăminte eterne. în ziua de azi, conceptele astea sunt depăşite.

- De ce eşti atât de cinic, Mitch? Din cauza cui? întrebă ea cu o voce neutră.

El râse, dur.

- De ce ar trebui să existe un motiv special pentru a crede

în ceea ce cred? Nici o femeie nu mi-a frânt inima, dacă asta vrei să spui. Doar nu-ţi imaginezi că aş fi vreun erou romantic, deziluzionat de aventurile lui sentimentale!

Ashleigh clătină din cap cu un aer trist.

- Nu am să mă umilesc până într-acolo încât să te rog în genunchi, Ashleigh, continuă el, brutal. în orice caz, cred că ar trebui să te gândeşti la relaţia ta cu Jonathan! Unde e constanţa, unde e încredrea, unde sunt sentimentele nepieritoare? Fidelitatea ta a fost pusă la grea încercare şi nu a rezistat!

- Cum îndrăzneşti?

- Cred că mi-am încheiat pledoaria! îi tăie el vorba, cu un zâmbet cinic.

- Eşti o fiinţă josnică şi demnă de dispreţ, replică ea. Si atât de. infantilă! Te porţi ca un copil răsfăţat, gata să facă orice pentru ceva ce ştie că nu poate obţine! Mai ai puţin şi începi să plângi!

El se îndreptă spre ea, cu o expresie ameninţătoare, iar Ashleigh se îndepărtă, speriată.

- Ai merita o pedeapsă pentru obrăznicia ta! spuse el.

- îţi interzic să mă atingi!

Ignorându-i avertismentul, o trase lângă el şi o sărută crud şi dominator. Tânăra se zbătu în van.

Mitch comentă, cu un surâs maliţios:

- Vezi, Ashleigh, prezenţa ta mă înnebuneşte. Nu mai sunt stăpân pe reacţiile mele. Poate că ar trebui să te grăbeşti să te întorci la drăguţul de Jonathan, atât de respectuos şi de

încrezător.

- Mitch. eu. Doar nu crezi ce spui, zise ea.

- De ce nu? Ba da, te asigur.

Fermitatea afirmaţiei lui o vexă.

- Nu mă confunda cu un prinţ din poveste! reluă el. Nu sunt un făt-frumos, nici un cavaler curat şi viteaz! Sunt doar un bărbat lucid şi realist, dar mai ales conştient de nevoile sale.

- Un mare egoist, mai degrabă! Doar dorinţele tale contează, doar interesele tale primează. Nu-ţi pasă de mine. Si dacă ai avea o urmă de onestitate, ai recunoaşte că am dreptate. Cauţi doar să-ţi satisfaci dorinţele, dispreţuindu-mi sentimentele. Ce fericit ai fi să mă convingi de vanitatea aspiraţiilor mele ca să poţi profita de mine, să mă foloseşti ca pe un obiect!

Trase aer în piept şi continuă:

- Dar nu mă păcăleşti, Mitch! Părerile tale nu sunt bune decât ca să-ţi ascundă laşitatea. Pentru că asta eşti: un laş!

El îşi apăsă degetele pe braţul ei, iar Ashleigh se chirci de durere.

- Dacă ai fi bărbat, te-aş ucide! urlă el, nebun de furie.

- De ce discriminarea asta? Nu mă proteja! îl provocă ea, gata să-l pălmuiască.

- Ai grijă, Ashleigh! Nu am obiceiul să mă las insultat fără să replic.

Deodată, în mod inexplicabil, nervozitatea fetei se risipi ca prin farmec.

- O, Mitch, la ce bun toate astea? oftă ea. Nu ne vom înţelege nicodată. Nu corespund deloc aşteptărilor tale. Cred că ar trebui să te resemnezi cu ideea asta.

"Şi eu la fel”, adăugă ea, pentru sine.

- Ashleigh?

El renunţă la tonul ameninţător. îi rostise numele cu blândeţea unei mângâieri.

în spatele lor se auzi o tuse discretă. Când Joel intră în birou, Mitch îi dădu drumul şi se întoarse spre vărul său, încruntat.

- Ce vrei, Joel? întrebă el, căutând să-şi ascundă neplăcerea.

- Am fost trimis în recunoaştere, glumi el, aparent foarte amuzat. Am amânat momentul cât am putut de mult, dar cum toată lumea începuse să se întrebe dacă nu cumva v-aţi rătăcit, am fost obligat să-mi asum misiunea de mesager.

- Ei bine, ne-ai găsit! comentă Mitch, sec, îndreptându-se spre uşă.

- Sper că nu v-am deranjat.

Stupefiată, Ashleigh îl văzu pe Mitch privindu-şi vărul cu nişte ochi ucigători:

- Du-te naibii, Joel! răspunse el, dur.

Joel izbucni în râs şi se înclină în faţa tinerei.

- Se pare că mostrul a fost eliberat! comentă el. Felicitările mele, ai reuşit să-l zgândăreşti bine!

Ashleigh plecă ochii, ruşinată.

- Nu va muri dintr-atâta, Ashleigh, linişteşte-te!

Dimpotrivă, faptul că a primit o replică pe măsură îi va face bine! se bucură el. Nu mă înţelege greşit, îl iubesc pe Mitch ca pe un frate, dar nu pot fi de acord cu el în unele privinţe.

- Nici eu, răspunse ea ferm, intrând în salon.

- Ai reuşit să vorbeşti cu Jonathan? întrebă Gemma, văzând cu uimire obrajii purpurii ai surorii sale.

- Da. Am. am vorbit mult. ezită Ashleigh, stânjenită.

Aşezat lângă bar, Mitch îşi turna ceva de băut şi, spre mare

uşurare a tinerei, se abţinu de la orice comentariu.

- Joel şi Ryan au o idee genială! continuă Gemma. Joel ţi-a spus despre ce e vorba?

- Nu.

- Au plănuit o excursie pe mare pentru week-end. Pentru că vei rămâne până luni, vei putea merge să vizitezi Craven Island. Ce părere ai? întrebă ea, entuziastă.

- O, minunat! replică Ashleigh, sperând că nu va avea de suportat prezenţa lui Mitch şi acolo.

- Plecăm sâmbătă dimineaţă, vom petrece noaptea acolo şi ne vom întoarce duminică după-amiază, sugeră Liv. Mitch, se întoarse ea către intrus, tu vei fi liber?

- Nu, din nefericire, sunt multe rezervări pentru cursele de la sfârşitul săptămânii, răspunse el.

- Nici o problemă, Jim te va înlocui la serviciu, interveni Joel.

- Bun, atunci vin cu voi, declară Mitch cu un aer indiferent.

- Perfect. Atunci, totul e pus la punct, spuse Ryan. Ne întâlnim la debarcader.

- O să vezi, Ashleigh, e foarte frumos. Cred că o să-ţi placă mult, afirmă Liv, zâmbitoare.

Seara decurse apoi fără mari inciente, dar tensiunea creată de prezenţa lui Mitch îi strică tinerei plăcerea de a se afla alături de această minunată familie. Chipul fericit al Gemmei o mai liniştea.

Cât de mult se schimbase de când plecase de acasă, acum câteva luni! Era mai sigură pe ea şi mai puţin timidă. Intervenea în conversaţie cu graţie, ea, fata care în clanul Craig abia avea curajul să-şi spună părerea.

- Aţi putea să-l lăsaţi pe Mitch acasă? le întrebă Joel pe cele două fete la plecare. Mi-a lăsat mie maşina lui.

- Sigur, acceptă Gemma, aruncând o scurtă privire către sora sa. Mulţumim pentru această seară frumoasă, adăugă ea.

- Mă bucur că ne-am cunoscut, Ashleigh, îşi luă Ryan rămas-bun. Pe sâmbătă!

- Vrei să conduci tu, Mitch? propuse Gemma, când ajunseră în maşină.

- Nu, mulţumesc. Am deplină încredere în tine. De altfel, dacă aş spune da, Ashleigh m-ar ironiza îndată pentru elanurile mele cavalereşti, adăugă el, ţinându-i portiera.

- O, Mitch! Nu cred că Ashleigh ar face aşa ceva. Nu-i aşa, Ash? se grăbi ea să-l contrazică.

- Desigur, Mitch exagerează, comentă Ashleigh,

adresându-i bărbatului un surâs mieros.

Cei trei străbătură drumul în tăcere. Gemma încercă în zadar să anime conversaţia, apoi abandonă încercarea, nedumerită de proasta dispoziţie a celor doi.

- Ai lăsat lumina aprinsă la plecare? întrebă Gemma, parcând în faţa casei lui Mitch.

- Nu, răspunse acesta, mirat. Stai puţin! o rugă el, coborând din maşină. Mă duc să văd ce se petrece.

Pe când traversa peluza, uşa de intrare se deschise şi o siluetă zveltă îi alergă în întâmpinare. Ashleigh vru să sară în ajutorul bărbatului. Dar gestul său eroic ar fi fost total. penibil, descoperi ea. Musafirul nu era un hoţ, ci o femeie foarte drăguţă, care îi sări de gât şi-l sărută! Ashleigh rămase pe loc, iar inima i se strânse dureros când văzu că Mitch răspunde fericit pasiunii fetei.

Gemma ieşi şi ea din maşină, ca să vadă ce se întâmplă.

Mitch se desprinsese din braţele fetei îmbracate într-un tricou şi blugi; se dăduse un pas înapoi şi o privea cu nesaţ.

- Mitch, te aştept de câteva ore! zise ea, făcând pe supărata. Nu te bucuri să mă vezi?

- Ce faci aici, Megan? replică el.

înţelegând tonul iritat al bărbatului, tinerei i se făcu milă de tânăra necunoscută. Din câte se părea, Mitch nu era deloc fericit să aibă parte de o astfel de surpriză. Era probabil una dintre vechile lui cuceriri, de care între timp se săturase.

Ashleigh scăpase ieftin. Dacă i-ar fi cedat lui Mitch, i-ar fi

venit şi ei rândul o dată şi o dată la o astfel de primire. Peste o săptămână, o lună, sau chiar mai devreme.

Cu inima strânsă, se îndreptă spre maşină, dar Mitch se întoarse chiar în acel moment.

- Totul e bine, Mitch, da? se asigură Gemma.

- Da. Vi-o prezint pe Megan Astill, o verişoară de-a mea. Megan, ea este Gemma Craig, logodnica lui Joel, iar Ashleigh e sora ei. După bunul ei obicei, Megan a omis să mă anunţe că soseşte la mine, explică el.

- Vizita mea te deranjează, Mitch? întrebă Megan, cu o voce suavă, privindu-le pe cele două femei.

Gemma îi zâmbi stânjenită şi zise, aruncând o privire spre Ashleigh:

- E. timpul să ne întoarcem, cred. Pe sâmbătă, Mitch!

- La revedere, răspunse el imperturbabil.

Ashleigh nu răspunse.

Luase o hotărare şi acum se felicita pentru ceea ce alesese. Mitch îi cerea imposibilul.

Când se va întoarce la Brisbane, îl va uita, şi chiar stupida durere pe care o simţea acum nu va rezista timpului.

Capitolul 1

- Oare să fie prietena ei, Ashleigh? întrebă Gemma. Pare atât de tânără.

- Nu ştiu ce să zic, dar nu m-ar surprinde, răspunse Ashleigh, privind indiferentă pe geam.

-în orice caz, nu părea foarte bucuros s-o vadă! Primirea lui a fost mai degrabă rece, nu crezi?

- Dacă şi-a atins scopurile, fata nu-l mai interesează, comentă sora sa, pe un ton neutru.

- Ashleigh! protestă Gemma, şocată. Cred că-l judeci uşor cam aspru. Mitch nu e chiar atât de rău! Poate că Megan este într-adevăr verişoara lui. în nord, de unde e el, are foarte multe rude, din câte ştiu eu. Părinţii săi au o fermă pe platoul Atherton.

- Si ce face aici? Ar fi trebuit să rămână acolo! zise Ashleigh, nemaiputând să-şi păstreze calmul.

- Ash, ce ai? Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Nu-ţi stă în caracter să spui lucruri atât de urâte despre oameni, se miră Gemma.

- Nu contează. tipul ăsta mă enervează îngrozitor. asta-i tot.

- De ce? Ţi-a făcut avansuri?

Ashleigh zâmbi cu amărăciune.

- Mitch Patterson nu se poate abţine să-şi testeze farmecele asupra tuturor femeilor pe care le întâlneşte. Aşa e firea lui.

- O, oftă Gemma, poate că ai dreptate. Dar eu sunt atât de

naivă când e vorba de bărbaţi. Mi-e puţin milă de Mitch.

- Dar de ce? exclamă Ashleigh, nevenindu-i să creadă.

- Nu ştiu. Mi se pare atât de singur. şi a avut mereu necazuri cu familia lui. Nu se înţeleg deloc.

- Poate că, într-adevăr, relaţia sa cu părinţii îl face nefericit. Dar în ceea ce priveşte singurătatea lui, permite-mi să mă îndoiesc. De obicei, nu duce lipsă de companie, în special feminină, comentă Ashleigh, sec.

- Dar acest gen de relaţii nu-l pot mulţumi. După mine, e destul de trist să încerci să-ţi umpli astfel viaţa, comentă Gemma.

Ashleigh nu răspunse, iar restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Joel veni să le ia în dimineaţa de sâmbătă. Mitch nu mai dăduse nici un semn de viaţă de miercuri seara, iar Ashleigh era măcinată de sentimente contradictorii. Câteodată îi era atât de dor de el, încât ar fi vrut să-l vadă cu orice risc. Altădată, când îşi amintea cât de egoist şi de cinic se dovedise, voia să fugă, să uite că-l cunoscuse vreodată.

în ajun, Joel trecuse să-şi ia maşina şi rămăsese la cină alături de cele două fete. Nici Ashleigh, nici Gemma nu pronunţaseră numele lui Mitch în timpul mesei. La cafea, Joel zise în treacă:

- Mitch v-a prezentat-o ieri pe Megan.

- Da, răspunse Gemma. Părea. foarte surprins s-o vadă. Din câte se părea, nu o aştepta.

- Megan este o tipă imprevizibilă, comentă Joel, pe un ton uşor dezaprobator.

- E prietena lui? întrebă Gemma. Nu ne-a spus niciodată nimic despre ea.

- Se cunosc din copilărie, explică Joel. Familiile lor erau foarte apropiate şi toti sperau într-o posibilă căsătorie a celor doi.

- Si, normal, Mitch nu a vrut să le facă pe plac, remarcă Ashleigh.

- Nu a fost vina lui! Megan nu reuşeşte să se hotărască pe care din cei doi fraţi îl vrea cu adevărat. Nu a putut alege între Mitch şi Matt.

- E fratele lui geamăn, nu? întrebă Gemma. El ce crede despre toată povestea asta?

- E foarte greu de spus, răspunse Joel, ridicând din umeri; nu e un tip care să-şi arate sentimentele. Dar, din câte se pare, Megan a reuşit în sfârşit să aleagă. iar pasiunea ei se îndreaptă spre Mitch.

O privi pe Ashleigh, apoi adăugă:

- A închiriat apartamentul de lângă el. Proprietarii sunt plecaţi două luni şi locul era liber. S-a nimerit cum nu se poate mai bine.

Conversaţia se îndreptă apoi către subiecte mai puţin delicate.

Iar astăzi, se îndreptau cu toată viteza către debarcader.

Mulţi ar fi fost foarte bucuroşi să aibă şansa de a vizita insulele Whitsunday! se gândi Ashleigh. Oricine ar fi sărit în

sus de bucurie la ideea unui voiaj de vis pe un iaht! în alte circumstanţe, chiar şi ea ar fi fost încântată, dar acum, participarea lui Mitch la excursie îi strica toată plăcerea.

De fapt, descoperea că era nervoasă mai mult pe sine însăşi.

Mitch Patterson era vinovat de toată tulburarea ei, responsabil pentru toate necazurile pe care le avusese de când sosise aici. Atunci, de ce în inima ei persista încă o scânteie de speranţă şi de nerăbdare?...

Iahtul se legăna încet lângă chei. Cu sau fără Mitch, Ashleigh se hotărî să se bucure pe deplin de acest sfârşit de săptămână inedit. Excursia pe mare promitea să fie foarte interesantă.

Liv şi Ryan îşi aşteptau oaspeţii pe punte.

- Iată şi echipajul! îi întâmpină glumeţ Ryan, sărind pe chei ca să-i ajute ca bagajele.

- Bună! strigă Liv. Sper că nu v-aţi lăsat acasă hainele de gală. în seara asta vom cina la restaurant. Nu e o idee minunată? Si apoi, vom merge la dans. Iar eu. vă voi privi, comentă ea, strâmbându-se. Doctorul mi-a recomandat să mă odihnesc cât mai mult.

- Mi se pare normal! Si atenţie la răul de mare! răspunse Joel.

- Ah, îi tot spun de luni de zile să fie mai atentă! interveni Ryan. Dar o ştii pe Liv. Nu face decât ce o taie capul! Cu o astfel de soţie, mă mir că nu mi-au ieşit deja fire albe!

- Bărbaţii cu tâmplele grizonante sunt foarte seducători!

glumi Liv. Dar nu dispera, dragul meu, într-o zi o să ţi se întâmple şi ţie.

Ryan izbucni în râs şi le făcu cu ochiul fetelor.

- Liv se poartă foarte drăguţ cu mine, nu credeţi? zise el, sărutându-şi soţia pe vârful nasului.

Joel zâmbi cu indulgenţă.

- Ăştia doi sunt de-a dreptul incredibili! comentă el, bine dispus. După atâţia ani de căsătorie, par la fel de îndrăgostiţi ca în prima zi.

- Mitch s-a răzgândit? întrebă Gemma. Nu mai vine?

- Nu, nu cred. Altfel, ne-ar fi anunţat, remarcă Ryan privindu-şi ceasul. Ciudat, adăugă el. A întârziat. Nu-i stă în obicei!

- Vine şi Megan, nu? interveni Liv.

- A, atunci, totul se explică, conchise Joel.

- Haideţi cu mine, zise Liv către cele două surori. Să ne aşezăm. Sărmanul Mitch! suspină ea. Sper că Megan nu-l va face să întârzie prea mult.

- De ce? Fata întârzie întotdeauna? întrebă Gemma.

- Da, replică Liv. Numai dacă nu cumva.

Se opri o clipă, apoi concluzionă, după o scurtă ezitare:

- Dar. să vorbim despre altceva. Ce părere aveţi despre iaht? E frumos, nu?

- Splendid, încuviinţă Ashleigh, încercând să şi-l alunge pe Mitch din minte.

- Dar gemenii nu vor veni? întrebă Gemma.

- Nu, sunt tot la familia Costello. Mike şi Maria îi duc astăzi

la picnic. Sunt convinsă că ei preferă compania copiilor de vârsta lor.

-Vin Mitch şi Megan, anunţă Joel.

Mitch Patterson se îndrepta cu paşi mari spre ei, cărând două valize ce păreau foarte grele. Silueta delicată a fetei îl urma cu mari eforturi, aproape alergând. Galant, Mitch catadicsi să se întoarcă spre ea ca s-o ajute să urce la bord.

-Nu vă mai aşteptam! îi ironiză Joel.

- Eu sunt de vină, Joel, se scuză Megan, punându-i mâna pe umăr. Mă trezesc foarte greu dimineaţa. Mitch a încercat să mă scoale, dar fără nici un rezultat!

Mitch se abţinu să comenteze cuvintele fetei.

Chinuită de o subită şi teribilă gelozie, Ashleigh privea necontenit în podea.

-Du-te şi stai cu fetele, Megan. Noi încercăm să ridicăm ancora! propuse Ryan.

-Bună, Megan! o salută Liv. Le cunoşti pe Gemma şi pe Ashleigh, nu-i aşa?

Ashleigh o studie cu atenţie pe nou-venită. în lumina crudă a dimineţii, fata nu mai părea atât de tânără. Foarte slabă, Megan avea un corp bine proporţionat. Dar machiajul ei foarte îngrijit nu reuşea să-i ascundă fina reţea de riduri din jurul ochilor şi gurii.

- Mitch nu pare să fie în apele lui în dimineaţa asta! remarcă Gemma.

-O, o să-i treacă! Am eu grijă de asta!

Cu aceste cuvinte, fata se ridică şi se îndreptă spre cei trei bărbaţi. Ryan pilota cu grijă, încercând să iasă din port, în timp ce ceilalţi doi erau ocupaţi cu întinderea pânzelor. Megan îl luă pe Mitch pe talie şi îi şopti ceva la ureche.

- Pare foarte sigură pe ea, constată Gemma.

- Sau pe el, o corectă Ashleigh, întorcându-şi privirea de la cei doi.

- Cred că te înşeli, Ashleigh. Nu ştiu cum se raportează Megan la relaţia lor, dar Ryan susţine că Mitch o consideră prietena fratelui său şi nimic mai mult, interveni Liv, privind-o pe Ashleigh cu un aer semnificativ.

Foarte stânjenită, Ashleigh plecă privirea.

- O, aşa se explică faptul că a tratat-o cu atâta răceală, zise Gemma. Dacă eram în locul ei, m-aş fi simţit foarte prost. Se pare însă că ei nu-i pasă.

- Da, Mitch seamănă destul de mult cu Ryan. Stie să fie foarte dur când vrea. Dar în ce-l priveşte pe Joel, draga mea, adăugă Liv către Gemma, nu ai de ce să te temi. El a fost întotdeauna un drăguţ.

- Da, e un bărbat minunat, aprobă Gemma, roşind.

- Dar tu, Ashleigh, ce părere ai despre logodnicul surorii tale? întrebă Liv, râzând cu voie bună.

- îmi place foarte mult, declară Ashleigh. Sunt sigură că Gemma va fi foarte fericită alături de el. Nu cred că putea găsi pe cineva mai bun!

- Reciproca e valabilă. Cât despre Mitch, aici e cu totul altă

poveste.

- Aşa e, replică Ashleigh cu voce scăzută, remarcând în ochii femeii o strălucire ciudată. Dar, povesteşte-mi despre Craven Island. Cred că e un loc minunat, se grăbi ea să schimbe subiectul.

Când zgomotul motorului încetă, conversaţia începu să treneze.

Vântul bătea în pânze, iar vaporul se îndreptă spre ocean, străbătând valurile cu viteză şi lăsând în urmă o dâră de spumă albă.

- Ia priviţi-i pe aceşti bărbaţi minunaţi! strigă Megan

Vocea ei ascuţită atrase atenţia fetelor, trezind-o pe Ashleigh din reverie; fără să vrea, aceasta se trezi admirându-i bărbatului pieptul viguros.

- Marinarii la lucru! Ce spectacol reconfortant! glumi Liv.

- Ashleigh pare fascinată! remarcă Megan, cu o expresie stranie în ochi.

- Vreau să fac o poză! zise Gemma.

- Ce frumoasă e dragostea! o ironiză Megan. Cred că îl pozezi non-stop, se adresă ea fetei.

- Nu chiar! se apără Gemma, dar trebuie să recunosc că am acasă un album întreg cu el.

Simţindu-se privită fără încetare de Megan Astill, Ashleigh începu să se agite nervoasă în scaun. Fata asta i se părea din ce în ce mai antipatică.

- Am fost foarte uimită când am afla că Joel s-a logodit, continuă Megan. Credeam că e un celibatar convins.

- Gem l-a transformat complet, explică Liv.

- Stii foarte bine la ce mă refer, insistă Megan, pe un ton perfid.

Semăna cu un şarpe gata să muşte, se gândi Ashleigh.

Liv îi aruncă o privire întrebătoare, iar Megan răspunse cu o ridicare din umeri.

- Joel te plăcea foarte mult, urmă ea. De fapt, s-ar spune zice că mai avea puţin şi se topea de dragoste. Toată lumea şi-a dat seama. Sinceră să fiu, nu credeam că o să-şi mai revină vreodată. Si, drăguţul de el, a mai găsit puterea de a avea grijă de tine când Ryan.

Ashleigh îngheţă, observând că Gemma pălise şi se schimbase la faţă. Mai stăpână pe ea, Liv nu-şi pierdu calmul.

- Eşti ca întotdeauna avidă de bârfe şi de scandal, Megan, ripostă aceasta pe un ton indiferent, dar cu o cută semnificativă în colţul buzelor. Eşti răutăcioasă şi, în plus, ne plictiseşti de moarte. Cred că ar fi mai bine să-ţi vezi de ale tale.

- Nu făceam decât să amintesc nişte fapte.

- în afară de persoanele implicate, nimeni nu cunoaşte adevărul şi, cum această poveste nu te priveşte, te rog să n-o mai "aminteşti". Dar poate că scopul tău este să ne învrăjbeşti pe mine şi pe Gemma, adăugă Liv, cu duritate.

- Nu te supăra! Eşti foarte sensibilă în ultima vreme! o ironiză Megan, ridicându-se cu un gest de nerăbdare şi îndepărtându-se.

Liv suspină uşurată.

- Nu ştiam că are o limbă atât de ascuţită! zise ea.

Ezită puţin, apoi se întoarse către Gemma:

- Nu trebuie să te laşi impresionată de asemenea prostii, Gem.

- A, nu-mi pasă de ce spune ea, Liv, se grăbi s-o liniştească Gemma. Doar că m-a surprins foarte tare.

Gemma îşi revenise, dar nu părea foarte liniştită.

- Vreau să spun că. Joel. e foarte fermecător, reluă Gemma. Sunt sigură că a avut dintotdeauna succes la fete şi că a cunoscut şi altele înaintea mea, dar.

Se opri, iar Liv termină fraza în locul ei:

- Dar nu credeai că eu sunt una dintre ele, şi ai perfectă dreptate. Ryan a fost şi este singurul bărbat din viaţa mea. Eu şi Joel am fost prieteni încă din adolescenţă. M-a ajutat să trec peste o perioadă foarte dificilă din viaţa mea, şi îi sunt recunoscătoare. Dar asta e tot. E un bărbat foarte bun şi de o mare sensibilitate. Si te iubeşte, ştiu asta, încheie ea, pe un ton a cărui sinceritate nu putea fi pusă la îndoială.

Chipul Gemmei se lumină dintr-o dată.

- Si eu îl iubesc, şopti.

- Bun, sunt fericită că am putut risipi această neînţelegere, declară Liv. Ce părere aveţi de o ceaşcă de cafea?

Toate trei se ridicară în acelaşi timp.

- Nu, Ashleigh, tu vei rămane aici, să te odihneşti, o invită

Liv. Gem şi cu mine ne vom descurca foarte bine.

Asheigh se aşeză şi începu să se gândească la Megan. Câtă răutate! Sărmana Gemma.

Se uită după Megan şi o zări. lângă Mitch. Sentimentul de ranchiună îi crescu. Cei doi formau într-adevăr un cuplu foarte potrivit!

Ashleigh se îndreptă spre bord, cât mai departe posibil, contemplând valurile mărginite de spumă care se loveau de coca vasului.

Părul îi biciuia faţa, aşa că se întoarse cu spatele la vânt. Briza puternică o linişti, ca şi cum ar fi avut puterea de a-i mătura gândurile şi de a i le purta departe. încercă să se abandoneze plăcerii clipei şi acest scurt răgaz o făcu să uite de prezenţa lui Mitch Patterson la bord.

Dar nu avu mult timp să se bucure!

Pentru că bărbatul care-i obseda gândurile îi apăru deodată în faţă.

Privirea lui o învălui şi o ţinu prizonieră ca într-o plasă de păianjen. Cu ochii pe jumătate închişi din pricina soarelui, el o studia pe îndelete. Pielea tinerei se strânse ca sub efectul unei mângâieri. Atunci pricepu, cu teamă, că privirea bărbatului o îmbăta. Mitch îşi scosese cămaşa şi pieptul lui puternic o hipnotiza pur şi simplu. Si-ar fi dorit atât de mult să-l atingă! Totuşi, reuşi să se stăpânească. Această dorinţă era o nebunie! Nu trebuia să cedeze tentaţiei!

Dar de ce inima îi bătea atât de tare? Ce putere avea bărbatul ăsta asupra ei? Nici un altul înaintea lui nu reuşise s-o

tulbure atât.

Tensiunea dintre ei devenise de nesuportat.

Mitch vorbi primul:

- Te distrezi? întrebă el. Pari fericită să te afli aici.

- Eram, într-adevăr, înainte să vii tu, răspunse ea, accentuând cu o intonaţie sarcastică verbul.

Gura lui Mitch se crispă, dar, în mod ciudat, Ashleigh nu simţi nici o satisfacţie că reuşise să-l rănească.

Bărbatul se îndepărtă puţin, dar nu plecă. Vântul îi bătea în pletele blonde, iar Ashleigh îi privea fascinată profilul frumos, a cărei perfecţiune clasică putea rivaliza cu cele mai frumoase statui ale antichităţii greceşti: fruntea înaltă şi mare, nasul drept, linia dreaptă a bărbiei, buzele pline. Stăpânindu-şi un tremur, Ashleigh îşi interzise să se mai gândească la sărutul lor de odinioară.

- Haide să facem un armistiţiu, Ashleigh, măcar pe timpul excursiei. Am şi aşa destule necazuri.

- Problemele tale nu mă interesează, îi tăie ea elanul.

Mitch nu comentă nimic, dar nici nu părea hotărât să plece.

- Megan te va căuta şi, dacă va da de tine aici.

- Megan nu înseamnă nimic pentru mine, zise el deodată, întorcându-se nervos către ea.

- Dar ea pare să nu ştie asta! i-o întoarse ea, ridicând mirată din sprâncene. Dar bineînţeles că interesul tău este să afle cât mai târziu!

- Eşti geloasă! observă el, cu un zâmbet.

- în nici un caz! îl contrazise ea.

- Draga mea, protestul tău atât de energic îmi demonstrează contrariul.

îi luă mâna şi i-o duse la buze, şoptind cu o voce răguşită:

- Ţi-a crescut pulsul, Ashleigh!

- Lasă-mă! ţipă ea, nervoasă.

- Chiar asta vrei? întrebă el mieros, privind-o în ochi.

- Una nu-ţi ajunge? îl persiflă ea, încercând să scape.

- Ce vrei să spui? întrebă el, strângându-i mai tare încheietura.

- Cred că înţelegi foarte bine. Si acum, dă-mi pace. Mă doare.

- Nu înainte de a pricepe ce vrei să spui. Fii mai clară, Ashleigh.

- întoarce-te la Megan, explodă ea. Ea pare încântată de compania ta.

Dintr-o dată, sub presiunea braţului lui Mitch, simţi că e gata să cadă în gol, şi fu nevoită să se apropie de el, palidă şi tremurătoare. El o reţinu astfel câteva secunde, apoi zise, cu un ton crispat:

- Probabil că aştepţi scuze pentru acest moment de violenţă.

- Lasă-mă, te rog! îl imploră ea.

- întotdeauna vrei să scapi, îi replică el, dur. Dacă aş fi sigur că astfel aş putea să-mi regăsesc liniştea, te-aş arunca peste bord fără să clipesc. Dar, din nefericire, nu cred că te pot elimina atât de uşor din viaţa mea, nici că te voi uita.

Cu aceste cuvinte, plecă, lăsând-o pe Ashleigh fără cuvinte, încercând să se gândească la semnificaţia vorbelor lui enigmatice.

Capitolul 8

Craven Island răsărea din apele de culoarea turcoazului ca un paradis de verdeaţă şi de nisipuri aurii. Se apropiau deja de insulă şi Ashleigh se alătură celorlalţi, admirând frumuseţea peisajului. Dar gândurile ei erau departe: prezenţa lui Mitch Patterson o tulbura necontenit.

Fără să se poată abţine, îl observa pe furiş. Megan se afla lângă el şi îl ţinea de mână, iar bărbatul nu părea să fie deranjat de atenţia ei. Se pare că formează un cuplu perfect, se gândi ea cu amărăciune, masându-şi mâna în locul unde strânsoarea lui Mitch lăsase urme roşii.

De ce se încăpăţâna s-o tot urmărească? De ce n-o lăsa în pace? Ea încercase să clarifice lucrurile, spunându-i foarte clar că nu-şi dorea o aventură cu el. Nu putea pricepe şi s-o lase în pace? îi arătase foarte clar că nu voia să capituleze.

Ashleigh fu scuturată de un tremur. Cât de mult regreta că cedase rugăminţilor familiei sale şi acceptase să plece din Brisbane.

Numai din pricina acestei călătorii îl întâlnise pe Mitch. care-i dăduse peste cap întreaga viaţă.

învinsă de durerea propriei slăbiciuni, nu reuşea să se desprindă de privirea lui hipnotizatoare.

- Farmecul lor ne paralizează, nu-i aşa? se auzi în spatele ei o voce suavă.

Ashleigh tresări şi se întoarse spre Liv Denison cu o expresie îngrijorată.

- Cum?... roşi ea.

- Bărbaţii Denison. Au o putere de seducţie fantastică, nu crezi?

- Ba da, e adevărat, admise Ashleigh.

- Si aici îl includ şi pe Mitch, desigur. Nimeni nu-i poate nega aparteneţa la "clanul" Denison. Seamănă foarte bine.

- Da, are aerul familiei, încuviinţă Ashleigh, prudentă.

- Când te îndrăgosteşti de unul dintre ei, îl iubeşti toată viaţa! continuă Liv, privindu-şi soţul.

- Da, cred.

- Si, trebuie să-ţi spun, Ashleigh, experienţa merită trăită, adăugă Liv, râzând.

- Dar.

Tânăra nu continuă însă, neştiind ce poate spune. Ar fi vrut să nege cu vehemenţă subînţelesurile din cuvintele femeii, care se înşela destul de mult asupra relaţiilor dintre ea şi Mitch.

De unde îi venise ideea de a-i spune astfel de lucruri? Trebuia să risipească această neînţelegere cu orice preţ, pentru că între ei nu se întâmplase nimic.

- O, uite, se vede casa, Ashleigh! strigă Liv, arătând în direcţia unui pâlc de arbori. Ce mult îmi place insula asta liniştită, departe de oraş şi de viaţa agitată de acolo!

Un tânăr blond îi aştepta pe mal, lângă o maşină de teren galbenă. Când iahtul acostă, el le ieşi în întâmpinare.

- Ce mai faci, Jerry? întrebă Joel.

- Bine, răspunse acesta urcând la bord. Bună, Mitch! Bună,

şefu'! zise el către Ryan, pe un ton glumeţ.

- Văd că eşti şi tu punctual o dată! îi răspunse Ryan, zâmbind. Te însărcinez să duci acasă fetele! adăugă el.

O terasă acoperită înconjura casa, în care se intra printr-o imensă uşă vitrată. Când micul lor grup coborî din maşină, o femeie între două vârste cu trăsături bine marcate şi păr grizonant îi salută din capul scărilor.

Liv îi zâmbi şi îi spuse cu veselie:

- Bună, Nance. Hai să-ţi prezint toată gaşca! Cred că ţi-o aminteşti pe Gemma. Si iat-o şi pe sora ei, Ashleigh Craig. O cunoşti deja pe Megan. Ashleigh, ea e Nance, o adevărată comoară, fără de care nu ştiu ce ne-am face!

Ashleigh o salută, amabilă.

- Sper că nu te deranjează să împarţi o cameră cu sora ta, se adresă femeia către Ashleigh, conducându-i în interior.

- Nu, bineînţeles că nu, răspunseră deodată cele două surori.

- Eu o să am camera mea obişnuită, da? întrebă Megan. Dacă nu are nimeni nimic împotrivă, aş vrea să mă odihnesc vreo două ore, pentru că nu mă simt prea bine. Am rău de mare.

Nimeni nu protestă.

- Ce plimbare minunată, Ash, nu-i aşa? zise Gemma, fericită. Abia aştept să vină seara. Tu nu?

- Ba da. răspunse Ashleigh cu o expresie nu foarte entuziasmată, pieptănându-şi părul în oglindă.

- Nu pari foarte convinsă! îi reproşă Gemma, încruntată.

Ce este? Regreţi că a trebuit să rămâi aici? Sau îţi faci griji pentru pregătirile de nuntă? Asta trebuie să fie, nu?

Ashleigh clipi, nedumerită. Nunta? Cât de departe, de ireal îi părea acum totul! Si totuşi, numai câteva săptămâni o mai despărţeau de ceremonie.

Ciudat, dar i se părea că povestea asta n-o mai privea, ca şi cum ar fi fost vorba despre altcineva. O parte din viaţa ei aparţinea unei străine.

Dar Jonathan? Nici la el nu se mai gândise.

- Ashleigh?

Vocea Gemmei o trezi din reverie.

- Da? O, Gem, scuză-mă. Eram cu gândurile în altă parte. Nu, întârzierea asta nu mă supără atât de tare. De altfel, acum, m-am. răzgândit. Nu mai vreau să mă mărit.

Iată că avusese curajul s-o spună. Ce uşurare să poată exprima cu voce tare gândul care o măcinase atâta vreme fără să-l poată mărturisi.

Vizibil tulburată, Gemma se aşeză pe marginea patului, alături de sora sa.

- Dar. de ce, Ashleigh?

- Din mai multe motive.

îşi şterse fruntea umedă şi adăugă:

- Nu aş putea să le numesc pe toate, dar sunt sigură de un lucru: nu e o idee foarte bună să insist în acest proiect.

- Nu-mi vină să cred ce-mi spui, Ashleigh! Vă cunoaşteţi de atâta timp. Toată lumea.

Gemma se întrerupse, apoi reluă:

- Aţi discutat despre asta ieri, la telefon? Păreai foarte tulburată, când te-ai întors în salon.

Asleigh clătină din cap.

- Nu, nu i-am spus nimic lui Jonathan. Am să aştept să ajung la Brisbane ca să-i vorbesc.

- Dar. Ash. poate că te grăbeşti. Gândeşte-te, s-ar putea să fie vorba doar de teama de schimbare, de altfel de înţeles, sugeră Gemma. Totul va reintra în normal când îl vei revedea pe Jonathan.

- Gem, nu prea cred.

- E din cauza lui Mitch? întrebă blând Gemma.

Ashleigh se ridică şi se îndreptă cu pas nervos spre oglindă. Lăsă jos peria şi se hotărî să răspundă:

- Nu, bineînţeles că nu! De unde ţi-a venit ideea asta? De-abia îl cunosc! ţipă ea.

Apoi îşi dădu seama că atitudinea ei era ridicolă. De ce încerca să-i ascundă adevărul surorii sale?

- Totuşi, voi. în fine, tu şi Mitch păreţi destul de. nu sunteţi indiferenţi unul altuia, termină Gemma, stângace.

- Te înşeli! Mi-e complet antipatic!

- Da, desigur, vă certaţi mereu, dar cred că îi placi, Ash.

- Cum ţi-ai dat seama? întrebă Ashleigh.

- Te priveşte într-un anumit fel şi nu scapă nici o ocazie să se afle în preajma ta, explică Gemma, roşind.

- Gem, ce naiba! Cred că ai prea multă imaginaţie! Nu-l pot suferi şi am motive să cred că sentimentul este reciproc.

Nu-mi plac astfel de tipi. orgolioşi, siguri de succesul pe care-l au la femei! Mitch Patterson se crede un soi de donjuan, dar nu va avea norocul să mă treacă pe lista lui de cuceriri! Nu-i voi da niciodată satisfacţia asta!

- Oricum ar fi, sunt sigură că-l atragi.

- Ei bine, chiar dacă ai avea dreptate în privinţa asta, trebuie să te contrazic: nu-mi place deloc! afirmă Ashleigh cu toată forţa, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine.

Gemma nu păru convinsă.

- Ashleigh, dacă simţi ceva pentru el.

Ridică mâna ca să împiedice protestul surorii şi continuă:

- Nu te lăsa orbită de orgoliu, Ash! înţelegi ce-ţi spun?

Ahleigh se aşeză din nou şi o luă de mână.

- îţi mulţumesc pentru sfaturile tale bine intenţionate, dar. Mitch nu e ca Joel. Joel te iubeşte şi te respectă. Mitch nu e deloc interesat de căsătorie. Nu dă nici o importanţă sentimentelor şi se mulţumeşte să trăiască doar clipa prezentă. Trece de la o aventură la alta, fără regrete şi fără implicare. E obişnuit să-şi satisfacă toate capriciile şi se plictiseşte foarte repede.

- Vrea o aventură cu tine, Ashleigh? întrebă Gemma.

- Da, încuviinţă sora sa.

- Si tu?... Eşti de acord?

- Nu, nu-mi pot pierde demnitatea. M-aş dispreţui.

Oftă, apoi continuă:

- Mă atrage, aş minţi dacă aş spune că nu-i aşa. Dar atracţia fizică nu e suficientă. Nu-mi place deloc felul lui de a fi

şi nu împărtăşesc principiile lui.

Gata să plângă, Ashleigh reuşi să se stăpânească şi să-şi reţină lacrimile.

-Ash, îmi pare rău. Nu am vrut să te întristez.

- O să-mi treacă. Mă voi obişnui, nu am altă şansă.

- Si. crezi că nu-şi va schimba deloc atitudinea? Nu mai e nici o speranţă? întrebă Gemma.

- Nu, e o cauză pierdută! Nu vrea să mă asculte, iar eu nu-i pot accepta propunerile.

Cineva bătu în uşă.

-Ashleigh, Gemma? strigă Liv. Noi plecăm! anunţă ea, intrând în cameră, îmbrăcată foarte elegant.

Se înghesuiră cu toţii în Land Rover, nu fără greutate, pentru că erau şapte, iar maşina nu avea decât şase locuri.

Megan se aşeză pe genunchii lui Mitch, iar Ashleigh fu nevoită să stea pe bancheta din spate, plasată între Mitch şi Gemma. Pulpa şi umărul ei se atingeau de trupul bărbatului şi, fără să vrea, Ashleigh savura plăcerea acestui contact, certându-se în sinea ei de prostia pentru care dădea dovadă. Era ridicol să se simtă atât de emoţionată când Megan era cea care stătea în braţele lui.

Cina fu delicioasă şi se desfăşură într-o atmosferă foarte agreabilă. Trecură apoi în sala alăturată unde cânta o mică orchestră.

Tot timpul mesei, Mitch o privi pe Ashleigh fără încetare. Spre sfârşit, enervată şi foarte tulburată totodată, tânăra nu mai rezistă. Cum naiba îndrăznea aşa ceva, în faţa tuturor?

Confruntarea lor nu scăpă mesenilor. Liv şi Gemma îi observau cu atenţie.

Din fericire, Ashleigh reuşi să se aşeze acum de aceeaşi parte cu Mitch, scăpând de privirile lui arzătoare. Erau despărţiţi doar de Megan.

O briză blândă răzbătea prin geamurile larg deschise şi tânăra reuşi să se destindă şi să savureze în sfârşit această seară minunată.

Când orchestra începu o melodie mai ritmată, Megan îşi invită prietenul pe ringul de dans. Joel şi Gemma îi urmară, iar Liv se apropie de Ashleigh să mai schimbe o vorbă. Ashleigh încercă din răsputeri să nu privească în direcţia dansatorilor, pentru că priveliştea îi făcea rău. Era geloasă, trebuia să recunoască.

Ryan veni s-o ia la dans, apoi Joel, alături de care se simţi dintr-o dată mai bine. Se distrară copios şi se hotărâră, râzând cu voie-bună, să aştepte următorul dans. Când muzicienii începură să cânte, Ashleigh întâlni privirea severă şi nervoasă a lui Mitch, care se întorsese şi se aşezase. Răceala lui o intrigă, dar încercă să-şi păstreze calmul şi se hotărî să-l dea uitării măcar pentru câteva clipe, lăsându-se purtată de plăcerea dansului.

Când se întoarseră, tânăra se lăsă obosită în scaun.

- Te descurci foarte bine, Ashleigh! o felicită Ryan.

- Ţinând cont de vârsta mea înaintată? îl tachină ea.

- Ashleigh a fost întotdeauna cea mai bună dansatoare din familie, comentă Gemma.

- Louise şi Debbie cred că m-au depăşit de mult, zise Ashleigh, modestă.

- O, Mitch, ce melodie romantică!

- îmi pare rău, dar am promis acest dans domnişoarei Ashleigh!

Fără săi lase timp să refuze, o luă de mână şi o conduse pe ringul de dans.

- Ai fi putut să mă întrebi măcar! zise ea, sec, gata să se întoarcă.

Dar el o împiedică, strângând-o tare în braţe. Ashleigh se strădui

în zadar să se îndepărteze de el, să păstreze o oarecare distanţă. pentru că apropierea de acest bărbat avea asupra ei un efect devastator şi, ca de obicei, îi ameninţa puternic fragilul ei echilibru.

- L-aş fi ucis cu plăcere pe Joel mai devreme, când dansaţi! explodă el cu o voce tensionată.

Interzisă, Ashleigh protestă:

- Nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe un astfel de ton! Nu ai nici un drept să-mi comentezi comportamentul!

- Ashleigh, te previn.

- Poftim? îl întrerupse ea, furioasă. Cât tupeu! îţi reamintesc că sunt stăpână pe viaţa mea!

- Ashleigh! zise el. Taci sau nu mai răspund de mine!

Ea vru să protesteze, dar el îi ordonă, strângând-o la piept:

- Dansează!

Pentru câteva minute, rămase rigidă în braţele lui, apoi

senzualitatea muzicii şi mişcarea trupului bărbatului îi stinseră mania. Mâinile lui Mitch îi mângâiau spatele, trezind în ea dulci senzaţii. Cum să nu cedeze plăcerii acestor clipe?

Ceilalţi dansatori şi decorul în care se aflau se estompară. Nu mai exista decât cavalerul ei şi răsuflarea lui caldă care-i mângâia tâmpla. Ashleigh închise ochii şi se lăsă condusă, cu inima bătându-i puternic, în ritmul muzicii. Erau singuri pe lume.

Răceala brizei o aduse însă la realitate. Mitch o dusese afară, în lumina clarului de lună; nici măcar nu-şi dăduse seama de schimbare. Ridică fruntea spre el, iar când bărbatul o sărută, nici măcar nu încercă să reziste. Mitch îi acoperi chipul cu săruturi, apoi o strânse pasional la piept. Rămaseră astfel o eterenitate, tremurând de dorinţă unul în braţele celuilalt. Când se întoarseră, Ashleigh fu nevoită să se sprijine de el, pentru că picioarele nu o mai ţineau.

-Ash! Ash! gemu el. Am să înnebunesc! Chipul tău mă bântuie zi şi noapte. Sunt foarte nefericit, îi şopti el la urecehe.

- Mitch.

Ashleigh tăcu, neputincioasă. Simţea exact acelaşi lucru. îi privi chipul chinuit. Ce uşor ar fi fost să se lase purtată de val, să dea uitării întreaga ei viaţă! Dar cât avea să dureze interesul lui pentru ea?

Clătină din cap şi şopti cu un suspin disperat:

- O, Mitch! Muzica s-a oprit, va trebui să ne întoarcem!

Dar degetele ei încleştate pe braţul bărbatului îi dezminţeau cuvintele

- Nu-mi pasă. Ţie? întrebă el, sărutându-i umărul. Vino cu mine pe plajă. Vom aştepta răsăritul. Asta ne va aminti aventura noastră.

Amintindu-şi de acea noapte, Ashleigh roşi. Slăbiciunea ei o făcu să se ruşineze. Cât de aproape fusese să cedeze.

- Nu!

Propria ei voce o surprinse.

Mitch tresări şi o strânse din nou la piept.

- De ce? insistă el.

- Vreau. să ne întoarcem la ceilalţi, zise ea, pe jumătate inconştientă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Ashleigh! Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva mai nehotărât, explodă el, nervos. Ei bine, regret, dar nu-mi pot schimba părerea cu uşurinţa cu care o faci tu!

Ashleigh întoarse capul pentru a se feri de sărutul lui răzbunător, dar nu fu destul de rapidă şi el o sărută cu o cruzime plină de forţă. încercă să-l respingă, lovindu-l cu pumnii în piept şi urlând de furie şi neputinţă. Când o eliberă, ochii lui ardeau de o lumină stranie.

- Dumnezeule! mormăi el, împingând-o cu brutalitate. întoarce-te, înainte să-mi pierd total controlul!

- Unde te duci? întrebă ea, văzându-l că se îndepărtează.

El nu-i răspunse şi se făcu nevăzut în noapte.

Ashleigh rămase pe loc vreme îndelungată, privind în urma lui cu un aer uimit, luptând contra lacrimilor care ameninţau să-i umple ochii.

îşi trecu degetul peste buzele rănite de sărutul lui şi se îndreptă pierdută spre sala de dans.

Fu gata să se lovească de Megan, care ieşea cu un pas hotărât. Fata o privi cu răceală.

-îl caut pe Mitch, spuse aceasta, observându-i cu atenţie reacţiile.

- A. plecat spre plajă, răspunse Ashleigh cu un aer ezitant, simţind cum roşeşte.

- L-a apucat din nou elanul de cuceritor? întrebă Megan cu un zâmbet forţat. Ce diavol! Dar, ai grijă, Ashleigh! Nu e bărbatul potrivit pentru tine; o să te arzi!

Ashleigh o privi fix, incapabilă să găsească o replică.

- Se distrează cu tinere drăguţe şi cuminţi ca tine, reluă Megan. Dar nu trebuie să-l iei în serios, pentru că nici el nu face asta.

- Stai liniştită, asta nu se va întâmpla! zise Ashleigh, rănită.

- Din fericire, pari o tipă rezonabilă.

Megan se îndepărtă surâzând satisfăcută, dar Ashleigh strigă în urma ei:

-Totuşi, compania lui Mitch e câteodată amuzantă. când nu ai nimic mai bun de făcut.

După aceste cuvinte, se întoarse la masă, regretând că se lăsase tentată să-i răspundă acestei fete cu o răutate gratuită şi deplasată.

Mitch şi Megan revenii peste o jumătate de oră. Ashleigh

le aruncă o scurtă privire şi apoi se prefăcu atentă la cuplurile de dansatori, încercând să ignore expresia cinică a bărbatului.

Oh, ce bine ar fi ca week-end-ul ăsta nenorocit să se termine odată! Ce fericită va fi să se întoarcă acasă, în mediul ei liniştit!

Mai târziu, ducându-se la culcare, Ashleigh rămase multă vreme trează în pat, pradă unei teribile nelinişti. Cum naiba putuse să fie atât de proastă încât să se îndrăgostească de un tip ca Mitch?

Dar nu poate fi posibil aşa ceva. Se înşela. îl ura pe bărbatul ăsta arogant şi fără principii, atât de plin de sine! El reprezenta tot ce ura mai mult pe lume! Era atât de diferit de Jonathan! Jonathan.

Oare fusese vreodată sigură că-l iubeşte? De ce nu reuşea să-şi amintească măcar trăsăturile chipului lui? Imaginea lui îi pierea din minte, înlocuită de cea a lui Mitch, cu o claritate incredibilă.

Era vorba doar de o atracţie fizică, încerca ea să se convingă ca să-şi poată explica această dorinţă irezistibilă care o copleşea şi o împingea către Mitch cu o putere nemărginită. Raţiunea îi spunea că trebuie să fugă cât mai departe. Lacrimi grele îi inundară ochii.

Acţionase cu o naivitate stupidă. De ce nu presimţise pericolul? Cât de vinovată se simţea că nu se întorsese imediat la Brisbane, fără să-i lase lui Mitch Patterson şansa de a semăna în viaţa ei sămânţa dezastrului.

Ashleigh închise pleoapele, încercând să alunge această poveste din mintea ei. Dar asta nu-i folosi la nimic. Simţea că dacă mai rămânea aici o secundă în plus înnebunea.

Se ridică încercând să nu facă nici un zgomot şi îşi luă un halat peste cămaşa de noapte. Gemma dormea buştean; nu se auzea decât vântul care mângâia fruzele copacilor.

în picioarele goale, traversă în linişte culoarul şi salonul. Această încăpere dădea spre curtea din spate unde se găsea piscina şi, de cealaltă parte, către plajă. Ashleigh alese să se îndrepte către malul mării. Lumina lunii făcea să strălucească valurile mici care se spărgeau de mal. Fata simţea nevoia să-şi scalde trupul înfierbântat. Dar nu îndrăznea să se dezbrace. Era prea periculos.

Se întoarse, oftând, la vilă. Cu un brusc impuls, se hotărî să-şi caute costumul de baie şi un prosop. Două minute mai târziu, intră în apa rece şi binefăcătoare a piscinei. După ce făcu două tururi de bazin, se întoarse pe spate şi se lăsă să plutească la suprafaţa apei, în întuneric, sub bolta înstelată, legănată de murmurul oceanului.

Sentimentele ei faţă de Mitch o obsedau fără încetare. Se simţea acum mai puţin nesigură şi parcă îşi înţelegea mai bine trăirile. Nu mai voia să-şi ascundă adevărul şi putea recunoaşte împăcată cu sine faptul că era îndrăgostită de el. Dar trebuia să ia o decizie. în orice caz, i se părea exclus să se mai mărite cu Jonathan.

Dacă pleca luni, va reuşi să-l şteargă pe Mitch din mintea

ei? Părea puţin probabil.

Corpul i se contractă dureros. Cum de reuşise acest bărbat s-o subjuge, să o transforme într-altă persoană? Dar întrebările nu mai aveau nici un sens.

Poate pentru că îi amintea de prima ei dragoste, de Robbie. Fizic, asemănarea era certă, dar personalitatea lor nu aveau nimic în comun. Robbie era vesel, simpatic, viaţa lor putea fi una fericită şi liniştită. Mitch, în schimb, era dur, autoritar, tiranic. se purta urât cu femeile. în faţa lui se simţea slabă şi supusă.

Dacă s-ar fi hotărât să aibă o aventură cu el, ar fi reuşit să scape oare de obsesia lui? Probabil că nu. îl iubea prea mult şi, dacă el ar fi luat hotărârea să se despartă, ar fi suferit imens. Nu trebuia să-şi facă nici o iluzie în privinţa lui: s-ar fi săturat şi de ea, ca şi de cuceririle lui anterioare. Nu, cel mai bine ar fi să dispară cu totul din viaţa lui.

Hotărâtă, Ashleigh oftă şi se îndreptă spre marginea piscinei, gata să iasă. Trebuia să doarmă puţin în noaptea asta.

- întotdeauna am crezut că sirenele sunt nişte fiinţe fantastice! se auzi o voce în preajma ei.

Ashleigh îl privi pe Mitch ca pe un miraj născut din puterea gândului ei.

- Ce. faci aici? întrebă ea.

- Nu reuşeam să adorm. Ca şi tine, se pare. Am venit să fac o baie.

Se aruncă în apă şi înotă către ea.

Ashleigh îşi simţi trupul inflamat de apropierea bărbatului.

- Mmm! Ce bine e! zise el. Vrei să înoţi puţin cu mine?

- Nu. nu. Eram gata să ies, anunţă ea, sprijinindu-se de marginea piscinei.

Mitch o prinse de mijloc.

- Nu fugi, Ash! şopti el.

- Dar nu fug! spuse ea. Chiar voiam să ies!

- Ashleigh? o strigă el, făcând-o să se întoarcă.

îi pronunţase numele atât de tandru, de parcă ar fi mângâiat-o. Inima tinerei bătea nebuneşte.

- Mitch, te rog, îl imploră ea cu blândeţe. Nu face lucrurile şi mai dificile decât sunt.

- îţi complici viaţa degeaba, şopti el, trăgând-o spre sine, fără să ţină seama de rugăminţile ei. Nu mai lupta, Ash! Nu mai lupta împotriva a ceea ce simţi! Corpul tău te trădează. Amândoi vrem acelaşi lucru.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei gol.

- Mitch, nu înţelegi, începu ea, fremătând.

Dar bărbatul reuşi s-o facă să tacă, pecetluindu-i buzele cu un sărut.

- Ce e de înţeles? întrebă el ridicând privirea. Arzi de dorinţă, nu mai nega!...

- Mitch, te implor! ţipă ea, disperată. Nu mai pot gândi clar când mă aflu în braţele tale.

- Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai încerci. Abandonează-te acestei plăceri. E atât de bine! Vom trăi

împreună clipe minunate, îţi promit, şopti el, sărutându-i gâtul.

- Sunt. logodită cu Jonathan, obiectă ea, în lipsa altor argumente.

Mitch o privi cu o intensitate tulburătoare.

Ea continuă:

- Nu pot, Mitch. M-am hotărât să rup logodna la întoarcerea acasă, dar. nu ştiu, cred că mi-e imposibil să-l înşel. îi datorez asta. O, Mitch, am principii, moralitatea îmi interzice.

- Dar nu te gândeai la asta acolo, pe insulă, o contrazise el, forţând-o să se apropie de el.

-Am mai discutat asta şi cred că am epuizat subiectul! zise ea, pe un ton biciuitor. Nu eram eu însămi. Eram. traumatizată de aterizarea forţată!

Umerii largi ai bărbatului erau străbătuţi de râuleţe strălucitoare de apă. Ashleigh tremură, cuprinsă de o nouă emoţie stranie.

- Ashleigh.

- Lasă-mă, Mitch, îl întrerupse ea. Mi-e frig. Vreau să mă întorc în casă.

-Te-aş putea convinge să rămâi, replică el, calm. Doar ştii foarte bine.

- Da, ai dreptate, admise ea cu o voce timidă, înfrântă. Dar dacă aş rămâne, mi-aş pierde respectul faţă de mine şi aş regreta amarnic.

El o ţinu prizonieră câteva clipe, apoi o eliberă brusc şi se îndepărtă.

- Noapte bună, Mitch, zise ea blând.

Tânăra îşi luă prosopul şi se înfăşură în el, încercând să se încălzească.

- Ashleigh?

Ea se opri şi ascultă.

- Principiile tale enervante nu te vor putea apăra întotdeauna! spuse el, plonjând sub apă.

Capitolul 9

Ashleigh se trezi cu greu a doua zi dimineaţă, după o noapte agitată şi extenuantă. Expresia ei obosită nu scăpă probabil nimănui, dar toţi se abţinură de la comentarii indiscrete.

De mai multe ori o surprinse pe Gemma privind-o cu îngrijorare, dar îi fu recunoscătoare că nu o întrebă nimic, pentru că nu avea nici un chef să vorbească despre cauzele oboselii ei.

Piciorul Gemmei părea mult mai bine, şi Joel se oferi să le însoţească pe cele două fete pe plajă după prânz. Ashleigh încercă să se bucure de lipsa lui Mitch, dar nu reuşi să se convingă de indiferenţa ei cu privire la acest bărbat.

Cum putea să mai nege tulburarea pe care o simţise când îl văzuse întins lângă Megan, la piscină? Trupul lui puternic şi bronzat emana un magnetism straniu, care o atrăgea irezistibil şi împotriva căruia încercase în zadar să lupte.

După-amiază se întoarseră cu toţii la bordul iahtului şi se îndreptară spre Shute Harbour. Ashleigh se duse pe punte, izolându-se de ceilalţi sub pretextul că vrea să se bronzeze. în ciuda dorinţei ei de a încerca să-şi lămurească situaţia, nu reuşea să se concentreze, şi impresia dezagreabilă că mintea îi era complet goală o enerva peste măsură.

întoarse uşor capul, cu senzaţia că cineva se află în preajmă, şi fu foarte surprinsă când îl zări pe Mitch căznindu-se să îndrepte catargul. Părea absorbit de ceea de făcea, având pe chip o expresie enigmatică.

O nouă emoţie o străbătu. în sfârşit, se strădui să privească în altă parte şi se concentră cu un aer absent asupra unui nor alburiu care plutea pe cer.

în ciuda străduinţei de a-şi concentra atenţia asupra altor lucruri, tânăra se simţi observată şi tremurul trupului o trădă. Nemaiputând să mimeze indiferenţa, furioasă pe propria ei slăbiciune, sări de pe şezlong şi începu să tremure imperceptibil întâlnind privirea intensă a lui Mitch. Ochii lui arzători, albaştri ca safirul, reflectau nuanţele orbitoare ale mării.

Ashleigh fu gata să-i şoptească numele, dar se opri, muşcându-şi aprig buzele. Cu un efort supraomenesc, reuşi să se smulgă din mrejele privirii lui, dar inima i se strânse dureros.

Dacă mai rămânea în preajma lui, oare cât va reuşi să lupte cu dorinţa?... Curajul ei nu era eroic şi, mai devreme sau mai târziu, va abandona lupta, îşi va uita principiile şi îi va ceda.

Lupta împotriva lui, desigur, dar descoperea acum că luptă şi împotriva ei înseşi. Trupul ei o trăda de fiecare dată când bărbatul o atingea sau îi vorbea. Era destul de lucidă şi de sinceră pentru a-şi da seama de asta. Dar, încet-încet, rezistenţa şi tenacitatea ei aveau să se topească şi va pierde partida.

Trebuia neapărat să se folosească de întreaga ei voinţă pentru a rupe acest farmec malefic.

Vocea Gemmei o aduse la realitate.

- Poftim? O, Gem, scuză-mă, mă gândeam la altceva, spuse Ashleigh, aruncând o privire către Mitch.

- Gemma spunea că vremea e foarte frmoasă! zise Mitch, sprijinit de cabina de pilotaj. într-adevăr, e foarte cald şi frumos, chiar dacă nopţile sunt câteodată cam reci.

Un zâmbet ironic îi pluti pe buze, iar ochii lui îi priviră insolent trupul, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească întâlnirea lor de noaptea trecută.

Simţind vag tensiunea dintre Mitch şi sora sa, Gemma încercă stângaci să umple tăcerea şi să destindă atmosfera:

- Ce păcat că trebuie să te întorci mâine, Ash! Mi-ar fi plăcut să stai cu mine toată vacanţa de vară.

- Logodnicul ei nu ar aprecia deloc asta! interveni Mitch cu brutalitate, îndreptându-se către Ryan.

- O, Doamne! Pare foarte supărat! zise Gemma, îngrijorată.

- Cu atât mai rău pentru el! răspunse Ashleigh printre dinţi. Dacă nu ar fi atât de egoist. E supărat pentru că lucrurile nu merg aşa cum şi-ar dori. Toată lumea trebuie să-l asculte pe el!

Gemma îşi privi sora cu un aer perplex şi o urmări îndreptându-se spre cealaltă parte a vasului, ca să se întindă din nou la soare.

- Ashleigh? Dormi?

Vocea lui Joel o trezi din somnul ei liniştit şi o obligă să se ridice.

- Mmm! mormăi ea.

Se frecă la ochii încă roşii de somn.

- Am primit un mesaj prin radio. Ai un musafir, anunţă el, calm.

Gemma veni şi ea lângă ei.

- Cum? Ce spui, Joel? întrebă Ashleigh, complet trezită.

- Te aşteptă cineva în port.

- Cine? insistă ea, neîncrezătoare.

- Jonathan Randall, zise Joel, pândindu-i reacţia.

- Jonathan? A venit aici? Eşti sigur, Joel?

Ashleigh era complet uluită.

- Da.

- Dar cum a.

- A venit ieri seară cu maşina şi a aşteptat sosirea noastră în port.

- Ieri seară? repetă Ashleigh, mirată. Oh! Ce dezamăgit a trebuit să fie de. absenţa mea.

- Dar, Ashleigh, nu aveai de unde să ştii, o linişti Gemma, bătând-o pe umăr.

- Nu, nu, desigur, recunoscu ea. Ce surpriză! Când ajungem?

- Peste o jumătate de oră. Pari foarte încântată!

Doamne! Expresia ei consternată nu putea înşela pe nimeni, şi Joel nu se putea înşela nici el.

Văzând că Mitch se apropie, Ashleigh îi privi şi afirmă convingătoare:

- Da, sunt foarte încântată de această veste!

Nu e total fals, încercă ea să se convingă. Cel puţin, va

avea ocazia să-i vorbească lui Jonathan despre relaţia lor şi să-i explice limpede că nu va putea să se mărite cu el. Dar Joel nu-i înţelese remarca în acest fel.

- Vii să mă ajuţi, Joel? întrebă Mitch.

- Imediat, răspunse vărul lui, ridicându-se.

- Aşadar, Făt-Frumos intră în scenă pe calul lui cel alb! şopti Mitch printre dinţi, pe un ton sarcastic. Sărmanul Jonathan! Iată-l transformat într-un cavaler al Tristei Figuri! Prinţesa lui nu vrea să fie salvată!

Cu aceste cuvinte îi întoarse spatele, nelăsându-i tinerei ocazia să riposteze.

... Apropiindu-se de ţărm, Ashleigh recunoscu silueta lui Jonathan, care stătea liniştit lângă maşină. Nu-i putea vedea foarte clar trăsăturile chipului, dar expresia lui părea. furioasă; Ashleigh se simţi îngrozitor de vinovată.

Ca să-şi calmeze emoţia, se sprijini cu amândouă mâinile de marginea bărcii. Ce avea să-i spună? Si mai ales cum anume îi va anunţa această schimbare de plan?

Să fie sinceră şi să-i mărturisească dorinţa ei nebunească de a se căsători cu Mitch Patterson, chiar dacă nu avea nici o speranţă că-şi va putea împlini vreodată visul, de vreme ce Mitch nu-l împărţăşea?...

Ashleigh îi aruncă o privire furişă bărbatului care, fără să-i înţeleagă tristeţea, veni lângă ea.

- Aproape am ajuns! zise Ashleigh, incapabilă să mai suporte tăcerea copleşitoare.

Mitch o privi imperturbabil.

- Nu pari foarte nerăbdătoare să-l vezi!

Ashleigh tresări, rănită de indiferenţa lui, dar neputincioasă în a-şi găsi cuvinte destul de dure pentru a replica.

- Sărmanul! cred că îl compătimesc, reluă el. A făcut drumul ăsta degeaba. Sau, mai rău, ca să afle despre ruperea logodnei. în locul tău, m-aş mai gândi înainte să fac gestul ăsta.

- Poate că m-am răzgândit deja, replică Ashleigh, pe un ton biciuitor, încercând să-şi ascundă surda durere care o copleşise.

El o cercetă cu privirea şi o întrebă, sceptic:

- E adevărat?

- Desigur! răspunse ea, sperând din tot sufletul că vorbele ei îl vor răni. în fond, opt ani valorează mai mult decât două zile! Si ce reprezintă atracţia fizică în comparaţie cu încrederea şi respectul reciproce? Prefer o dragoste durabilă unui foc de paie fără viitor. Ceea ce simţim noi reprezintă un nivel mult mai jos şi relaţia noastră nu va putea să mă satisfacă niciodată pe deplin.

- înţeleg! făcu el, rece. Consideri că plăcerea este un păcat.

- Eşti un donjuan fără inimă, Mitch. Toate femeile se dau în vânt după tine şi tu te mulţumeşti să joci acest rol. Toate cedează farmecelor tale şi ajung, într-un final, să-ţi cadă în braţe. Dar nu vei putea să te mulţumeşti toată viaţa cu asta.

într-o bună zi, vei suferi şi tu. Pentru că nu se află nimic sub aparenţa ta de june prim. Nimic! Iar mie mi-e teamă de asta! Acesta e motivul pentru care refuzi să te implicit într-o relaţie. Nu faci altceva decât să fugi, ca să-ţi poţi păstra secretul, pentru că.

-Ajunge, Ashleigh! o întrerupse el.

-De ce? Am reuşit să te descifrez? Ti-e frică de adevăr? îl provocă ea, bucuroasă că loviturile ei îşi atinseseră ţinta.

- în loc să te apuci să judeci, mai bine ai sta să-ţi analizezi propriul comportament! zise el, înăbuşit.

Dar preferi să rămâi oarbă la lucrurile care te deranjează.

Furia lui o bucură şi fata izbucni în râs.

-Te-am supărat! Aha, deci, nu eşti invulnerabil!

-Nu insista, Ashleigh! De ce mă provoci?

O privi cu intensitate. Sub focul privirii lui, Ashleigh tresări, iar el profită de situaţie.

-Vrei să te scap eu de treaba asta murdară, nu? întrebă el, mai stăpân pe sine.

-Ce. Nu înţeleg.

-Jonathan, arătă el spre ţărm cu un semn din cap. Nu ai curajul să-i anunţi vestea tristă. Aşa că, te-ai gândit că, dacă ne-ar vedea împreună, ar pricepe şi singur. S-ar afla pus în faţa faptului împlinit şi asta ţi-ar uşura treaba.

-Dar, tu.

-Ashleigh, nu da înapoi acum. Ai ajuns prea departe. Sunt de acord cu planul tău. Sunt gata când doreşti! zise el cinic. Dar iniţiativa trebuie să vină de la tine. Nu refuz să-ţi servesc

ca alibi şi îţi înţeleg bine strategia, dar nu voi face nici o mişcare. E rândul tău să acţionezi! Dar, grăbeşte-te, pentru că ne apropiem şi, dacă nu-l faci la timp, gestul nu va mai părea natural! Ashleigh! Aştept! Ce te opreşte să mă săruţi? Sărutul nostru pasional îl va convinge pe logodnicul părăsit mai bine decât ar face-o o sută de cuvinte!

Privirile li se întâlniră şi Ashleigh fu nevoită să-şi muşte buzele ca să înăbuşe un strigăt de revoltă. Dar, privindu-l, întreaga realitate căzu în uitare. Ochii se umplură de lacrimi, privirea i se întunecă şi clipi disperată ca să-şi înăbuşe plânsul.

- Ashleigh? o strigă Mitch, cu o voce greu de recunoscut.

Ashleigh întoarse grabnic capul, în timp ce mâna lui îi mângâia braţul.

- Ash! repetă el.

Dar foarte repede, o lăsă şi se îndepărtă.

Când iahtul acostă, Jonathan se îndreptă spre ei. Rămasă pe loc, tulburată, Ashleigh încercă din răsputeri să se stăpânească. Trebuia să-şi regăsească sângele-rece şi să facă faţă întâlnirii.

- Eşti gata, Ash? întrebă blând Gemma.

- Trebuie să cobor să-mi iau bagajele, zise Ashleigh.

- Joel s-a ocupat de asta. Bagajele sunt pe punte.

Când debarcară, Jonathan o întâmpină pe pasarelă. îi puse mâinile pe umăr şi o îmbrăţişă fără prea mare entuziasm. Vocea fetei era înăbuşită dar, din fericire, în aglomeraţia sosirii, tulburarea sa trecu neobservată şi reuşi să facă prezentările fără să pară prea încordată.

- Te întorci la apartament cu Jonathan, nu-i aşa? zise Joel, pe un ton vesel.

Ashleigh încuviinţă din cap, observâdu-şi cu atenţie logodnicul, în ochii căruia se ghicea neliniştea. Tânăra se strădui din răsputeri să nu-i compare pe cei doi, dar aşa ceva era inevitabil.

îmbrăcat ca de obicei într-un pantalon negru şi o cămaşă albă impecabilă, Jonathan ar fi trebuit să fie în avantaj, dar alegerea se îndrepta tot către Mitch.

Fără să scoată nici un cuvânt, cu o expresie impenetrabilă pe chip, îmbrăcat neglijent cu o pereche de blugi răsuciţi până la genunchi şi cu un vechi tricou alb, Mitch avea un aer maiestuos, aproape regal; cu această atitudine putea învinge orice rival. îi furase inima şi nimeni nu se mai putea compara cu el în ochii ei.

- Dacă ne grăbim, zise Joel, am putea să trecem cu toţii pe acasă şi să ne schimbăm înainte de a merge la restaurant pentru cină. Ce spuneţi?

- Nu contaţi pe noi, anunţă Ryan. Liv trebuie să se odihnească puţin. Vom petrece seara acasă.

- Bine. Dar tu, Mitch? întrebă Joel.

- Am fi încântaţi, nu-i aşa, dragul meu? şopti Megan luându-l de braţ.

Mitch îi privi, impenetrabil, pe Ashleigh şi pe Jonathan.

- Cum doreşti, îi răspunse el fetei, pe un ton neutru.

- în ce mă priveşte, interveni Jonathan, speram să am

şansa de a ieşi în oraş numai cu Ashleigh.

- Haide să mergem cu ei, Jon, se grăbi Ashleigh să propună, enervându-se în sinea ei pentru laşitatea de care dădea dovadă.

S-ar fi agăţat de orice pretext pentru a întârzia momentul penibil al explicaţiilor. Mai rău era că citi în ochii lui Mitch o strălucire elocventă. Bărbatul ăsta citea în mintea ei ca într-o carte deschisă, se gândi ea, disperată.

- Bine, capitulă Jonathan, uşor încruntat.

- Bun! Ne întâlnim la hotel peste o oră! sugeră Joel pe un ton fericit.

Ashleigh le mulţumi lui Ryan şi soţiei sale pentru week-end-ul minunat petrecut în compania lor, apoi se urcă în maşină alături de Jonathan şi porniră spre Airlie Beach.

Tânăra se simţea prost. Avea gâtul uscat şi mâinile îi tremurau nervoase pe genunchi. Totuşi, se hotărî să înceapă discuţia:

- îmi pare rău că nu am fost aici când ai venit. Dacă ştiam de sosirea ta, nu aş fi plecat, zise ea grăbită.

- Da, lucrurile s-au potrivit foarte prost. Ne-a lipsit coordonarea, remarcă el, pe un ton iritat.

-Ai fi putut să mă previi despre planul tău de a sosi aici. Doar am vorbit la telefon, îi reproşă Ashleigh, ca să se scuze.

- Nu mă gândeam atunci la asta.

- Dar. De ce ai venit? Credeam că. eşti prea ocupat, observă ea, încercând să se destindă.

- Sunt, într-adevăr, foarte ocupat. încerc să scap de afacerile importante înainte de nuntă.

Cuprinsă de un subit sentiment de vinovăţie, Ashleigh păstră tăcerea.

- Sper că îţi aminteşti data, da? întrebă Jonathan, cu o urmă de sarcasm în voce.

Remarca sa o răni pe Ashleigh ca lovitura teribilă a unui bici.

- Ei bine, Ashleigh? insistă el.

- Bineînţeles! Ce întrebare! replică ea, înghiţind cu greu. De ce. de ce mă întrebi aşa ceva?

- Tu trebuie să-mi explici, replică el. Te cunosc de destulă vreme pentru a-mi da seama că e ceva schimbat la tine. Am simţit asta când am vorbit la telefon, dar nu ştiam despre ce e vorba. De asta am şi ales să-mi las treburile şi să vin aici. Trebuie să discutăm sincer şi limpede despre problemele pe care le ai.

- Oh, Jon, îmi pare rău. Nici eu nu mă mai înţeleg, zise ea, privind cu un aer absent peisajul. Se pare că propria mea viaţă mi-a scăpat de sub control.

- Vrei să anulăm căsătoria?

întrebarea lui semăna cu o afirmaţie, constată Ashleigh, uimită de perspicacicatea lui. Jonathan nu părea deloc tulburat si privea situaţia cu destulă răceală.

- Eu. Da, ar fi preferabil, într-adevăr, declară ea. în situaţia în care mă aflu, nu ar fi onest din partea mea să mă încăpăţânez în proiectul ăsta.

- Ce vrei să spui? Sper că mai am dreptul la niste explicaţii, lansă el, pe un ton de repros.

- Eu. Oh, Jon, nici mie nu-mi e foarte clar. {tiu doar că nu mai sunt sigură că vreau să mă mărit.

-A apărut altcineva în viaţa ta? întrebă el blând, după câteva clipe de tăcere.

- Nu în sensul în care crezi, răspunse ea, prudentă.

- Haide, Ashleigh, nu poate fi decât da sau nu. Nu mai încerca să te eschivezi.

- Nu vreau să mă mărit cu altcineva. Cred. că nu te iubesc destul pentru a mă căsători cu tine.

- Nu fi ridicolă! explodă el, deodată. Nu mai suntem copii, am trecut de mult de vârsta elanurilor adolescentine! Si am hotărât împreună că e mai bine să ne construim viitorul pe baze solide.

- Si eu gândeam la fel, replică Ashleigh cu onestitate. Dar nu ar fi mers oricum, Jon. Acum înţeleg. Am fi sfârşit prin a ne înstrăina unul de altul şi am fi fost poate deposedaţi de o importantă parte din noi înşine.

- Ashleigh, ai înnebunit, dacă poţi să spui astfel de lucruri! înainte să pleci din Brisbane, nici nu te gândeai la astfel de prostii. Nu mai pricep nimic. Ce se întâmplă?

- Aceste câteva zile în care am fost singură m-au ajutat. am putut să mă gândesc la relaţia noastră în linişte.

Pronunţând aceste cuvinte, Ashleigh roşi uşor. Câte minciuni! Mitch Patterson nu-i adusese niciodată liniştea!

- Jonathan, eu.

- Ascultă, Ashleigh, haide să amânăm discuţia asta, o întrerupse el, parcând în faţa casei Gemmei. Maşina nu e chiar locul ideal să discutăm toate astea. Mergi să te schimbi, am să mă întorc singur la hotel. Acum, cunosc foarte bine drumul, am făcut naveta între locurile astea de mai multe ori.

- Si cum ai aflat unde eram? întrebă Ashleigh, bucuroasă de această scurtă pauză.

- Am obosit aşteptând aici şi m-am hotărât să contactez familia Denison, sperând că am să dau de logodnicul Gemmei. Domnul Denison, tatăl, m-a informat despre excursia voastră.

Ashleigh oftă.

- Jon, îmi pare rău.

- Vom vorbi după cină, decretă el, ferm. De altfel, Joel va veni s-o ia pe Gemma, aşa că veti pleca împreună la restaurant. Pe curând.

încercând să se concentreze la alegerea rochiei, Ashleigh realiză că starea ei de spirit nu era deloc mai liniştită, aşa cum spera să fie după discuţia cu Jonathan. Nu voise să-l rănească pe logodnicul său, desigur, şi regreta că îi dăduse această lovitură, pentru că, inevitabil, Jonathan va suferi. îşi pusese în ea toată încrederea şi, în mai puţin de o săptămână, ea îl trădase şi distrusese totul. Si dacă el se hotăra, în ciuda celor ce-i spusese, s-o ia totuşi de nevastă? se gândi ea, paralizată. Dar nu se putea. Acum, era prea târziu. Răul fusese făcut. Era mai bine să rupă relaţia cât mai rapid posibil. Jonathan merita adevărul despre Mitch Patterson.

Vocea Gemmei îi întrerupse gândurile.

-Ashleigh, nu eşti încă gata?

- Nu ştiu cu ce să mă îmbrac. De fapt, nu prea am de ales. Nu credeam că am să stau atât de mult şi nu mi-am adus prea multe haine.

- Am să-ţi dau eu o rochie, propuse Gemma. Nu am purtat-o niciodată, pentru că mi se pare că nu se potriveşte foarte bine cu tenul meu. Mă întreb de ce am mai cumpărat-o! zise ea, scoţând din dulap o rochie de mătase verde pal. încearc-o, cred că-ţi vine foarte bine.

Ashleigh se îmbrăcă. Rochia îi venea într-adevăr foarte bine. Crăpată într-o parte, îi dezvăluia forma perfectă a gambei frumos bronzate şi-i punea în valoare silueta.

- Eşti fermecătoare! exclamă Gemma pe un ton admirativ. Dacă îţi place, ţi-o dau.

- Eşti foarte drăguţă! Mulţumesc mult! zise ea, dusă pe gânduri.

- Ce ai, Ash?

-Am vorbit cu Jonathan despre .

- Si cum a primit vestea? o întrerupse sora sa.

- Nu foarte bine, admise Ashleigh, ridicând din umeri. Oricum, era necesar să fac gestul ăsta. Mă simt vinovată pentru asta, mai ales că a bătut atâta drum să mă vadă.

- Nu e vina ta, Ashleigh.

- Stiu, dar. Mi-e foarte teamă de seara asta, suspină ea.

- Si Mitch? întrebă Gemma.

- Ce-i cu el?

Ashleigh se întoarse, încercând să-i ascundă Gemmei

tulburarea care o cuprinsese.

- I-ai vorbit de el lui Jonathan?

- Nu. Ce să-i spun? Că m-am îndrăgostit de un Casanova modern, căruia nu-i pasă de nimic în viaţă şi care nu vrea decât să-şi satisfacă dorinţele? Care se satură de cuceririle sale cu o inconstanţă stupefiantă? Nu-i pot mărturisi toate astea lui Jonathan! Nu ne va ajuta la nimic. iar orgoliul meu nu va putea suporta asta! concluzionă ea cu toată forţa.

- Ash, îmi pare rău, o compătimi Gemma. Mă simt într-un fel responsabilă de criza relaţiei voastre. Dacă mama nu s-ar fi îngrijorat atât de tare de soarta mea, nu te-ar fi obligat să părăseşti oraşul şi pe Jonathan şi nu l-ai fi întâlnit niciodată pe Mitch.

Ashleigh se grăbi s-o liniştească:

- Gem, tu nu ai nici o vină! Dacă sentimentele mele faţă de Jonathan nu au rezistat câtorva zile de despărţire, a fost mai bine să descopăr asta înainte de căsătorie, nu crezi?

- Ai dreptate, admise Gemma, cu inima strânsă. Si apoi, l-ai fi cunoscut oricum pe Mitch la nunta mea. Joel şi-ar fi invitat desigur vărul.

O bătaie în uşă le întrerupse conversaţia.

- E Joel, anunţă Gemma, ducându-se să deschidă.

Dar fata se opri şi se întoarse către sora sa pentru o ultimă încurajare:

- Ash, trebuie să încerci să fii sinceră cu tine însăţi. Ar fi o mare greşeală să te căsătoreşti cu Jonathan dacă nu eşti convinsă că asta doreşti cu adevărat. Chiar dacă Mitch nu ar fi

implicat, tot îţi datorezi asta ţie.

Ashleigh îşi puse pantofii şi ieşi din cameră. Din nefericire, Mitch juca un rol important în povestea asta, şi va trece probabil multă vreme înainte să se vindece de amintirea lui.

- Vii cu noi, Ashleigh? întrebă Joel.

Se părea că Gemma îl pusese la curent cu problemele ei, dar bărbatul se arăta discret şi se abţinu de la orice comentariu.

- Da, dacă nu vă deranjează.

- Cum să ne deranjeze? Cine ar refuza onoarea de a însoţi două femei atât de frumoase?

Buna dispoziţie a lui Joel o linişti pe Ashleigh. Glumiră tot drumul. dar la intrarea în restaurant tânăra simţi cum stomacul i se contractă dureros. Fu gata să cadă pe scări. Din fericire, Joel o prinse de braţ, zâmbindu-i încurajator.

Ashleigh încercă să se liniştească pentru marea întâlnire. Eforturile ei se dovediră zadarnice, pentru că erau primii veniţi. Chelnerul îi conduse la masă şi le aduse aperitivele. Chiar atunci apăru şi Jonathan, cu o expresie nervoasă pe chip. Nu aruncă nici o privire spre Ashleigh, care se ascunse ruşinată şi tulburată în scaun.

Cei doi bărbaţi începură să discute despre insule şi despre potenţialul lor economic. Când apărură Mitch şi Megan, Ashleigh era deja plină de nervi.

Consultarea meniurilor ascunse pentru o vreme stânjeneala generală, dar după plecarea chelnerului, tensiunea se reinstală. Ashleigh cercetă pe furiş micul grup,

întrebându-se dacă toată lumea era conştientă de atmosfera apăsătoare care domnea între ei sau dacă era singura care o percepea. Poate că răul fizic îi accentua penibila impresie de jenă.

O scurtă privire aruncată lui Mitch îi fu suficientă pentru a-şi pierde şi ultimele rămăşiţe de curaj. îşi ţinea mâinile încrucişate pe masă, ca să ascundă tremurul lor continuu.

Imaginea bărbatului îi obseda gândurile. Cel mai mic detaliu al chipului său şi-l amintea cu o limpezime extraordinară: arcul bine conturat al spâncenelor, ochii de un albastru indigo, buclele blonde ale părului, trupul puternic. Ashleigh îşi muşcă buza, gata să-şi piardă complet controlul.

- Cum îţi e, Ash? o întrebă Gemma în şoaptă.

Tânăra nu avu timp să răspundă. Jonathan auzi şi el şi întrebă la rândul lui, cu un aer sumbru:

- Nu te simţi bine?

- Ba da... răspunse ea, evaziv.

- Sper că nu ai rămas cu sechele în urma accientului! insită Jonathan, privind-o cu mare atenţie.

- Nu, îl asigură ea. De fapt, nici nu a fost un accident.

- Exact, confirmă Joel. Nu a fost nimic grav. Mitch a făcut pe acrobatul şi a încercat un număr de magie în aer.

Pentru prima oară, Jonathan îl privi pe Mitch cu interes.

- Deci, tu ai fost pilotul! Trebuie să te felicit pentru că ai reuşit o aterizare atât de dificilă. Ashleigh spune că te-ai descurcat foarte bine.

- Mulţumesc, răspunse Mitch, eliberând un nor de fum. Dar

nu a fost cine ştie ce.

- Despre ce vorbiţi? întrebă Megan, privindu-i rând pe rând pe cei doi.

- Mitch a dus-o pe Ashleigh să-i arate insulele, săptămâna trecută; au fost surprinşi de o furtună si au reuşit să aterizeze pe plajă. Mitch ar face orice să impresioneze o femeie! Nu lasă să-i scape nici o şansă când e vorba să-şi câştige o nouă admiratoare, nu-i aşa, Mitch?

- Mitch! Nu mi-ai spus nimic despre asta! îi reproşă Megan, bosumflată. Ai fi putut să mori!

- Nici o şansă. Nu era momentul! răspunse el, privind-o pe Ashleigh.

- Nu mai glumi cu chestii dintr-astea, îţi interzic! strigă Megan. Cât a durat furtuna?

Mitch făcu o pauză înainte de a răspunde pe un ton dezinvolt:

- în jur de şaptesprezece ore. A durat şi o parte din noapte. A doua zi dimineaţă a trebuit să reparăm avionul, şi asta a mai durat vreo două ore.

- Aţi petrecut împreună noaptea pe insulă? exclamă Megan. Ashleigh tresări şi roşi violent întâlnind privirea insistentă a lui Jonathan.

- Da, încuviinţă Mitch. Din fericire, Joel şi cu mine mai folosiserăm insula în aceleaşi condiţii şi am construit acolo un adăpost. Nu e foarte confortabil, încheie el pe un ton neutru, strivind ţigara în scrumieră.

- Ei, ce mai aventură, Ashleigh! comentă Megan, ironic şi cu subînţeles.

- Mai degrabă un coşmar! o corectă fata cu dezinvoltură. Imaginează-ţi că mă tem frică de avion şi în condiţii de zbor obişnuite!

Din câte se părea, Megan bănuia lucruri foarte concrete despre aventura lor şi insinuările ei perfide o umiliră pe Ashleigh.

Dar, într-adevăr, denumirea de "coşmar" se potrivea perfect acelei nopţi. Ar fi dat orice s-o poată şterge pentru totdeauna din mintea ei, ca să uite definitiv comportamentul ei demn de dispreţ.

- Bine că nu ai făcut pneumonie, interveni Gemma. Ai avut noroc.

Aşteptând o remarcă sarcastică din partea lui Mitch, Ashleigh ridică spre el nişte ochi rugători. Bărbatul îi ghici temerile şi răspunse pe un ton vag, renunţând la zâmbetul ironic de mai devreme:

-Am reuşit să ne încălzim.

Ashleigh tresări.

-îmi imaginez! lansă Megan, cu o strălucire rece în ochi.

Socată, Gemma înţepeni în scaun.

-Mitch avea trusa de prim-ajutor la el, explică fata către Megan. Si apoi, supa şi cuverturile i-au ajutat destul de mult.

După o scurtă tăcere, Jonathan se întoarse spre Joel:

-Te-ai dus după ei?

Joel aprobă din cap.

-Am ghicit imediat unde se aflau. Intuiţia mea infailibilă nu m-a înşelat! glumi el, să destindă atmosfera.

-Mie mi-a fost foarte teamă, credeam că nu-i vom găsi, mărturisi Gemma, închizând ochii. Niciodată, în viaţa mea, nu am fost mai uşurată ca atunci când l-am zărit pe Mitch pe plajă. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla.

Ashleigh interveni:

- Dar nu s-a întâmplat nimic, Gem. Să nu ne mai gândim la asta. Voi avea multe lucruri să le povestesc elevilor mei, anul viitor. Le voi arăta pozele. cred că vor fi încântaţi.

Conversaţia alunecă spre subiecte mai puţin delicate. Ashleigh reuşi să se destindă puţin, dar nu mai luă parte la discuţiile celorlalţi şi se ţinu deoparte, strivită parcă de o oboseală nesfârşită.

Mitch dădu semnalul de plecare. încercând să-şi ascundă un căscat, bărbatul zise pe un ton lejer:

- Noi ne vom retrage. Week-end-ul a fost lung şi sunt foarte obosit. Eşti gata, Megan?

- Oh, Mitch, plecăm? prostestă ea. E încă devreme. Nu putem să mergem în altă parte, să dansăm sau.

- Mâine lucrez şi trebuie să mă trezesc devreme, răspunse el, pe un ton sec, ignorând privirile rugătoare ale fetei.

- Bine, acceptă ea, strâmbând din nas.

Pentru o secundă, Mitch o privi intens pe Ashleigh.

- Bună seara! zise el, ridicându-se.

Cei doi dispărură.

- Cred că e timpul să plecăm şi noi, se hotărî Joel, luându-şi iubita de braţ. Mâine trebuie să te întorci şi tu la serviciu, nu-i aşa?

- O, da! Si de-abia mă obişnuisem cu vacanţa! răspunse Gemma, râzând. Si tu, Jonathan, ce faci? Te întorci la Brisbane?

- Trebuie să mă întorc marţi pentru o întâlnire foarte importantă, anunţă el, încruntându-se.

- Oh! ezită Gemma. Tu ce faci, Ash? Te întorci cu noi sau te conduce Jonathan?

- Am s-o duc eu pe Ashleigh. Avem de vorbit.

- Foarte bine. Eu. Atunci, pe mai târziu, Ashleigh, spuse Gemma pe un ton indecis. Ti-am dat o cheie de la apartament, nu?

Ashleigh aprobă din cap.

Văzându-i pe Joel şi pe Gemma ieşind din restaurant, tânăra îşi pierdu subit curajul. Si-ar fi dorit să poată să se răzgândească, să se ridice şi să plece după ei! Ar fi dat orice să poată evita interogatoriul iminent al lui Jonathan. Dar nu mai exista cale de scăpare. Si-i datora logodnicului ei nişte explicaţii.

Capitolul 10

O grea tăcere se lăsă după plecarea celorlalţi. Nu se mai auzeau nici vorbele şi râsetele vecinilor de mese, nici un alt zgomot împrejur. Exista doar această tensiune apăsătoare între ea şi Jonathan.

- Se pare că s-au petrecut foarte multe în aceste câteva zile, comentă el, pe un ton iritat.

- Jon, eu.

- în aceşti ani de când suntem împreună, mi-am făcut o impresie foarte diferită despre tine. Acum, nu mai ştiu care dintre cele două imagini corespunde mai bine realităţii. Cine eşti cu adevărat? Femeia pe care credeam că o cunosc îndeajuns pentru a-i cere să împartă cu mine toată viaţa sau această străină nebună, condusă de instinct?

- Eşti nedrept, Jon. Nu am făcut nimic rău. Doar nu ai de gând să mă acuzi că am pus la cale furtuna asta! ţipă Ashleigh, furioasă.

- Nu e cazul să ridici vocea. îţi sugerez să te calmezi şi să mergem să discutăm calm în camera mea. Am oroare de scene în public!

- Scene! repetă ea, fără să-i vină să creadă. Jon, o discuţie în momentul ăsta ar fi complet inutilă. Tu eşti deja convins de vinovăţia mea. Nu m-ai asculta orice ţi-aş spune.

Se ridică şi se îndepărtă cu capul sus, dar Jonathan o prinse din urmă foarte repede.

- Nu am făcut tot drumul ăsta să mă las expediat atât de

uşor, îi şopti el la ureche. Vreau neapărat să discutăm!

O prinse de braţ şi nu-i dădu drumul decât când ajunseră în faţa camerei lui. Bărbatul scoase cheia fără un cuvânt, aprinse lumina şi o lăsă să intre. Ignorând prezenţa singurului scaun din încăpere, tânăra se îndreptă hotărâtă către fereastră. Privind copacii negri din grădina slab luminată, ea declară ferm:

- Nu avem ce discuta, Jon. Regret că ai făcut călătoria asta inutilă, dar, în fond, nu eu ţi-am cerut asta.

- Chiar aşa. Si înţeleg perfect de ce. îmi pare rău că ţi-am stricat planurile! lansă el, sarcastic.

- Jon, nu s-a întâmplat nimic. De câte ori vrei să-ţi spun? strigă ea, întorcându-se către el.

- Hmm, făcu el pe un ton sceptic. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi venit aici? Ce aveai de gând să faci, Ashleigh? Să-mi trimiţi o scrisoare de explicaţii sau de despărţire, pentru a evita să înfrunţi realitatea?

- Aveam de gând să-ţi povestesc totul la întoarcere. Mâine, oftă Ashleigh, încercând să-şi păstreze calmul.

- Nu cred nici un cuvânt din frumoasele tale cuvinte; mâine ai fi găsit alte scuze să nu te întorci. Ai fi inventat orice pentru a continua să flirtezi cu pilotul tău acrobat!

- Nu ţi se pare că ai întrecut măsura? explodă ea. Dacă ai vrea să vezi lucrurile mai rezonabil, ţi-ai da seama ce inepţii spui. în cel mai bun caz, îi datorez lui Mitch Patterson recunoştinţă. Fără el, aş fi fost acum pe fundul oceanului. Eşti

nervos şi nu mai ştii ce spui.

- Si crezi că reacţia mea e anormală? mormăi el, măsurând nervos încăperea. Ce ar fi trebui să fac? Să mă înclin resemnat în faţa fatalităţii? Ai fi putut măcar să fii sinceră cu mine şi să-mi mărturiseşti deschis motivele care te-au făcut să anulezi căsătoria.

- Nu-mi poţi reproşa că am fost nesinceră, Jon. Ar fi fost necinstit din partea mea să mă mărit cu tine în condiţiile date.

- Necinstit? în sfârşit, un cuvânt bine ales! exclamă el.

- Oh, Jon! Sunt obosită, nervoasă, la capătul puterilor! replică Ashleigh, gata să plângă. Haide să uităm asta, vom discuta mâine, ca nişte adulţi civilizaţi, fără să ne enervăm!

- Mâine va fi prea târziu. Plec devreme şi vreau să terminăm acum discuţia asta.

- Te implor!

Nu-mi plac ultimatumurile şi, crede-mă, nu mai pot suporta discuţia asta.

îşi scoase de pe deget inelul de logodnă, se apropie de el şi i-l înapoie.

- îmi pare sincer rău. Eu. noi, am făcut o mare greşeală. ne-am înşelat asupra naturii relaţiei noastre.

Obişnuinţa nu reprezintă un motiv suficient pentru a-ţi împărţi viaţa cu cineva.

El luă inelul şi-l vârî în buzunar cu un gest calm.

- Dacă te hotărăşti să nu vii mâine cu mine, Ashleigh, nu mai există cale de împăcare între noi.

- Decizia mea a fost luată, anunţă ea, privindu-l în ochi.

Acum, aş vrea să mă întorc acasă.

Dar Jonathan rămase pe loc, barându-i trecerea.

- Ai renunţat atât de uşor la inelul de la mine. observă el, pe un ton glacial, cu o lumină stranie în ochi. Speri că vei primi cât de curând un altul?

- Lasă-mă să plec, Jonathan. Am să iau un taxi.

Dar el o prinse de braţ cu o violenţă neobişnuită.

- Răspunde-mi, Ashleigh! insistă el.

- Ti-am mai spus, te înşeli.

- Da?

De data asta, tânăra izbucni.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jonathan, încetează să mă hărţuiesti! Nu ai nici un motiv să bănuieşti toate astea!

- Nu mă păcăleşti.

Am observat cum te uitai la el. Toată seara. La mine te-ai gândit vreodată? Ce rol am eu în povestea asta?

Degetele lui se înfundau în carnea ei, rănind-o.

-Jon, lasă-mă! gemu ea. Mă doare.

- Si el te privea, urmă el, ignorându-i rugămintea. Voiam să-l ucid!

-Jon, te rog!

- Ai face mai bine să mărturiseşti ce s-a întâmplat acolo, pe insulă, dacă nu cumva toată povestea asta cu furtuna nu e decât o minciună! continuă el, cu o voce sarcastică.

- Nu. Nu-ţi voi spune decât dacă te vei calma. Nu mai eşti tu.

- Ce romantic trebuie să fi fost! reluă el, fără să ţină

seama de cuvintele ei. Doar tu şi el, singuri, pe o plajă pustie. Ţi-a făcut avansuri, nu nega! Nu e tipul care să lase să-i scape o ocazie, se vede pe el!

Luată din scurt, Ashleigh roşi şi începu să tremure. Ezitarea ei îi smulse lui Jonathan un hohot de râs ironic.

- Măcar chipul tău nu minte, o luă el peste picior. M-ai făcut ridicol, Ashleigh, şi asta nu-mi place deloc. M-am purtat întotdeauna cu tine ca un domn, toţi anii ăştia. Iar, tu acordai favorurile de care eu m-am privat altora, fără ca eu să ştiu. Câţi au mai fost, înaintea lui?

- Acuzaţiile tale sunt demne de dispreţ! Cum poţi spune astfel de infamii?

- Negi? întrebă el, cu o voce muşcătoare.

- Bineînţeles! Si cuvântul meu ar trebui să-ţi ajungă!

O umbră de nehotărâre trecu peste chipul lui Jonathan, iar Ashleigh profită de asta ca să se elibereze. Se îndreptă spre uşă, dar el îşi reveni repede şi o prinse din urmă.

- Nu am terminat ce aveam de spus, Ashleigh! E timpul să-mi schimb strategia. Cred că merit din plin o recompense' pentru că am aşteptat atâta!

Ashleigh îl privi cu un amestec de oroare şi neîncredere, clătinând pierdută din cap, în timp ce chipul lui Jonathan se apropia implacabil de ea, încercând s-o sărute. Ea îl respinse cu toată forţa, dar încercările ei de a-l îndepărta rămaseră fără rezultat. El îşi înteţi eforturile, învineţindu-i umerii şi strivindu-i buzele cu cruzime.

Când bărbatul încetă, ea se îndepărtă şi articulă cu

dificultate, şocată:

- Cu ce drept îţi permiţi un astfel de gest? Atitudinea ta e demnă de dispreţuit.

- Nu mai face pe inocenta, ripostă el, dur. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare pentru că mă mulţumesc cu un sărut şi nu-ţi cer mai mult. De fapt, mă abţin doar pentru că nu vreau să lungesc lista amanţilor tăi.

Abia termină de spus aceste cuvinte şi Ashleigh îl lovi scurt peste obraz.

El îi aruncă o privire ucigaşă, apoi, tăcut, îi lăsă liber drumul să plece.

- Pleacă de aici, Ashleigh, spuse el, glacial. Nu mai pot să mă uit la tine. Dar să ştii că nu m-ai rănit. Nu sufăr absolut deloc, pentru că am crezut întotdeauna că merit ceva mai bun.

Ashleigh deschise uşa, înnebunită, şi străbătu culoarul în fugă. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar obrajii îi ardeau. Cuvintele crude ale lui Jonathan îi răsunau fără încetare în minte. Traversă holul hotelului cu capul plecat, grăbită să-şi găsească refugiul în întunericul nopţii. îi trebuiră câteva secunde bune să-şi regăsească stăpânirea de sine înainte de a se hotărî să se întoarcă acasă. Acum, îi era imposibil să vorbească, să exprime o idee coerentă.

Coborând scările din faţa hotelului, se ciocni de o siluetă masivă şi nişte mâini puternice o sprijiniră. Ridică privirea şi recunoscu, printre lacrimi, trăsăturile lui Mitch. Ea întoarse imediat faţa, căutând să-i ascundă urmele lacrimilor. Dar el o

luă de mâini şi o obligă să-l privească.

- Ashleigh? Ce s-a întâmplat?

Suspinele tinerei îi demonstrară că lucrurile nu merseseră tocmai bine. Mitch tăcu o clipă, apoi trase adânc aer în piept şi întrebă din nou, cu blândeţe:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Eu. ne-am certat şi.

Vocea i se stinse într-un oftat. Mitch o privi îndelung şi cu atenţie, apoi întrebă, cu o răceală înfricoşătoare:

- Unde e?

- Poftim?... Cum?... Nu, Mitch, te rog! strigă ea, zărindu-i expresia. Vreau să uit toată povestea asta. Eu. Dacă vrei să-mi chemi un taxi, mi-ar plăcea să mă întorc acasă.

încercând să-l oprească, îi puse uşor mâna pe braţ. După câteva minute interminabile, bărbatul se întoarse şi o conduse spre maşina cu care venise. O ajută să urce, se instală la volan şi plecă fără un cuvânt.

- Nu e nevoie să mă duci tu. Vei întârzia acasă. Mitch? îl strigă ea, văzând că nu-i răspunde.

- Stai liniştită, nu mă grăbesc, o asigură el, aruncându-i o scurtă privire. Nu aveam cine ştie ce planuri. Poate doar să beau un pahar sau două de vin.

Atmosfera se tensionă din nou. Mitch trase maşina pe o alee ce ducea spre plajă. îşi aprinse o ţigară, iar Ashleigh îl imploră cu o voce timidă:

- Mitch, nu mă simt bine. Aş vrea să mă întorc.

- Ce ţi-a făcut drăguţul de Jonathan să te aducă în halul ăsta? întrebă el. Ţinea la tine mai mult decât ai crezut?

- Prefer să nu vorbesc despre asta, zise ea, cu gâtul uscat. Povestea asta nu ne priveşte decât pe mine şi pe el.

- Si eu trebuie să stau deoparte, continuă el, pe un ton dur. Dar, Ashleigh, chiar nu ai înţeles nimic? exclamă el, privind-o cu afecţiune. Tot ce te priveşte mă interesează şi nu pot lupta împotriva acestui sentiment. Asta e, fie că-ţi place sau nu.

- Mitch, nu în seara asta. Te rog, du-mă înapoi la Gemma, zise Ashleigh, trecându-şi palma peste fruntea obosită.

Dar el îi prinse mâna şi, observând lipsa inelului de logodnă, răspunse, sărutându-i delicat fiecare deget:

- Nu te mai supăra din pricina lui, Ashleigh. Nu te-ar fi făcut fericită.

Ea îşi trase mâna şi se întoarse să privească marea. Dacă ar fi sărutat-o acum, probabil că ar fi cedat, aşa că încerca să lupte cu toată puterea să-şi păstreze sângele-rece.

- Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, şopti ea. Nici pentru Jonathan, nici pentru mine.

Mitch o luă pe după gât şi-i mângâie ceafa, apropiindu-se de ea. Ashleigh fremătă la atingerea lui şi, cu inima în alertă, ridică spre el privirea.

-Uită-l, Ashleigh, şopti el cu o voce răguşită. Viaţa ta va începe cu adevărat o dată cu mine.

Buzele lui le sărutară pe ale ei şi le treziră la viaţă. învinsă

de intensitatea emoţiilor trăite, Ashleigh se abandonă blândeţii săruturilor lui şi mâinilor lui mângâietoare. Tot restul dispăru: durerea, amărăciunea, Jonathan. Nimic nu mai conta în afară de intensitatea dorinţei lor.

- Ashleigh, sunt nebun după tine! gemu el. Din pricina ta am suferit ca un câine şi nu mai reuşesc să gândesc aşa cum trebuie. Dacă situaţia asta va continua, îmi voi pierde complet capul şi va trebui să mă internez într-un azil!

Continuând să vorbească, o strânse tare la piept. Incapabilă să reziste senzaţiilor voluptuoase pe care mângâierile lui le trezeau în ea, Ashleigh, tremurând de plăcere, se lipi de umărul lui.

-Ashleigh, te doresc atât de mult! murmură el.

Si ea!... Câtă nevoie avea de el, cât de mult îl iubea! Simţea o durere sfâşietoare şi ştia că inima ei nu se va vindeca niciodată de el.

- Oh, Mitch, şopti ea. Te iubesc.

-Vino cu mine! zise el.

- Dar, Gemma.

- O vei suna mâine dimineaţă, s-o anunţi că te muţi. Vei sta la mine de acum înainte, nu-i aşa?

Când o sărută din nou, o dulce toropeală o invadă şi o duse departe de realitate, într-un vis minunat. Când el încetă însă, impactul cuvintelor lui o lovi deodată.

- Mitch? întrebă ea, privindu-l cu intensitate. Ce. înseamnă. invitaţia asta?

- Vom trăi de acum înainte numai împreună, Ashleigh.

Suntem făcuţi unul pentru altul; cred că ştii asta la fel de bine ca şi mine.

îi mângâie obrazul şi buzele. Totuşi, ea nu reacţionă; starea ei de spirit îl nedumeri pe Mitch, iar bărbatul se îndepărtă puţin.

- Bun, zise el, neutru. Cred că înţeleg de ce eziţi. Eşti prea legată de tradiţii; vrei o rochie albă şi ceremonia completă de nuntă, ca la carte.

- Nu, Mitch, replică ea, calm. Dar trebuie să înţelegi că nu vreau o aventură, ci o relaţie durabilă.

- înţeleg, răspunse el sec, aşezându-se din nou la volan.

- Ba nu înţelegi. Pentru mine, o noapte, o săptămână sau chiar o lună alături de tine nu înseamnă fericirea. Aşa ceva nu-mi ajunge

- Cine a vorbit de limite de timp? întrebă el, rece. Trebuie doar să ne mulţumim să trăim momentul prezent, zi după zi.

Ea simţi focul din privirea lui şi fu gata-gata să i se arunce în braţe, să accepte ceea ce el îi oferea, chiar dacă asta însemna foarte puţin. Totuşi, ştia că nu se va putea mulţumi cu atât, că nu va avea puterea să trăiască această experienţă; inima ei rănită va suferi probabil toată viaţa după aceea. îl iubea prea mult pentru a se mulţumi cu jumătăţi de măsură.

- îmi pare rău, Mitch, şopti ea, cu un suspin.

El rămase nemişcat vreme îndelungată, apoi, fără să scoată un cuvânt, porni maşina şi făcu drumul înapoi, lăsand-o pe Ashleigh în faţa casei Gemmei.

- Mulţumesc că m-ai condus, zise ea, coborând.

- Când pleci la Brisbane?

- Nu ştiu. Crăciunul e peste o săptămână. Voi rămâne până atunci la Gemma şi voi pleca acasă pentru revelion.

- Atunci, înseamnă că nu ne mai vedem, anunţă el, calm. Mâine o duc pe Megan înapoi acasă şi voi rămane în Nord să petrec Crăciunul cu ai mei.

Inima ei se strâse dureros.

- Adio, Ashleigh, rupse el tăcerea.

- Mitch. eu. Adio.

Sări din maşină şi se îndepărtă în fugă. Din fericire, Gemma nu o aşteptase, şi fu recunoscătoare că se putea stecura în linişte în camera ei. închise încetişor uşa şi izbucni în plâns.

Ashleigh nu-şi dădu seama cum reuşise să reziste zilelor care urmară. Undeva în fiinţa ei ceva fusese distrus pentru totdeauna, şi ştia că nu avea să se vindece până la moarte.

îi scrise mamei, explicându-i ruptura cu Jonathan cât mai simplu posibil. Nu se iubeau îndeajuns. Mama îi răspunse prin curier şi-i puse nenumărate întrebări, majoritatea incoerente. Tatăl său adăugase un post-striptum: respectau decizia fiicei lor şi aprobau planul ei de a-şi prelungi excursia.

în ce-l privea pe Jonathan, el nu mai dădu nici un semn de viaţă înainte de a se întoarce la Brisbane.

Gemma se întorsese la lucru, aşa că Ashleigh stătea singură ziua şi în majoritatea timpului încerca să uite drama ultimelor zile făcând lungi băi de soare. îşi interzicea să se gândească la Mitch şi evita orice ar fi putut să-i adâncească

chinul.

"Mai e o zi până la Crăciun”, realiză ea, şocată. Ar fi trebuit să fie ceva mai energică, să înoate puţin în bazin ca să-şi recapete buna dispoziţie, apoi să se ducă să-şi facă bagajele. Dar se simţea lipsită de voinţă şi preferă să stea aşa, semiconştientă, strivită de durere. închise ochii şi se cuibări mai bine în şezlong.

Auzind un zgomot de paşi apropiindu-se, Ashleigh întoarse leneşă capul. Probabil că era vreun vecin, se gândi ea. Sau poate că Gemma se întorsese să prânzească.

Umbra o acoperi toată când se opri lângă ea, se aşeză pe vine, smulse neglijent un fir de iarbă şi începu să-l mestece. O emoţie intensă o cuprinse. îi întâlni privirea şi plecă pleoapele în încercarea disperată de a-l face să dispară. Cât regreta că era atât de vulnerabilă! Ar fi trebuit să devină mai dură, să nu mai sufere.

Ciudat, imaginea lui Mitch nu dispăru. Se afla tot acolo: suplu, dezinvolt, îmbrăcat în nelipsiţii blugi şi o cămaşă, cu pielea bronzată de soare, cu părul blond şi ochii lui de safir.

- Când te-ai întors? întrebă ea cu o voce tremurândă.

- Acum un sfert de oră, răspunse el, grav. M-am dus direct la bancă, la Gemma, să aflu despre tine.

- Oh.

- Nu mă întrebi de ce am venit? zise el, după o scurtă tăcere.

- Ba da, articulă Ashleigh cu dificultate.

- Nu pari foarte fericită să mă vezi! remarcă el, cu o decepţie ironică. Primirea ta mi-a mers drept la inimă.

- Mitch! Te rog! îl imploră ea. Nu mai.

Respiră adânc şi continuă:

- De la plecarea ta, am reuşit treptat-treptat să-mi regăsesc echilibrul, dar sunt încă prea fragilă şi nu cred că aş mai suporta un alt şoc, termină ea grăbită, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

El ezită un moment, apoi zise:

- îmi pare sincer rău, Ashleigh, că te-am făcut să suferi. Cred că e puţin cam târziu pentru regrete, dar, dacă asta te poate consola, află că eu am fost şi mai nefericit decât tine.

Ashleigh remarcă expresia lui obosită.

- Nu am mai trăit niciodată o asemenea suferinţă, reluă el. înainte, după cum bine ştii, pentru mine nu conta decât prezentul. Numai când auzeam cuvântul "căsătorie" fugeam unde vedeam cu ochii. De altfel, nu minţeam pe nimeni. Toate prietenele mele ştiau de la început adevărul. Nu sunt foarte mândru de asta, dar vreau să-ţi vorbesc deschis.

- Mitch, e inutil să.

- Nu, Ashleigh, nu e, o întrerupse el. Când am plecat acasă, am încercat să te uit.

Dar nu am reuşit! râse el. Toată ziua nu mă gândeam decât la tine, iar inima mea ştia că nu te va putea uita. Departe de tine, am suferit îngrozitor. Nu mai mâncam, nu mai dormeam! Eram complet distrus!

îi luă mâna şi i-o mângâie tandru, apoi continuă:

- Azi-dimineaţă, am plecat să mă plimb, călare. Atunci, am priceput. Nu te puteam pierde, Ash. Vreau să trăiesc alături de tine, vreau să mă căsătoresc cu tine, să avem o familie, chiar dacă în trecut am luat mereu în râs aceste idealuri. Cum puteam să-mi doresc toate astea fără tine? Nu am vrut să recunosc, dar te-am aşteptat toată viaţa numai pe tine.

îi sărută palma şi acest sărut o readuse la viaţă. Cu lacrimi în ochi, ea îi mângâie chipul şi părul.

El o luă în braţe şi o strânse tare la piept.

- E adevărat? întrebă el.

- Ce anume? zise Ashleigh.

- Că mă iubeşti?

Ea încuviinţă din cap.

- Slavă Domnului! zise el. M-am agăţat de această idee ca de un colac de salvare.

O sărută cu ardoare, apoi adăugă, foarte serios:

- Si eu te iubesc, Ashleigh. Mi-am dat seama de mult. Dar orgoliul meu nu mă lăsa să recunosc. Nu-mi convenea deloc: gândeşte-te, Mitch Patterson, apărătorul amorului liber, să se lase încătuşat de o femeie!

- Mitch, niciodată.

Dar el îi puse degetul pe buze şi urmă:

- M-am îndrăgostit de tine din prima clipă, de când te-am văzut la aeroport. M-am străduit să te tratez la fel ca pe oricine altcineva, pentru că îmi era teamă să nu devin ridicol. Voiam să te seduc, ca să mă răzbun pe tine. Rezistenţa ta m-a

umilit, mărturisi el, trist.

- Chiar aşa? întrebă Ashleigh, ironic.

- Da, răspunse el, pe un ton convingător. Pentru că te iubesc, Ashleigh. Si vreau să-mi împart viaţa cu tine.

Incapabilă să scoată un cuvânt, ea clătină din cap şi îşi ascunse chipul la pieptul lui ca să nu-i vadă lacrimile. Dar Mitch o obligă să-l privească şi o sărută pasional, mângâindu-i trupul. Apoi, aruncă o privire în jur, glumind:

- îmi pare rău că nu mai suntem pe insula noastră pustie.

- Putem să ne petrecm acolo luna de miere? sugeră Ashleigh.

- Excelentă idee! aprobă el. Locul ăla va deveni unul istoric!

în orice caz, le voi povesti nepoţilor noştri în ce condiţii a încercat bunica lor să mă seducă!

- Oh, Mitch! exclamă ea, roşind.

El o privi cu ochi arzători şi spuse:

- Ashleigh, te-aş lua cu mine, dar mă tem că nu voi rezista dorinţei, atât de mult vreau să te am numai pentru mine şi pentru totdeauna!...

- Visul meu, Mitch, este să fiu a ta. Din noaptea naufragiului. mai ţii minte?

- Nu voi uita niciodată! Nici dimineaţa de după, când m-ai enervat atât de tare!

Ah, draga mea! şopti el. Locul ăsta nu ne oferă deloc intimitate. Mi-aş dori să fim singuri!

Cu aceste cuvinte, se ridică şi o luă în braţe. Apoi, hotărât, se îndreptă în grabă spre casa Gemmei.

Sfârşit